

KAREN WHIDDON

Zidul prăbușit

ALCRIS

Capitolul 1

Lyle ajunse în apropiere de Oregon Inlet Bridge. În ciuda fricii ei de viteză, pe deplin justificată, rulase cu o medie orară foarte onorabilă.

Încetini ca să admire în voie panorama insulei Hatteras care-i apărea în fața ochilor pentru prima oară. În sfârșit, ajunsese la capăt! Cunoștea dintotdeauna legăturile care o uniseră pe mama ei de această frumoasă regiune, dar nu se așteptase să resimtă un asemenea șoc în fața acestui peisaj.

Pentru ea, această călătorie era o aventură. Dar oare nu făcuse o greșală lansându-se în asemenea condiții? Întrebarea aceasta nu-i dădea pace în timp ce vechiul ei Volkswagen, cu pedala de accelerație la podea, străbătea vioi podul de peste strâmtoare.

Fiică unică a unor părinți iluștri, copilăria ei se derulase între internate și colonii de vacanță, între colonii de vacanță și unele reședințe unde o lăsau ca să scape de ea. Dar întotdeauna, în decursul vieții ei rătăcitoare, simțise în inimă un fel de nostalgie, ca un fir care o lega de aceste insule bătute de vânturile din larg.

Și, ca răspuns la o ofertă de serviciu, scrisese într-o zi unei reviste din regiune. Trimisese și fotografii dar se ferise să menționeze că făcea parte din familia Durant. Acesta era numele mamei sale, care și-l păstrase de altfel pentru cariera ei artistică.

Oh, Dumnezeu! Nici astăzi nu-i venea să creadă ce i se întâmplase. Lyle se apropia de douăzeci și unu de ani. Până atunci, locuise mereu cu părinții ei. De fapt, rătușca cea urâtă și stângace care era ea făcea întotdeauna o umbră în tabloul acestui minunat cuplu de pianiști virtuozii celebri. Și iată că, vara trecută, într-unul din acele rare momente pe care le petreceau în familie – primul după foarte mult timp! – într-o clipă, un îngrozitor accident de mașină distrusese totul.

După vreo săptămână la spital, Lyle își recăpăta cunoștința. De acum încolo era singură pe lume. Și totuși, nu chiar singură. Pe tot timpul convalescenței, Stan Merrill rămăsese alături de ea. Acesta se prefăcea că o iubește pentru ea însăși, dar Lyle nu-și făcuse niciodată iluzii în privința adevăratelor lui motive: un tânăr ziarist care a avut norocul să întâlnească fabulosul cuplu “Camden și Durant” însoțiți de fiica lor, o tânără cu părul morcoviu, plină de pistrui, nu putea avea decât un singur motiv să o curteze pe aceasta cu atâta zel, și anume interesul lui profesional.

De altfel, Lyle era obișnuită cu astfel de situații. Când pomenea vreodată de părinții săi, era întâmpinată întotdeauna de râsete neîncrezătoare sau sarcasme. Era acuzată mereu de laudăroșenie și minciună. Așa că, se obișnuise să nu mai vorbească despre ei. Și astfel, crescuse în spatele unui zid de secrete, zid care încătușa temperamentul ei năvalnic, ascunzându-i firea înflăcărată sub masca unei răceli excesive.

Și de data asta, Lyle nu spusese nici cine era nici adevăratele motive pentru care dorea să obțină această slujbă. Își dăduse numele tatălui său: Camden. *Lyle Camden*, acest nume nu-i va spune cu siguranță nimic viitoarei ei patroane,

Hestoria Durant. Lyle spera să fie la înălțimea așteptărilor celor două domnișoare bătrâne care-i acceptaseră serviciile, în multiplele ei calități de secretară-dactilografă-doamnă de companie. În felul acesta va avea bucuria secretă de a trăi în familie... Pentru că era imposibil să nu fi existat vreo legătură de rudenie între ea și Hestoria Durant. Iar Lyle avea atâta nevoie de un pic de căldură și afecțiune...

Își încheie până la gât fulgarinul gri. Pentru ca să încheie socotelile cu trecutul, îi lăsase lui Carol, cea mai bună prietenă a ei, toată garderoba ei scumpă, precum și cizmele și blugii. Aceste haine ar fi trezit bănuieli. De ce ar fi venit o tânără care n-ar fi fost într-o jenă financiară să lucreze pentru un salariu derizoriu la o bătrână doamnă, într-un colț pierdut de lume precum Frisco? De altfel, de la accident încoace, nimic nu-i mai mergea ca lumea. Slăbise îngrozitor în timpul șederii în spital. Carol îi spusese că slăbiciunea aceasta îi scotea în evidență o nouă frumusețe: obrajii supti se pare că făceau ca trăsăturile ei să pară și mai delicate. Dar Lyle auzise adeseori prea multe comentarii neplăcute la adresa *frumuseții* ei încât să se mai încreadă în asemenea complimente.

Pe măsură ce străbătea cu mașina imensa plajă dintre Pamdico Sound și oceanul Atlantic o cuprindea un fel de exaltare de emoție. Se gândea zâmbind la salariul ridicol ce i se oferise; se vedea bine că Hestoria Durant trăia în trecut. Dar la urma urmei, competențele lui Lyle nici nu meritau mai mult. Și în plus, va avea și masă și casă... Pentru că Reade și Julia, mama și tatăl său, în ciuda turneelor triumfătoare prin toată lumea, nu-i lăsaseră o centimă. Exigențele vieții lor de vedete le înghițiseră în totalitate sumele fabuloase pe care le primeau...

Când Lyle ieși de pe șoseaua asfaltată pentru a o lua pe un drum îngust și nisipos, începea să se lase seara. Nici o lumină, nici o casă, nimic decât crengile de pe marginea drumului, care-i zgâriau aripile mașinii.

Continua să meargă scrutând întunericul. Stejarii verzi și pinii maiestuoși, franjurile lor lungi de mușchi atârând până la pământ, luau în întuneric forme neliniștitoare.

Era greu să găsești un colț mai pustiu de lume! Viitoarea ei patroană îi scrisese că este prima casă de pe marginea drumului...

Dumnezeule! Asta o fi?

Îi apărui în față o construcție din lemn învechit de intemperii, un acoperiș care din loc în loc înainta în niște colțuri de forme ciudate, o fațadă de culoare maronie... Și nici cea mai mică lumină care s-o întâmpine pe călătoare. Aceasta era *Knob House*, casa familiei Durant, ce se înălța în fața ei pe marginea drumului și părea că îi interzice să se apropie.

Lyle opri motorul. Nu se așteptase să fie casa goală. Înțelesese că Hestoria Durant și menajera ei nu mai ieșeau practic din casă. Poate că nu primiseră scrisoarea prin care Lyle își anunța sosirea astăzi? Ah, dacă măcar ar fi avut telefon, nu s-ar fi întâmplat toate astea!

Hazardându-se în afara zonei luminoase a farurilor sale spre spatele casei, Lyle zări la un moment dat un pătrat gălbui de lumină. Își recăpătă speranța. Simțea că se împotmoleșete în nisip, picioarele afundându-i-se din ce în ce mai adânc. Slavă Domnului că nu era nici un câine de pază! Aventurarea ei într-o grădină necunoscută la căderea serii ar fi putut comporta unele riscuri. Dar ce putea să facă altceva? Își petrecuse nouă ore în șir la volan și nu-i surâdea deloc perspectiva de a se întoarce după ce abia ajunsese.

— Nu mișca!

Ordinul, lansat de o voce masculină autoritară, o făcu să tresară. Inima îi sări până în gât.

— Cine ești? Ce naiba cauți aici la ora asta?

Zări o siluetă înaltă, neagră, profilându-se în lumina farurilor. În groaza ei, i se păru că arborii se apropie din ce în ce de ea, prinzând-o ca într-o capcană.

– Aici... Aici este *Knob House*, casa familiei Durant? Întrebă ea cu o voce gătită.

– Într-adevăr, este *Knob House*. Dar ce...

Apoi, bărbatul exclamă, pe un ton stupefiat:

– Pam?... Pamela, tu ești? Dar cum ai făcut ca să ajungi? Și Hesty care te aștepta abia săptămâna viitoare, nebunatic!

– Pamela?... repetă automat Lyle, cu o voce scăzută, cu sentimentul că picase exact în mijlocul unui film de Hitchcock, în care toată lumea în afară de ea cunoștea scenariul.

O mână se întine spre ea, o apucă de bărbie și îi întoarse fața spre lumină.

– Părul tău... ce i-ai făcut? Ultima oară când te-am văzut, aveai două codițe răsucite, cam îngălbenite. N-o să-mi spui totuși că te-ai aventurat într-un salon de coafură?...

Bărbatul pur și simplu se amuza; ceea ce avu darul s-o facă pe Lyle să explodeze:

– Oh... dumneata... dă-mi drumul, fir-ar să fie...

Și începu să lovească, fără nici un rezultat, mâna care-i ținea bărbia.

– Haide, haide, potolește-te, pușorule! Sunt doar eu, vechiul tău adversar și complice! Cât a trecut? Cinci-șase ani? Nu-i de mirare că te-ai schimbat. Aruncă o privire apreciativă spre silueta lui Lyle... Cel puțin prin unele locuri ale fermecătoarei tale persoane. Dar așa recunoaște oriunde micul demon care-mi dezumflă cauciucurile și-mi pune meduze în cadă!

Râse ușor ironic și-i dădu o mică lovitură amicală în bărbia căreia tot nu-i dăduse drumul.

– În orice caz, nu ți-ai pierdut privirea aceea plină de foc, nici bărbia voluntară a familiei Durant! După ce o să te speli pe cap, vei recăpăta o înfățișare aproape umană.

Lyle, pradă unei furii cumplite, îl privea nemișcată. Undeva se auzi un câine lătrând; un altul îi răspunse mai departe, ca un ecou.

– Nu... nu știu cine ești; habar n-am drept cine mă iei, zise ea printre buzele subțiate. Nu te-am văzut în viața mea și...

El atinse cu mâna cocul pe care Lyle și-l construisese cu atâta grijă în dimineața aceea pentru a părea *mai serioasă și mai matură*.

– Dar... nu numai culoarea este diferită! Cozile tale erau moi, ai fi zis că sunt făcute din plastic. Pe când ăsta...

El îi răsuci părul; Lyle tresări, o durea.

– Acesta este viu, chiar teribil de viu... Așadar... cine ești și ce cauți aici?

Cu răsuflarea tăiată – de furie, de teamă și poate și din cauza unui sentiment greu de definit, Lyle făcu un efort ca să răspundă.

– Mă numesc Lyle Camden. Domnișoara Hestoria Durant m-a angajat ca secretară-dactilografă și doamnă de companie.

– Cum așa!?

– Ce vrei să spui? Acesta-i adevărul. De ce-mi pui cuvântul la îndoială?

– Am să-ți spun de ce îți pun cuvântul la îndoială, șmechero. Hestoria are optzeci și unu de ani și nu mai vede nimic. Este adevărat că s-a hotărât să scrie istoria familiei, chiar dacă nu mai există nici un supraviețuitor pe care l-ar putea interesa asta. În arborele lor genealogic n-a mai rămas decât un mugure: Pamela. Care de altfel, fie vorba între noi, i-ar ajunge din plin ca doamnă de companie Hestoriei, doar dacă ar catadicsi să-și arate mai des vârful nasului pe aici. În locul dumată, domnișoară Camdon, aș mai aștepta înainte să-mi desfac valizele. S-ar putea foarte bine să te simți în plus...

– Numele meu este Camden, îl corectă Lyle pe un ton sec. Și nu văd de ce te-ar interesa pe dumneata toate astea. Dacă domnișoara Durant îmi va spune să plec, voi pleca. Până atunci păstrează-ți mâinile și comentariile pentru dumneata.

Roșie de furie, cu bărbia agresiv înălțată, Lyle făcea tot ce-i stătea în putință să-și stăpânească tremurul buzelor. Dacă nu era în stare să iasă din prima dificultate întâlnită în cale, ce putea să mai spere de la viitor?

Cu o politete ironică, bărbatul se înclină.

– Mă numesc Thaddeus Creed, domnișoară Camden – nu – Camdon. Dacă ești într-adevăr hotărâtă să rămâi, cred că este de datoria mea să te ajut să intri. Hesty și Ethel se întorc abia mâine dimineată. Aveau programare la oftalmolog, în Elisabeth City. Eu sunt vecinul lor cel mai apropiat. În ultima vreme au tot dat târcoale pe aici o mulțime de vagabonzi și am avut și vreo două-trei raiduri de vandali. De aceea încerc eu să supraveghez un pic zona.

Asta explica bănuielile lui, dar nu-i scuza cu nimic brutalitatea. Lyle se hotărî să-l urmeze fără prea mare entuziasm. El se opri.

– Dacă ții la bateria dumitale, ai face mai bine să stingi farurile. O să-ți deschid prin spate.

– Chiar... nu este nimeni?

– Ți-e teamă de hoți?

Lyle nu-i vedea fața, dar tonul era cât se poate de agresiv.

– Nu fi stupid. Voiam doar să spun că... poate ar fi mai bine să merg la un motel și să revin mâine dimineată.

Înflăcărarea luptei se mai stinsese; Lyle se simțea acum teribil de obosită.

– Nu-i nevoie. De altfel ai putea avea ghinionul să dai peste vreun pescar beat; la ora asta, insula este plină de ei.

El se îndepărtă fără s-o mai privească.

Imediat ce trecu pragul, Lyle inspectă locurile cu curiozitate: totul părea vechi și nu prea bine întreținut. Vestibulul era întunecos, neprimitor. Un fel de monstruozitate din lemn aurit suporta cu resemnare eșarfe, impermeabile și umbrele. Geamurile prost fixate ale ferestrelor, lipsite de perdele sau jaluzele. Zornăiau în voia vântului.

Thaddeus Creed puse lângă ea valizele.

– Bagajele dumitale.

Dominată de forța pe care bărbatul o degaja, Lyle deveni conștientă de impresionanta statură a acestuia și percepu privirea scurtă ce îi fu aruncată printre genele lui negre și dese. Descoperi pe chipul lui un nas autoritar care părea să fi fost spart odinioară, maxilarele cu contururi energice, descurajând dinainte orice tentativă de revendicări. Personajul părea sculptat în granit și doar părul negru cu cele câteva suvițe decolorate de soare îi mai îndulcea înfățișarea. Dar nu exista nici o urmă de blândețe în strălucirea metalică a ochilor lui câprui. Simțindu-se a fi obiectul unei examinări minuțioase, el se întoarse și o fixă cu insistență. Lyle nu-și putea desprinde privirea de acest chip cu trăsături aspre, cu pielea bătătorită de capriciile climatului marin.

– Te-ai uitat destul?

Vocea îi era la fel de dură și brutală ca și înfățișarea. Lyle bătu în retragere.

– Pentru că, se scuză ea, la urma urmei, nu te cunosc. Din punctul meu de vedere, poți foarte bine să fii un spărgător!

– În cazul acesta, te-ai afla într-o situație supărătoare, nu? Haide, vino, continuă el pe un ton nerăbdător, am să-ți găsesc o cameră.

Lyle încercă să tergiverseze lucrurile.

– Am să... am să dorm undeva, pe o canapea.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Vino odată! N-am timp de pierdut. Te asigur că nu ești în pericol cu mine... nici cu un alt bărbat, de altfel.

Lyle nu găsi ce să răspundă. Obişnuită cum era să nu atragă atenția, se simți totuși rănită de această zefleMEA deliberată.

Câteva ore mai târziu, în patul său, Lyle se gândea la înlănțuirea evenimentelor care o aduseseră aici, în casa aceasta ciudată, fără ca măcar s-o cunoască pe proprietăreașă.

Ghemuită sub o cuvertură care trebuie să fi cântărit vreo zece kilograme, fu ispitită să se ridice și s-o șteargă englezește. Nu-i va fi greu să găsească de lucru în altă parte!

Dar nu, ce naiba! Caracterul ei vulcanic de roșcată o adusese în acest impas; dacă acum capitula, unde se va opri? Trebuia să reziste până la capăt, de-ar fi numai ca s-o întâlnească măcar o dată pe cea care o angajase și care, după toate probabilitățile, era o verișoară îndepărtată.

*

Curând, Lyle fu eliberată de toate temerile: nici nu-și scoase bine vechiul palton negru și pălăria că Hestoria Durant o și conduse pe față în ceea ce ea numea *bibliotecă* pentru ca să înceapă să lucreze.

Lyle, roșie la față de rușine, o întâmpinase pe bătrâna doamnă scuzându-se că profitase de ospitalitatea ei în absență. Răspunsul fu categoric.

— Era singurul lucru pe care-l aveai de făcut. Noroc că Thad se afla prin preajmă ca să te ajute să intri.

— Mă bucur că nu sunteți supărată pe mine, domnișoară. Într-adevăr nu știam ce să fac. Se înnoptase deja, și eram obosită, și domnul Creed mi-a zis că...

— Spune-mi Hesty, și să ne apucăm de treabă.

*

Spre sfârșitul săptămânii, Lyle începea deja să se regăsească un pic prin arborele genealogic al familiei Durant. Era adevărat că acest arbore nu mai avea deloc ramuri în prezent.

Aproape sigur că Lyle nu era decât o mică crenguță din el, ceea ce o umplea totuși de bucurie dar și de confuzie în același timp.

O dată, se întâmplă ca Lyle să simtă ațintită asupra ei privirea lui Hesty. O clipă, crezu că bătrâna domnișoară va remarca faimoasa bărbie a familiei Durant. Dar ochii ei nu mai erau în stare să discearnă amănunte de acest gen. Așa că lui Lyle îi trecu frica de a nu fi descoperită.

Aflând, chiar din prima zi, că Ethel nu tolera nici un amestec în ceea ce ea numea *domeniul ei rezervat*, adică prepararea delicioaselor mâncăruri și tentativele făcute fără prea mare convingere de a șterge praful, Lyle își organizează propriul plan de muncă. Își petrecea cea mai mare parte a timpului clasând ziarele vechi îngrămădite de ani de zile, și ascultând-o pe Hesty și povestirile ei ușor înverșunate împotriva altor membri de familie.

Lyle descoperi cu surprindere că Thaddeus Creed era un vizitator asiduu. Sosea la orice oră, fără să fie așteptat. Lyle nu avea nici un mijloc de a se sustrage prezenței lui fără să fie considerată o lipsă de politețe. Se străduia să se ascundă în spatele unui zid de răceală, dar nu era prea sigură că vrea într-adevăr să-l evite.

Cufundat într-un fotoliu, într-o atitudine de leu somnoros, părea să se amuze copios văzând-o că se înfurie. În primele clipe, Lyle reușea să-i întoarcă săgețile, dar până la urmă se înroșea la față ca un ardei. Chiar când nu vorbeau, el o privea pur și simplu; ochiul lui pătrunzător și ironic îi analiza cu un vizibil amuzament hainele demodate, într-atât încât ea începea să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe cu eforturile de a părea mai în vârstă decât era. Din păcate, era prea târziu ca să se mai gândească la asta!

Dar ce o interesa pe ea? De parcă avea vreo importanță ce credea el despre ea! Era un... cum le zicea Carol ăstora?... un “macho”. Da, asta era! Ea, Lyle, nu era atrasă niciodată de această virilitate agresivă. În felul acesta se încuraja de fiecare dată când el reușea s-o scoată din sărite și s-o facă să părăsească încăperea.

Într-o zi anormal de caldă pentru acest sezon, pe la începutul după-amiezii, Lyle se spală pe cap și ieși să-și usuce părul la soare. Luă pătura veche de bumbac pe care i-o împrumutase Ethel și o întinse pe nisip, la liziera unei pădurici. Cum șuvițele arămii începeau, prin uscare, să se onduleze, moleșită de căldura soarelui, pleoapele ei deveniră din ce în ce mai grele. Se întoarse pe burtă, își ridică fusta în sus pe coapse și ațipi.

Siesta ei fu dintr-o dată tulburată: o ușoară gădilătură pe coapsă, vreo muscă sau vreo furnică, fără îndoială, i se plimba pe piele. Cu un gest, încercă s-o alunge, fără ca măcar să deschidă ochii, și se așeză mai bine pe nisipul cald.

Câteva clipe, fu liniștită. Apoi gădilatul reîncepu. Cu ochii somnoroși ascunși după o perdea de păr, se întoarse pe jumătate ca să lovească cu o palmă zdravănă insecta. Dar i se opri răsuflarea: mâna ei dădu peste ceva cald și solid.

Cu o tresărire stângace, Lyle se ridică în șezut, trăgându-și fusta peste genunchi.

– Ce cauți aici?

– Tocmai mă întrebam dacă aș reuși să-mi aprind pipa de la părul tău ca flacăra, răspunse Thaddeus Creed, ironic.

Lyle, buimăcită de somn și de soare, îl privea, uluită, pe bărbatul așezat pe vine în fața ei, cu o crenguță în mână. Fără să-i lase timp să-și recapete prezența de spirit, el o întreabă dacă acum se instalase bine.

– Da, răspunse ea, bănuitoare în fața aerului lui suav.

Instinctiv, se făcu ghem, cu brațele în jurul genunchilor.

- Și îți place? continuă el.
- Ce anume? Insula, munca mea?
- Să zicem, amândouă.
- Atunci, da pentru amândouă. De ce întrebi?

Mereu în alertă, ea nu-l pierdea din ochi.

Thaddeus ridică din umeri. Lyle își întoarse repede privirea de la musculatura robustă ce se vedea fremătând sub țesătura uzată a cămășii.

– S-ar zice că m-am înșelat, nu-i așa? întrebă el după un moment de tăcere.

– Înșelat?

– Da, crezând că vei fi în plus pe aici. Se pare că Pamela nu te va putea înlocui prea curând.

– Nu mai vine?

– Oh! O să vină când o să-i căsuneze. Deocamdată este într-o croazieră. Se îndreaptă spre Bahamas.

– Hesty nu mi-a spus nimic despre asta, zise Lyle, uimită.

– N-a aflat vestea decât acum câteva minute. Eu am telefonul cel mai apropiat și Pam m-a rugat să-i transmit mesajul.

– Ah! Așa deci, murmură Lyle.

Continua să se simtă stânjenită în prezența lui, ca și cum această virilitate afirmată era pentru ea o amenințare. Se îndepărtă un pic. Zadarnic! În ochii lui scânteia o licărire amuzată. Știa bine că prezența lui o descumpănea. Și, intenționat, se purta provocator! Lyle deschise gura ca să spună că prefera să rămână singură, dar el i-o luă înainte. Voia să știe în ce fază se afla redactarea memoriilor.

– Nu sunt niște memorii, îl corectă ea imediat. Este povestea unei familii, a unei *vechi* familii; o mărturie de mare valoare, orice ai crede.

– Dar nu-i nevoie să fii mereu în defensivă, îi răspunse Thad cu amabilitate. N-am nimic împotriva vechilor familii. M-am întrebat însă întotdeauna cum apar *noile* familii. Apar

oare printr-o minune, pe suprafața pământului, ca o generație spontanee, cu tot sortimentul complet de veri, mătuși-fete-bătrâne și cumnați leneși? Ce părere ai despre asta?

Lyle fu cuprinsă de un brusc acces de ilaritate care o surprinse. Își întoarse repede privirea, nu fără să fi remarcat înaintea aerul prefăcut nevinovat al lui Thad: sau era un actor comic perfect, sau se distra pe socoteala ei.

– Din simplă curiozitate, domnișoară Camden; ai vorbit de o mărturie de mare valoare... Pentru cine? Pentru ce?

– Ei bine... pentru sociologie... pentru antropologie... poate chiar pentru istorie.

Din nou avu acea expresie zeflemitoare care probabil că era felul lui de a zâmbi.

– Îmi cer iertare, domnișoară Camden, dacă ți se pare că îți desconsider munca, probabil că eu nu-i înțeleg toată profunzimea.

– Oh! Nu mai fi atât de... atât de...

– Arogant?

– Am vrut să spun insuportabil.

– Din păcate am aceste două defecte, mărturisesc; nu pot să mă dezbar de ele.

O spusese cu zâmbetul pe buze; și de data asta, Lyle nu se putu abține să râdă.

Thad profită de acest moment de relaxare pentru a-i spune într-un mod amuzant și colorat povestea insulei. Se așeză lângă pătura ei, strângându-și picioarele musculoase, în aceeași poziție pe care o adoptase și fata. Îi explică în ce fel locuitorii din Jamestown transformaseră marile întinderi nisipoase în crescătorii de vite; cum târmurile ei salvară mai mulți marinari naufragiați pe jumătate morți, pentru că naufragiile erau frecvente în aceste ape numite chiar *cimitirul Atlanticului*.

– Dar ce s-a ales de primii pionieri? Ei erau aici înainte de întemeierea Jamestown-ului, nu-i așa?

– Da, aici s-a instalat prima colonie engleză și primul copil născut din părinți englezi a văzut lumina zilei chiar pe insula Roanoke.

Lyle îl privea pe Thad care se amuza strecurând nisip printre degete, și a cărui coapsă musculoasă se afla foarte aproape de a ei. Simți brusc ca o slăbiciune în tot corpul.

Când ea își recăpătă prezența de spirit, Thad încă își continua povestirea.

– Singurii indieni care au rămas în relații bune cu pionierii englezi au fost croatanii sau indienii hattorask care trăiau pe insula Croatan.

– Dar unde este insula Croatan?

– Poate că stai în această clipă chiar pe ea. De vreo patru sute de ani nu mai figurează pe nici o hartă. De fapt, toate contururile acestor insule s-au schimbat mult.

Thad, șugubăț, îi gădilă nasul cu crenguța pe care încă o ținea în mână.

– Mai târziu, un călător, John Lawson, a povestit că a găsit aici indieni cu părul roșcat, cu ochi albaștri sau cenușii, care după spusele lui “se mândreau nespuse de înrudirea lor cu englezii”. Pretindeau chiar că strămoșii lor știau englezește pentru că învățaseră dintr-o carte.

Lyle era fascinată de povestea lui Thad ca și de ușorul lui accent. Mult mai puțin marcat însă decât accentul irlandez al lui Hesty care de altfel folosea și un vocabular mult mai colorat.

– Cred însă că toate astea nu mai au importanță, încheie Thad. Dar când locuiești pe această insulă de Dumnezeu știe câte generații, în mod firesc ești prins de tot acest mister.

Se întoarse brusc spre ea, privind-o drept în ochi; rămaseră îndelung așa, privindu-se în tăcere. Apoi, ca niște ferestre care se închid, pleoapele lui Thad căzură deodată, tăind brusc contactul amical care se stabilise pentru câteva clipe între ei.

El se ridică și-și scutură nisipul de pe blugii foarte strâmți.

– Gata, domnișoară Camden, cred că te-am plictisit destul cu poveștile mele.

– N-a fost deloc plictisitor, protestă Lyle, trezită parcă la realitate.

Această replică nu făcu decât să-l agaseze.

– Așadar, ești și tipul ascultătoarei perfecte? Probabil că ai aflat din vreo revistă pentru femei cum să pui gheara pe un bărbat. Dacă *ochii tăi frumoși* nu sunt de ajuns, îți mai rămâne posibilitatea de a-l asculta cuminte pe domnul... atunci când nu poți să-i oferi altceva.

Lyle păli. Se ridică într-o clipă, neluând în seamă mâna pe care i-o întinsese Thad ca s-o ajute să se ridice.

– Ce crezi că aștept de la tine, Thaddeus Creed? Nu știu ce fel de femei frecventezi, dar trebuie să fie mai degrabă înspăimântătoare! De altfel, cine altcineva s-ar putea interesa de unul ca...

Vocea i se stinse. Rămăsese cu privirea fixată pe inerlocutorul său. Nu se putea spune că era într-adevăr frumos; dar exista în toată ființa lui ceva atât de atrăgător, atât de masculin, încât Lyle se retrase, tulburată de gândurile care o năpădiseră.

– Nu-ți fie teamă, domnișoară Camden! Nu arăt ca o sprietoare, dar nici nu-mi fac iluzii despre frumusețea mea... Suntem amândoi cam în aceeași situație, nu?

Lyle îl privea, pierdută. Pistruii ei parcă ieșiseră în relief pe fața-i palidă. Măinile îi tremurau și parcă auzea și acum ecoul sarcasmelor care o urmăriseră toată viața.

Poate că acest aer descumpănit al ei îi smulse lui Thad o exclamație surdă de compătimire.

Cu un gest brusc, Lyle adună pătura, îi întoarse spatele și fugi, împiedicându-se în nisip. Fusta albastră îi plutea în jurul gleznelor, părul era parcă un nor roșu deasupra capului. Când

ajunse aproape de casă, încetini ritmul. Prietenia pe care i-o arătase Thad adineauri îi încălzise inima... Va distruge ea totul sub imperiul unui impuls? Poate că el nu avusese intenția s-o rănească? Poate că dacă ea și-ar cere scuze că se înfuriase...?

— Domnule Creed, regret dacă... în fine, am greșit făcând o apreciere asupra... genului de femei pe care...

Se întrerupse brusc, descumpănită. El nu părea deloc hotărât s-o ajute. Totuși, și el era cel puțin la fel de vinovat ca și ea! Supărată, continuă:

— Nimeni pe lume, care să aibă măcar un atom de sensibilitate, n-ar îndrăzni să spună ceea ce mi-ai spus despre... *ochii mei frumoși* și celelalte. Nu sunt eu vinovată de felul în care arăt!

— Dar, domnișoară Camden, n-am pretins niciodată că aș avea *măcar un atom de sensibilitate*, îi replică el cu un calm exasperant. Iar în ceea ce privește femeile pe care le frecven-tez, este treaba mea, nu? Încerci poate să trăiești emoții tari, prin persoane interpuse, ca să dai un pic de culoare vieții tale cenușii! În ce privește felul în care arăți, domnișoară Camden, nu sunt sigur că n-ai avea nici o vină. Dacă aș fi de felul meu mai bănuitor, aș merge până la a te suspecta că ești mult mai tânără decât încerci să pari.

Nehotărâtă și suspicioasă, cu o licărire ciudată în ochii ei albaștri, Lyle nu-și lua privirea de la Thad. Până la urmă, cu o voce gătuită, exclamă:

— Du-te dracului, domnule Creed!

Apoi se întoarse brusc și alergă să se refugieze în casă.

Capitolul 2

Zilele începeau să se micșoreze. Lyle își petrecea ore în șir clasând și aranjând cărți, corvoadă care îi era uneori utilă, ca să-și facă de lucru, atunci când simțea ațintită asupra ei privirea lui Hesty. Înțelesese foarte repede că patroana ei nu tolera trândăveala.

– O ilustrată de la tânăra noastră hoinară... anunță Ethel.

După cum îi era obiceiul, Hesty picotea în șezlongul ei – ceea ce, firește, ea nega întotdeauna.

– Ei bine, adu-o s-o vedem!

– Vin imediat, doar să-mi scot impermeabilul, bombăni menajera din vestibul. Pofțim, don'șoară. Cred că o să vă ungă pe suflet.

Hesty aruncă o privire pe ilustrată și i-o întinse lui Lyle.

– Pofțim, citește-mi-o, fetițo; copila asta n-a știut niciodată să scrie citeț.

Lyle descifră:

„M-am întors. Am petrecut bine. Îmi schimb toaletele și sosesc. Sărutări. Pam.”

– Asta, o să cred când o să văd, mormăi Hesty.

– Thad spune că ea n-a mai venit de vreo șase ani, zise Lyle

pe care o interesa mult Pamela de când fusese confundată cu ea, în seara sosirii ei aici.

– Nu-i adevărat; Thad nu era aici când a venit Pamela. Bietul băiat a stat cam mult pe continent.

După mintea lui Hesty, nici o persoană înțeleaptă n-ar trebui să părăsească insula mai mult decât ar fi necesar.

– Mai întâi au fost toate acele studii pe care el le-a făcut acolo, și apoi toate slujbele pe care le-a avut, una mai fantasmagorică decât alta; până la urmă totuși și-a regăsit bunul-simț și s-a întors aici, unde este locul lui. Ar fi făcut-o poate mai devreme, dacă n-ar fi fost fata aceea, Darnette.

Ethel plecase între timp la bucătărie. Hesty se lăsă pe spate în balansoarul ei și închise ochii. Îi deschise însă aproape imediat pentru a-i arunca lui Lyle o privire dezaprobatore.

– Lasă odată alea! Este doar praf, atâta tot, bombăni ea. Ce ziceam? Ah, da, vorbeam despre fata asta, prietena lui Thad... Era frumoasă, e adevărat, nu pot spune că nu. Dar nu era făcută pentru el. Îndrăgostiții își închipuie că întotdeauna se poate rezolva totul. Ei îi intrase în cap că poate trăi în altă parte decât aici. Așa că până la urmă s-a hotărât să se mărite cu un băiat din Currituck. Thad n-a mai suflat o vorbă despre ea niciodată... În sfârșit... O idioată, ce mai.

Cu o mișcare scurtă, puse balansoarul în mișcare.

– Thad este de o mie de ori mai bun decât celălalt, cu toți banii și iahturile pe care le are acela!

Lyle nu avea deloc chef să asculte povești despre iubirile lui Thad, așa că schimbă subiectul.

– Mă întreb când o să sosească Pam.

– Oh! O să mai treacă multă vreme, și asta doar pentru că visează la cocioaba asta a mea, după ce eu mă voi duce să mă întâlnesc cu Creatorul, gânguri Hesty. Micuța asta nu este proastă când e vorba despre interesele ei. Știe foarte bine că este ultima descendentă a familiei Durant! Îmi place asta la ea, pe cuvânt! Niciodată nu-și ascunde gândurile!

Urmă un moment de tăcere, tulburat doar de trosniturele și scârțâielile bătrânei case care gemea la asalturile vântului de nord-est. Apoi, Hesty își reluă firul discursului, evocând ființe din trecutul ei, care nu erau pentru Lyle decât niște nume înscrise pe hârtii îngălbenite de vreme, cum ar fi de exemplu Putman-roșcatul. Acesta se bătuse cu tatăl său și plecase apoi să colinde mările; n-a mai fost văzut niciodată. Lyle se abținu să-și ducă mâna la cocul ei roșcat ca focul: își imaginase întotdeauna, fără nici un motiv anume, că toți din familia Durant erau bruneți ca Hesty.

În timp ce aceasta continua să depene povestea strămoșilor ei, Lyle își adună în minte crâmpeiele de povestiri familiale pe care le auzise în copilărie. Cele mai multe lucruri pe care le știa, le aflate în cursul unui interviu televizat consacrat părinților ei, Reade și Julia.

Tatăl Juliei se imbarcase de tânăr pe vasul unui armator din Wilmington, cu a cărui fiică se căsătorise mai târziu. Când se născuse Julia, tatăl ei deja murise într-o coliziune a vasului său cu un petrolier. Fata fusese crescută de familia mamei sale, la Wilmington. Julia moștenise de la mama ei frumusețea și darurile muzicale; un talent muzical atât de excepțional încât fusese admisă cu lauri la celebra școală Inillard. Aici îl întâlnise pe Reade Camden și se căsătorise cu el.

Lyle simțea cum o cuprinde amărăciunea amintindu-și de o poveste pe care o cunoștea atât de bine:

Reade și Julia Camden au avut o singură fiică: pe Lyle. Dar Dumnezeu își întorsese ochii de la această ultimă generație. Părinții nu-și ascuseseră dezamăgirea văzând-o că crescând prea înaltă, prea slabă, lipsită de orice ureche muzicală, și bolnăvicios de timidă. Ah! dacă ar putea Reade și Julia să-și vadă acum fiica – ironie a sorții! – reîntoarsă ca simplă salariată în leagănul strămoșilor ei!

De la ultima întâlnire cu Thad, Lyle se străduia să-l evite. Într-o zi, totuși, se lăsă pradă unei curiozități firești: voia să-i vadă casa, aflată doar la câteva sute de metri. Era de fapt singura din vecinătate.

Își imaginase că va găsi o casuță modestă. Dar descoperi o superbă construcție modernă din sticlă și lemn de sequoia, ale cărei linii abstracte se acordau perfect cu peisajul înconjurător. În timp ce se apropia ca să arunce o privire prin geamurile ușor fumurii, un trosnet de crengi uscate o făcu să tresară. Dând la o parte o perdea de viță sălbatică, apucă să zărească un cerb tânăr care fugea în salturi înalte peste mlaștină.

Bietul de el! Fusesse cât pe-acți să dea nas în nas cu ea. Încercând să găsească din nou grațiosul animal, Lyle căută o trecere prin frunzișul des, fără să-și dea seama că multe dintre tufișurile printre care trecea erau mai puțin inofensive decât păreau. Era cât pe ce să abandoneze urmărirea, când îl zări din nou, nemișcat pe o moviliță de pământ, cu capul întors înapoi, o privea cu ochi mari, mirați. Cât de frumos era, cât de grațios!... Înaintă spre el, fără să-i pese de pantofii plini de noroi care se afundau din ce în ce mai mult în mâl, nici de frunzișul din ce în ce mai des.

— Vîno, vîno, frumosule! îi zise ea cu o voce blîndă.

Cum poți să chemi un cerb? Lyle mai făcu un pas și alunecă pe malul noroiu. Făcu un efort teribil ca să-și recapete echilibrul agățându-se de crengile unui măceș și de ceea ce ea credea că sunt doar niște banale tufișuri. Spre regretul ei, frumosul cerb dispăru din câteva salturi.

— Fir-ar să fie!

Într-adevăr, într-un ținut ca ăsta, cizmele și blugii erau singura ținută posibilă. Lyle începea să înțeleagă că ideea pe care ea și-o făcuse despre îmbrăcămîntea unei femei serioase era un pic cam fantezistă. Dar, oricum, acum era prea târziu ca să mai remedieze ceva!

– Ești nebună?

Răcnetul lui Thad o făcu să tresară; întorcându-se brusc, se agăță într-o tufă de mure care părea hotărâtă să nu-i mai dea drumul. Thad era aici, foarte aproape, la vreo patru-cinci metri de ea.

– Nu te mișca, proasto!

– Nu mai urla așa! răcni Lyle la rândul ei zbatându-se să scape – iar spinii, ca pentru a o pedepsi, i se înfipseră mai adânc în piele.

Prizonieră fără speranță, nu-i mai rămânea decât să aștepte. Din trei pași, Thad fu lângă ea. Începu să-i desprindă ramurile din păr, din umeri, din fustă. Lyle încerca să se îndepărteze de el, nu suporta să-l simtă atât de aproape și se ferea de delicatetea și răbdarea de care el dădea dovadă pentru a o scoate din acest bucluc.

– Atenție, dacă te mai miști o să-ți sfășii pielea, murmură el îndepărtând cu precauție o ramură de măceș prinsă de fusta ei. Așa, acum cred că o să meargă.

O apucă de subsuori, o ridică și o duse până la poteca bătătorită.

– Ce faci? Dă-mi drumul! Lasă-mă jos!

– Stai liniștită. Încetează să te mai foiiești, sau îți dau drumul în noroi!

O puse pe un loc mai degajat și-i mai scoase din păr o ramură spinoasă.

– Bun, acum termină cu protestele și spune-mi mai bine de ce ai venit să spionezi pe aici.

– Să spionez? Oh!... ești un... un personaj dezgustător! strigă ea cu o voce ascuțită.

Zgârieturile dureroase pe care acum începea să le simtă pe tot corpul, nu-i potoleau deloc furia.

– În afară de casă, nu mai este nimic de văzut pe aici. Dacă tot ești curioasă, de ce n-ai venit să suni la ușă și să ceri să-ți fiu ghid? Preferi fără îndoială să te strecuri ca borfașii, pe ușa din spate?

– Ajunge! Dacă vrei să știi, urmăream un cerb.
– De la Knob House până aici? făcu el, ironic.
– Bineînțeles că nu, nu de la Knob House. Mă... mă plimbam, și am auzit ceva în tufișuri.

– Așadar auzi ceva în tufișuri și te arunci imediat în mlaștină, fără să te gândești ce faci? Ești într-adevăr deșteaptă, Lyle Camden, n-am ce zice! Cum ai făcut de ai supraviețuit până astăzi?

– Nu mă tem de cerbi, dacă asta vrei să insinuezi; și am puține șanse să întâlnesc vreun urs sau vreun crocodil pe aici. Singurul lucru de temut este poate taurul năvălaș care te crezi!

– Taurul năvălaș! Mă rog, sună destul de bine, chiar dacă comparația este un pic cam uzată, dragă domnișoară.

Era evident că se distra pe seama ei. Asta făcu să crească și mai mult furia lui Lyle.

– De ce îmi vorbești întotdeauna ca și cum aș fi o... știu eu... un om de nimic!

– Un om de nimic! Din ce în ce mai bine! Curând o să mă faci debil mintal, sau bătăran necioplit! De ce îmi interpretezi vorbele? Din simplă curiozitate, Lyle, unde ai trăit tu până acum?

Ea ar fi putut să spună: singură în spatele unui zid de cărți; la adăpost, între paginile frumoaselor romane de drgoste...

– Cred că-ți datorez mulțumiri pentru că m-ai scos de aici, zise ea fără tragere de inimă, ca să nu fie nevoie să-i răspundă la întrebare.

– Păstrează-ți mulțumirile până ce voi fi terminat cu tine.

O luă de braț și începu s-o conducă spre casă.

– Așteaptă, protestă ea încercând să se elibereze. Nu pot să intru în casă așa, plină de noroi!

– Trebuie să intri. Ai venit în contact cu un oțetar otrăvitor și trebuie să tratăm asta înainte să fie prea târziu.

– Oțetar otrăvitor? În noiembrie? Nu fi ridicol!

– În noiembrie sau nu, este același lucru când ai avut parte de o asemenea cantitate.

– Dar erau numai măceși!

– Plantele spinoase, da, celelalte erau Rhus Radicans, bine-cunoscute ca a fi la fel de virulente în starea de viață latentă ca și atunci când sunt verzi. Cu pielea ta delicată, trebuie să fii deosebit de vulnerabilă. Nu mai face pe timida și hai să mergem. Dacă o să frecăm bine pielea, putem evita ce-i mai rău.

Ajunseseră deja. Ar fi fost copilăresc din partea ei să-i refuze ajutorul. La urma urmei, nu-i vina nimănui că el are niște maniere atât de brutale, își zise ea, indulgentă. Dar privirea lui Thad îi trezi din nou toate temerile: era exact privirea unei pisici care pândește un canar...

Lyle nu-și putu stăpâni o ușoară exclamație admirativă când intră în casă. Oricât de bătăran părea Thad, trăia totuși într-o ambianță de eleganță rafinată care trebuie să fi valorat o avere. Cu siguranță că aceste covoare așternute peste parchetul strălucitor erau autentice covoare orientale, poate chiar de Tabriz...

– Îți place? întrebă el ironic.

– Este extraordinar!

Exclamația ei fusese atât de spontană încât o expresie ciudată trecu fugar pe chipul lui Thad. Dar imediat locul ei fu luat de răceala-i ironică obișnuită.

– Haide, vino, să ne ocupăm de pielea ta.

Așezat în genunchi în fața ei, el îi scoase pantofii și se încruntă.

– Ce-o să faci cu colanții ăștia sau ce naiba sunt? Sunt rupti definitiv. Ai face mai bine să-i scoți ca să pot să-ți examinez zgârieturile. Încă mai ai spini prin piele; dacă nu-i scoatem, or să te infecteze...

Speriată, Lyle își privea picioarele.

– Unde pot să mă duc să mi-i scot?

– La drept vorbind, îmi trebuie mai mult decât un prosop ud ca să curăț toate astea. Cel mai bine ar fi un duș bun. Nu se știe care sunt părțile cele mai atinse: fața, mâinile, picioarele? Vino, o să-ți arăt drumul.

Lyle se ridică, șovăitoare. Hotărât lucru, povestea asta ajunsese prea departe.

– Ascultă, cred că aș face mai bine să mă întorc acasă. Câteva minute în plus sau în minus nu vor schimba mare lucru...

– Câteva minute în plus pot schimba o erupție benignă în bube mari și dureroase care se vor infecta și te vor face să suferi mai mult decât poți să-ți închipui. Trebuie să-ți scoți hainele astea cât mai repede cu putință, sunt contaminate cu seva otrăvită.

Îngrijorată cu adevărat, Lyle îl urmă. Abia dacă aruncă în trecut o privire spre splendidul dormitor mobilat superb, în timp ce ghidul ei o conducea spre baia alăturată.

– Cred că ai aici tot ce-ți trebuie. Mă duc să caut o bucată bună de săpun de casă.

Văzându-i pielea fragilă ca o hârtie mătăsoasă, el se încruntă.

– Poate că va fi puțin cam dureros, dar este mai bine să nu riscăm o infecție. Freacă-te bine cu săpunul de casă și după aceea, dacă vrei, ia și săpunul de toaletă. Am să-ți dau ceva să te îmbraci.

– Pot să-mi pun lucrurile mele, zise ea repede.

– Nu fi copil. Fii cuminte și fă ce-ți spun eu.

El ieși și se întoarse după câteva clipe; Lyle nu se mișcase.

– Haide, Lyle, dezmeticește-te! Vrei să te ajut eu?

Mereu aceeași privire ironică? El puse pe pat un halat de baie din buret și-i întinse o bucată de săpun. Ca răspuns la atitudinea ei atât de suspicioasă, el îi făcu cu ochiul și ieși din încăpere.

Cu ajutorul unei perii de păr Lyle se frecă viguros din cap până-n picioare, atât de viguros încât crezu că o să-și jupoaie pielea. Își șterse apoi un picior și îl examină cu îngrijorare: era

roșu și plin de zgârieturi. Durerea era atât de ascuțită încât începea să se întrebe dacă nu cumva *remediul* acesta îi făcea mai mult rău decât bine.

Își puse în sfârșit halatul de baie. Cum de putuse să se pună într-o situație atât de ridicolă?

— N-ai mai terminat? strigă Thad prin ușa închisă. Nu uita că ți-am oferit ajutorul meu!

Iritată, Lyle întârzie cât mai mult, făcând ordine în baie înainte de a intra în camera alăturată. Neștiind ce să facă, profită ca să admire culoarea delicată a satinului care acoperea pereții.

— Îți place?

Surprinsă, ea se întoarse.

— Cum ai intrat aici?

— Mai este o ușă care dă în baie, zise el cu un zâmbet șiret; mă mir că n-ai încuiat-o.

— Nici măcar n-am remarcat-o, răspunse ea, furioasă.

Se simțea îngrozitor de stânjenită, singură cu el în această cameră, goală pe sub halatul de baie.

— Acum că m-am frecat până ce mi-a dat sângele, pot să mă întorc acasă?

— Te porți de parcă aș avea de gând să atentez la virtutea ta, când de fapt eu mă aflu aici numai pentru a-ți da primul ajutor.

— Nu vorbi prostii! Vreau să mă duc acasă.

— Nu te împiedică nimeni, zise el ridicând din umeri.

El se apropie de ea cu o expresie care îi trezi imediat suspiciunea; Lyle se retrase un pas și se trezi blocată de comoda din spate.

— Biată Lyle! Biată fetiță speriată! Mă întreb ce te-o fi făcut să roșești astfel: ideile care-ți trec prin minte, sau tratamentul aspru pe care l-ai aplicat pielii tale?

Întinse o mână spre ea, atingându-i obrazul. Lyle se îndepărtă, cuprinsă de panică.

— Nu fi ridicol! Am... am o piele foarte sensibilă... M-am frecat prea tare și... Încetează! strigă ea, sincer speriată.

Cu un gest îndemânatic, Thad tocmai îi eliberase părul care, acum, îi cădea pe umeri.

Se retrase un pas cu mâinile în șolduri, cu capul ușor înclinat, și contempla tabloul.

– Minunat! De ce naiba ți-l strângi astfel? Incredibil, ce înfățișare zglobie poți avea dintr-o dată. Tu, care de obicei ești atât de sobră în pseudo-uniforma ta de *Armata Salvării*! Pe cine vrei să înșeli? Și de ce?

– Nu încerc să înșel pe nimeni! lansă ea, tăios.

Ea însăși uimită că putea minți astfel, roși îngrozitor, ceea ce, adăugat la *tratamentul* pe care și-l aplicase, dădea un efect superb. Cu capul dat pe spate, Thad izbucni în râs. Lyle încercă să fugă dar în trecere, el o apucă de mânecă; halatul alunecă și-i dezgoli umărul.

Nu putea face nimic altceva decât să se oprească dacă nu voia să-i rămână halatul în mâinile lui. Se întoarse, furioasă, cu gura deschisă gata să protesteze.

Dar nu avu timp. Buzele lui Thad se lipiră de ale ei, într-un sărut care o făcu să se clatine. Nu semăna deloc cu tentativele fade ale lui Stan... Îngrozită, își dădu seama că răspunde acestui sărut cu o înflăcărare pe care nu și-ar fi bănuț-o niciodată. Se zbătu cu disperare să scape.

– Oh! Lyle Camden, iată-te dintr-o dată pradă unei mulțimi de sentimente contradictorii, murmură Thad.

Și gura lui, abandonând buzele fetei, se rătăci pe gâtul cald, încă umed după dușul de adineauri.

Tremurând toată, Lyle se strânse lângă pieptul viril. Inima lui Thad bătea repede, sau poate era inima ei?

Cu infinită tandrețe, Thad îi mușcă ușor gâtul.

Cât de mult ura ea aceste delicioase senzații care o străbăteau din cap până-n picioare!

– Încetează! șuieră ea printre dinți. Brută ce ești!

– Ah, da? murmură el, zeflemitor.

Îi dădu puțin drumul. Ea profită și-l respinse, apoi strigă:
– Ai grijă! Biata fetiță speriată poate să muște! Dă-mi drumul, ticălosule!

El începu să râdă și-i dădu drumul de tot. Când își recăpătă libertatea, Lyle avu brusc o senzație de frig. Rămăsese pe loc, încremenită. Ochii îi străluceau printre lacrimi, lacrimi de furie, de durere, de pudoare ofensată, și de asemenea, poate – spre rușinea ei, trebui să recunoască – lacrimi de dezamăgire...

*

Nu-și găsi somnul decât târziu în noapte. Amintirea reacției ei la agresiunea lui Thad – și cum ar putea numi altfel ceea ce se întâmplase? – o speria. Când se străduia să analizeze sentimentele ei față de acest bărbat pe care-l detesta, simțea o emoție nedefinită care dispărea brusc fără ca ea s-o poată identifica. “Cel mai rău este că el m-a sărutat în joacă”, gândea ea cu disperare. Încă din prima zi, de fiecare dată când se întâlneau, el avea o plăcere răutăcioasă s-o scoată din sărite. Azi, aceasta se transformase într-o umilință definitivă.

Thad pusese hainele murdare ale lui Lyle într-o pungă de hârtie și, când venise rândul pantofilor, el făcuse un comentariu despre măsura ridicol de mică a acestora. Lyle îi spusese că, totuși, nu se putea întoarce acasă desculță. Din nou, Thad o apucă de cordonul halatului și o trase spre el.

– Ce este, micuță Lyle? N-ai încredere în mine că te pot duce acasă în siguranță? Acum te porți cumva ca fata bătrână care pretinzi că ești, sau mai degrabă ca adolescenta pe care eu o bănuiesc în tine? Lyle Camden, va trebui ca într-una din zilele următoare să limpezesc acest mister; atunci voi ști cine ești cu adevărat.

Prinsă ca într-o capcană lângă acest trup cald și robust, Lyle îi respira parfumul, nu-l mai vedea decât pe el, nu-l mai simțea decât pe el; își simțea sângele pulsând în tâmple.

– Îmi dai un sărut pentru drum? Plata pentru serviciul făcut?
Fără ca ea să se opună, el îi cuprinse din nou buzele. La insistența tandră a acestui sărut, Lyle nu mai opuse nici o rezistență. I se înmuiaseră picioarele. Ce flacăra irezistibilă era aceasta care-i mistuia tot trupul? Nimic din ce se întâmplase până acum în viața ei n-o pregătise pentru așa ceva. Thad o cuprinse de mijloc și o lipi strâns de el. Ea gemu ușor, un geamăt ce semăna mai degrabă cu țipătul unei pisicuțe aflate în pericol.

– Îți ajunge, domnișoară Camden? murmură el cu o voce răgușită.

O privea cu un zâmbet larg, ca și cum ar fi fost vorba despre o glumă bună.

O glumă. Exact asta era ea pentru el. Era obișnuită cu sarcasmele, cu zâmbetele ironice care o întâmpinau pe rătușca cea urâtă născută dintr-o strălucitoare pereche de lebede. Și totuși, nimeni nu îndrăznise să meargă atât de departe. Și asta o durea! O durea mai mult decât tot ce și-ar fi putut închipui.

Thad percepu oare ceva din această suferință? Își slăbi strânsoarea, o prinse o clipă pe după umeri, apoi îi dădu drumul de tot.

– Nu încerca să înțelegi, Lyle, înțerașule. Bărbatul este un animal ciudat care are tot felul de toane atunci când îi cade în gheare o fată frumoasă.

– Nu-ți bate joc de mine, Thad Creed, spuse ea cu o voce abia perceptibilă. Și nu spune că sunt o fată frumoasă pentru că știm amândoi că nu este adevărat.

– Asta te preocupă? Sunt mai multe forme de frumusețe, știi bine, și drăgălășenia este dintre cele mai mediocre. Acum, să mergem; mă duc să aduc mașina ca să te conduc acasă. Să-i spui lui Ethel să adauge un pumn în plus de detergent atunci când îți va spăla hainele. Și începând de acum, încearcă să eviți tufișurile... ai înțeles?

Capitolul 3

Dacă ar fi trecut câteva zile fără ca Lyle să-l vadă pe Thad, stânjeneala ei ar fi luat probabil proporții nemăsurate. Dar, chiar de a doua zi, după prânz, el își făcu apariția în bibliotecă.

— N-ai nici o erupție?

Părea perfect serios, fără cea mai mică urmă de ironie.

— Ești doar puțin mai roz decât de obicei; din cauza săpunului, fără îndoială. Poate că tratamentul este cam brutal, dar încă este cel mai bun pentru a preveni erupțiile.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc, răspunse Lyle sec. Într-o zi sau două, după ce se vor vindeca și zgârieturile, voi fi ca nouă.

— Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu-i așa? Nu-ți rămâne nici o urmă durabilă.

Își bătea joc de ea! Degeaba încerca el să-și ascundă zâmbetul ironic, acesta apărea fugar din când în când.

Lyle fu cât pe-acți să reacționeze, dar reuși să se stăpânească. Niciodată nu-i reușea enervarea atunci când el o tachina.

— Nici o urmă durabilă, de nici un fel, mulțumesc mult, răspunse ea calm.

Și se apucă din nou de lucru.

– Perfect. În cazul acesta, ce-ai zice să-ți iei o zi liberă ca să mă ajuți să fac cumpărăturile de Crăciun pentru Hesty?

– Ai nevoie de cineva pentru asta? Întrebă ea, bănuitoare.

– Ei bine... pentru un bărbat, nu-i o misiune ușoară. Hesty vrea să ofere cadouri tuturor elevilor săi de la școala de duminică și tuturor membrilor Congregației. Și ca de obicei, eu trebuie să mă ocup de asta.

– Atunci, dacă este un obicei, nu văd de ce ai avea nevoie de mine, zise ea, pe același ton sec.

– Hesty a fost cea care mi-a sugerat asta, continuă el pe un ton detașat. Până acum, am avut întotdeauna dreptul la o... asistență feminină. Dar anul acesta, sunt singur.

– De ce nu te adresezi *asistentei* tale obișnuite?

– Nu este disponibilă.

Aparent resemnat, el ridică din umeri, apoi continuă:

– Oh! Bineînțeles că, după ceea ce s-a întâmplat ieri, bănuiam că n-ai să accepți! Remarcă însă că, în realitate, lui Hesty îi faci un serviciu. Dar spune-mi măcar, ai idee ce cadouri se pot oferi femeilor... să zicem, între cincizeci și nouăzeci de ani? Pentru bărbați, mă mai descurc; cadourile pentru femei mă prăbușesc însă în abisuri de nedumerire.

Se lăsă să cadă într-un balansoar, cu mâinile pe genunchi, și începu să gândească cu voce tare:

– Poate niște praline... sau fondante?... și apoi, whisky, firește.

Fără voia ei, Lyle izbucni în râs.

– Bine, am să merg cu tine. Dar numai din cauza lui Hesty, să știi.

– Evident! Și eu pentru ea o fac. Ce-ți imaginezi?

Îi aruncă o privire indignată atât de prefăcută încât Lyle nu se putu abține și amândoi izbucniră într-un râs copios.

– Măine dimineață la ora nouă, îți convine? Hesty trebuie să primească o delegație parohială și va fi oricum prea ocupată ca să mai facă altceva; marea epopee familială va mai aștepta.

– Eu va trebui totuși să șterg praful din vestibul înainte de sosirea invitaților, chiar dacă Ethel pare să creadă că trebuie să-l lăsăm acolo, adăugă Lyle cu un zâmbet amuzat.

Nu-i venea să creadă că se simte dintr-o dată atât de relaxată în prezența lui Thad Creed. Cu el, lucrurile nu se petreceau niciodată așa cum te-ai fi așteptat; avea talentul să te prindă pe picior greșit.

Totuși, Lyle își relua înfățișarea serioasă și o atitudine demnă pentru a-i reaminti că ea trebuia să se reapeuce de treabă, dacă el îi îngăduia. Curând, Hesty va coborî pentru obișnuita lor sedință de după-amiază.

– Pe unde ați ajuns? Avansează ceva?

– Nu prea mult. Hesty pierde mult timp evocându-și amintirile. Și apoi, au fost atâtea jurnale și documente de clasat! Cele mai multe dintre ele erau aproape prea fragile pentru a fi manipulate. Ceea ce ne complică și mai mult treaba, este că Hesty își amintește rareori pentru ce le-a păstrat. Eu trebuie să le citesc din scoarță-n scoarță ca să descopăr numele vreunui membru de familie.

Thad, cu ochii întredeschiși, o examina.

– N-ai de ce să te justifici față de mine, Lyle. Cel mai important este s-o faci pe Hesty fericită, să-i ții mintea trează. Cred că faptul că are pe cineva care s-o asculte a ajutat-o să semneze un nou contract cu viața. Mi se pare că ți-am spus deja că ești ascultătoarea ideală, nu?

Lyle văzu din nou apărând acel zâmbet ironic. Tulburată, se cufundă în examinarea unor hârtii și chiar scăpă câteva pe jos.

Thad se aplecă să le adune și i le întinse spunând:

– Trec să te iau mâine dimineață.

Soarele era strălucitor. Nu reușea totuși să încălzească vântul care sufla cu putere, și mașina cea mare ce mergea de-a lungul plajelor înguste era scuturată frecvent de rafale. Ghemuită plăcut în luxoasa limuzină, Lyle era teribil de conștientă de prezența bărbatului așezat lângă ea. Parfumul apei lui de toaletă, amestecat cu cel de tutun și de lână, vederea mâinilor lui viguroase conducând cu măiestrie puternica mașină provocau în ea o ciudată impresie de slăbiciune.

Cutreieră prin magazine, alegând eșarfe, mănuși de lână, tutun fin, fulare și o cantitate imensă de tot soiul de dulciuri... dar nu și praline!

Thad propuse să se oprească undeva să mănânce. O duse pe Lyle la un restaurant pescăresc. Supa de scoici era aproape la fel de bună ca și cea făcută de Ethel.

Așezați în fața unor porții de păstrăvi, trăncăneau relaxați, vorbind despre mobilele și tapetul de plastic care acoperea pereții și pe care le vedeai acum peste tot. Ajunseră astfel să vorbească despre splendidele panouri de lemn care împodobeau pereții la Thad acasă.

Acesta remarcă:

– Costul mâinii de lucru este atât de mare astăzi încât acele panouri au devenit neprețuite. Pentru majoritatea oamenilor, ele sunt inabordabile. La mine însă, această cheltuială se justifică pentru că, într-un anume fel, este o casă model.

Chiar dacă era o admiratoare a frumuseții acelei case, Lyle găsi atitudinea lui Thad destul de vanitoasă. Văzându-i încruntarea dezaprobatoare, el o liniști cu un zâmbet:

– Poate că nu știi încă, dar eu sunt arhitect; casa aceasta este una dintre creațiile mele. Vreau să arăt eventualilor clienți cum mi-ar plăcea mie să construiesc. Bineînțeles, dacă s-ar comercializa acest prototip, s-ar putea folosi tehnici mai puțin costisitoare.

Lyle îl privea, foarte mirată.

– Nu m-am întrebat niciodată cu ce te ocupi ca să-ți câștigi pâinea! Cei mai mulți bărbați pe care i-am cunoscut la Frisco se zbăteau în stânga și-n dreapta, fără un plan precis. Vreau să spun, fără o meserie adevărată care să le ocupe timpul.

– Oh, eu am un plan foarte precis, zise el cu un zâmbet seducător.

– În orice caz, asta explică de ce ai o casă atât de mare doar pentru tine singur. Pentru că locuiești singur, nu-i așa?

Lyle ar fi vrut în clipa asta să-și muște limba pentru că-i scăpase această întrebare indiscretă. Ce o interesa pe ea dacă el locuia singur sau nu? Și nici faptul că era acum la căldură, relaxată după o masă bună, nu era un motiv să-și abandoneze atitudinea rezervată. Thad Creed era genul de bărbat care știa să profite de cea mai mică slăbire a vigilenței ei.

– Da, locuiesc singur; cu excepția unei perle rare numită Berthalee Willis. Femeia asta muncește cât patru; în plus, este și o adevărată maestră în gătitul specialităților noastre regionale. Singurul necaz este că de cele mai multe ori este absentă decât prezentă.

– Și ce se întâmplă când ea nu este aici?

– Este îngrozitor!

– Bănuiam eu, zise Lyle râzând.

Ieșiră din restaurantul plin de fum. Lyle își ridică gulerul. O să se îndure oare să cheltuiască și să-și cumpere o pereche de cizme? Se gândea cu părere de rău la cele pe care i le dăruise lui Carol, niște cizme minunate din piele fină. Ce schimbare în modul ei de viață! Doar cu puțin timp în urmă, putea să-și cumpere orice fără să-i pese cât costă. Când ai niște părinți care câștigă fabulos ca vedete de televiziune, ți se pare absolut firesc să fii bine îmbrăcată. Lyle nu avusese niciodată gusturi extravagante, aprecia de obicei stilul simplu și culorile discrete. Dar pune mare preț pe calitate și pentru ea fusese o încercare dură să se trezească oarecum fără un ban.

– Lyle?

Thad o privea amuzat. Ea se trezi din visare.

– Unde erai? Tocmai ți-am propus să trecem pe la magazinul de ceramică înainte să ne întoarcem acasă.

Lyle renunță la cizme și grăbi pasul ca să poată să-și urmeze însoțitorul. Tocmai ajunseseră la mașină unde voiau să scape de toate pachetele, când se auzi dintr-o dată o voce în spatele lor:

– Thad, tu ești? Desigur, tu ești, dragul meu!

Cei doi se întoarseră brusc. Lyle făcu ochii mari când zări superba creatură aflată în fața lor, cu brațele întinse; “ca într-o poză” își zise Lyle într-un acces de invidie.

– Cora! Ce naiba faci aici? exclamă Thad, cu un zâmbet radios.

– Oh! Dragule, tocmai pe tine voiam să te văd! Ai mâncat de prânz? *Trebuie* să-ți faci timp o clipă ca să-mi dai un sfat... te rog, Thad, făcu ea cu cochetărie.

Lyle se simțea cu adevărat în plus; rămăsese plantată aici, neștiind ce să facă. Tânăra femeie îi luă capul lui Thad în mâini și începu să-l sărute cu insistență.

Numai pentru că avea o mulțime de pachete nu o cuprindea și el în brațe, își zise Lyle cu ciudă. Se întoarse să-și pună propriile pachete în mașină. Ezită o clipă, întrebându-se dacă Thad avea sau nu de gând s-o prezinte. Dar această Cora Nu-știu-cum vorbea ca o mitralieră și Lyle începuse să tremure de frig.

Se așează indispusă, pe scaunul din față. Fără să vrea, compara sărutul la care fusese martoră cu acela pe care i-l dăduse Thad. Pe ea el vrusese doar s-o tachineze, pentru că-și dăduse seama ce simțea, rămasă la bunul lui plac, prizonieră în dormitorul lui... În schimb, în sărutul pe care i-l dăruise Corei nu mai era nici urmă de glumă. Dar, trebuia să recunoască, ce diferență între frumoasa femeie îmbrăcată în haină de vizon, cu chipul fin ca al unei păpuși de porțelan, și lungana roșcată într-un halat de baie de trei ori mai mare ca ea!

Soarele, coborât spre orizont, își aruncă ultimele raze în parbrizul mașinii. Lyle strănută. Scotocea după un șervețel de hârtie, când portiera se deschise și Thad se aplecă spre ea.

– Lyle, aș vrea să ți-o prezint pe Cora Lambert. Cora, ea este Lyle Camden.

Aplecată peste scaunul ei, cu un aer stângaci, Lyle ridică ochii bâiguind un vag “încântată”. Tocmai pusesese mâna pe o batistă de hârtie și încerca să-și stăpânească un nou strănut.

Fără succes... Strănută zgomotos. Thad se întoarse spre Cora.

– Aș face mai bine s-o duc pe micuța asta la Hesty, înainte ca să facă vreun guturai. Te sun eu și stabilim o întâlnire... de acord?

– Mai stau câteva zile la vilă, apoi mă întorc la Elisabeth City. După asta, numai Dumnezeu știe când voi mai putea veni aici...

Ridică din umeri cu o mutriță fermecătoare, ceea ce-l făcu pe Thad să-i cuprindă amândouă mâinile într-ale lui. Scăpat de pachete, acum era liber s-o îmbrățișeze. Lyle rezistă cu greu ispitei de a-i privi prin geamul din spate al mașinii.

Pe drumul de întoarcere, creierul ei clocotea de întrebări pe care n-avea deloc dreptul să le pună. Se vedea bine că Thad era cufundat în gândurile lui; abia dacă scoase vreo trei cuvinte înainte să oprească în fața casei.

– Așteaptă, am să te ajut să cari în casă toată grămada asta de pachete. Mă tem că ție o să-ți revină sarcina să împachetezi toate astea.

– Nu-i o corvoadă prea grea, nu mă sperie, răspunse Lyle, profund iritată, fără nici un motiv aparent.

– Să nu-mi spui că faci parte dintre acei oameni care se înduioșează în fața cutiilor cu bomboane și a îngerașilor strălucitori.

– Nu-i nevoie să te înduioșezi, cum zici tu, pentru a aprecia zilele de sărbătoare, răspunse ea rece, cu un aer provocator.

Răspunsul ei îl făcu să râdă cu poftă, și o lovi ușor cu un deget peste nas.

– Ce creatură complicată și nostimă ești, Lyle Camden! Într-una din zilele astea...

Își lăsa fraza în suspensie. Lyle rămase cu privirea ațintită pe ușa care se închisese în urma lui, întrebându-se dacă tristețea nedefinită pe care o resimțea avea vreo legătură cu Thad și Cora Lambert...

*

În sfârșit Pamela Durant sosi și Lyle uită de Cora Lambert. Dacă pe Thad Creed nu-l uita, nu putea spune că nu încercase. El continua să fie o mare amenințare pentru principiile ei de independență din care își făcuse o regulă de viață.

Lyle, în mod inconștient, își construise o imagine a Pamelei Durant. Care nu-i fu surpriza când văzu o fată vioaie trecând cu un pas nonșalant pragul casei, cu un rucsac în spate. Lyle își imaginase o tânără bronzată, dezinvoltă, cu părul lung decolorat de soare plutindu-i liber pe umeri; se afla însă în fața unei fete suple, slabe, cu părul scurt, îmbrăcată într-un sort kaki șifonat, cu un pulovăr pe gât, șosete și pantofi sport.

Lyle tocmai traversa vestibulul ca să se ducă în bibliotecă, cu câte o ceașcă de cafea în fiecare mână.

– Pamela? făcu ea nu prea convinsă.

– Dar tu cine naiba ești? întrebă noua sosită, lăsându-și rucsacul să cadă și întinzându-și mușchii. Uf! M-am cocoșat! Am făcut autostopul pe o Honda 350! Nu mai fac niciodată așa ceva! Mai ai cumva vreo ceașcă din băutura asta?... Și vreau sandwich, sau ceva de genul ăsta. Mor de foame.

Mai mult amuzată decât supărată, Lyle bolborosi ceva în sensul că trebuia să-i ducă acum cafeaua lui Hesty.

– Nu-ți face probleme, dă-mi-o mie, i-o duc eu.

– Este aici, în bibliotecă, preciză Lyle întinzându-i ceașca aburindă.

– În bibliotecă! Ia te uită! Ultima oară când am fost aici, era doar un fel de magazie...

Pamela luă ceașca și dispăru, strigându-și mătușa cât o ținea gura.

Lyle ridică din umeri, sorbi o gură de cafea și se întoarse în bucătărie ca să execute ordinele Pamelei. Nu era de mirare că o luase drept servitoare. Îmbrăcată cum era, cu bluza ei de bum-bac și șortul albastru pe care și-l punea când lucra, oricine s-ar fi înșelat. De altfel, de ce ar deranja-o nuanțele între *servitoare* și *dactilografă-doamnă de companie*? O angajată este o angajată, și o Durant este o Durant, conchise ea cu un zâmbet forțat.

– Lyle mă ajută în cercetările mele asupra istoriei familiei, explică Hesty câteva minute mai târziu, după ce le prezentă pe cele două fete una alteia.

Ochii ei obosiți făceau eforturi pentru a le privi pe rând.

– Păreți de aceeași vârstă sau aproape, remarcă ea. O să fie bine pentru Lyle să aibă în casă o fată de vârsta ei. Nici n-are cu cine să vorbească, biata de ea, în afară de Thad.

– Dumnezeule, Hesty, pune-ți ochelarii și privește mai bine, făcu Pamela, un pic vexată.

O privi pe Lyle, intrigată, și la sfârșit scoase un momăit semnificativ. Lyle, pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată, se ridică să adune ceștile de cafea și farfurioarele. Când să iasă din încăpere, o auzi pe Pamela întrebând, fără ca măcar să catadicsească să vorbească mai încet:

– Unde naiba ai găsit-o, Hes? Să nu-mi spui că Ethel și-a dat demisia?

Lyle nu auzi răspunsul lui Hesty. Ajunsă la bucătărie, goli tava și îi încredință ceștile lui Ethel.

– Micuța Pam a reușit deja să te enerveze? E de speriat ce mai trănănește fata asta! Oricum, cu ea, știi la ce să te aștepti.

Ethel se așează la masă și Lyle se apucă să spele vasele, ceea ce era o mică victorie în fața lui Ethel care n-avea încredere s-o lase să facă ceva. De fiecare dată când sufla vântul de nord-est,

Ethel, care suferea mai mult de *reumatisme*le ei, îi dădea voie Lylei să spele vasele, și chiar s-o ajute la pregătirea mâncării.

În timp ce își făcea treaba, Lyle își aminti că, de la sosirea ei la Knob House, ocupa camera Pamelei. Nu se găsisese o altă soluție; casa era mare dar nu erau decât cinci dormitoare. Dintre care, unul servea drept cămară. Un altul, cel mai mic, era atât de friguros și umed încât era aproape de nelocuit. După spusele lui Ethel, erau și niște scurgeri prin acoperiș, toată încăperea era mucegăită. Dar Lyle trebuia să se mulțumească și cu asta...

Se apucă așadar să se mute și să schimbe cearșafurile. Din fericire, tocmai terminase când Pamela se hotărî să urce. Lyle n-avea nici un chef de *sporovăială ca între fete*. Până acum, Hesty și Ethel fuseseră înșelate de mica ei farsă; cu Pamela, s-ar putea să fie altfel, n-o să se lase poate păcălită atât de ușor. Cum va face față Lyle tuturor întrebărilor indiscrete despre vârsta ei, despre trecutul ei, etc.?

*

Când după prânz, Hesty urcă să-și facă siesta, Pam urcă în urma ei și coborî aproape imediat; într-o clipă, se schimbăse. Își pusese o rochie bleu-lavandă, până la mijlocul gambei, și un pulovăr negru, dar rămăsese în aceiași pantofi.

Întâlnind-o pe Ethel în vestibul, începu să trângănească un pic cu ea. Lyle avu astfel ocazia s-o observe câteva clipe fără ca ea să-și dea seama. Pamela avea niște trăsături bine conturate, un profil elegant și fin, bărbia mică cu o gropiță în mijloc, nasul mic și el și foarte drept. Mai avea niște ochi mari, negri, cu o privire foarte vioaie, pielea mată, fără machiaj, și părul întins. Iar silueta ei suplă, dacă nu slabă, nu era lipsită de grație.

Deodată Lyle tresări: bărbia aceasta... dar era exact ca a ei! Cum spusese Thad? Ah da... *bărbia voluntară a familiei Durant*. Și dacă ar fi fost doar bărbia!... Oh! Spera ca nimeni să nu

observe mai mult decât diferența culorii ochilor sau a părului pentru că ea semăna mult prea mult cu verișoara ei pentru a fi în siguranță.

– Thad se află cumva aici în momentul acesta? o întreabă Pamela pe Ethel. Apoi, fără să mai aștepte răspunsul: Alerg să-l văd. Nu l-am văzut de atâta vreme! A rămas același oribil *macho*, sau s-a mai cumințit cu vârsta?

– Ce naiba, Pam, nu trebuie să vorbești așa!

– Haide, Eth. Vremurile s-au mai schimbat de când tu flirtai cu prietenul tău în curtea școlii de la țară.

– Pamela Durant, încetează să vorbești prostii!

Răspunsul Pamelei fu un hohot de râs. Se înveli în șalul său și anunță că fără îndoială va lipsi toată după-amiaza.

– Trec să-i văd și pe frații Burns; presupun că Bob s-a însurat de acum. Cât îl privește pe Johnny, acesta n-o să se așeze nicio dată la casa lui.

– Știi foarte bine că Bob nu s-a însurat, și că nici n-are de gând, don'șoară. Nu e cazul să râzi de mine.

Se înnoptase de-a binelea când Pamela se întoarse. Se trânti într-un fotoliu, își întinse picioarele și își aprinse o țigară.

– Fir-ar să fie! Ca un făcut, Thad trebuie să se ducă la Elisabeth City, exact a doua zi după sosirea mea!

Hesty ațipise în fotoliul său; auzind-o pe Pamela, deschise un ochi și mormăi ceva. Pentru Pam era suficient ca să poată continua, pe un ton posac:

– Aș face pariu pe orice că iar este vorba despre acea Darnette. Credeam că a terminat cu ea când l-a lăsat baltă și s-a măritat; ei bine, nu, ea este din nou *în circulație* și a pus gheara pe el, după câte am auzit. Vrajitoarea aia bătrână! A mai venit cumva pe aici?

Hesty sforăia încetisor. Pam se întoarse spre Lyle. Aceasta ridică din umeri; nu-și amintea să fi întâlnit pe cineva răspunzând la acest nume.

– S-a căsătorit cu unul... cum îl chema? Un tip din Currituck care a câștigat o mulțime de bani transformându-și ferma în loc de vânatoare la modă. Firește, era bogat înainte ca ea să se mărite cu el. Acum, l-a părăsit, sau el a părăsit-o... nu mai știu. În orice caz, este o catastrofă: bietul Thad întotdeauna a căzut de fraier cu ea. Cu siguranță că ea își zice că ar fi un soț bun acum că a devenit arhitect... chiar dacă el nici nu vrea să audă să se miște de aici. Ea a detestat întotdeauna insula asta. Ah!... Lambert, asta-i numele pe care-l căutam... numele soțului Corei.

– Pamela, zise Lyle, dacă nu te superi, eu aș vrea să mă duc la culcare. Oricum, nu știu nimic despre toate astea.

– De ce? N-ai chef de trăncăneală? Ești deasupra acestor bârfe?

– Nicidecum! În principiu, nu vorbesc despre ceea ce nu știu, atâta tot.

Lyle își dădu seama că fraza ei era insuportabil de pretențioasă, dar aceste cuvinte aveau măcar avantajul să întreprună o conversație care devenea stânjenitoare.

– Pe toți sfinții! Iată ce ne trebuie ca să mai înveselim puțin casa asta veche! O persoană pioasă și sfântă! Așadar, Lyle, dacă nu vrei să cobori până la noi, simpli muritori, ce-ai zice de o partidă de domino, înainte să-ți bei ciocolata de seară și să te culci?

Lyle zâmbi fără voia ei. Pam îi răspunse cu un zâmbet drăgălaș.

– Îmi pare rău, Lyle. Toată lumea știe cât sunt de insuportabilă... Și dacă tot sunt la ora penitenței, iartă-mă și pentru că te-am exilat în chilia aia! Dar oricum, prefer să stai tu în ea decât eu.

– Chilie? Ah, cămăruța de sub acoperiș! O să fie foarte bine. Știam că tu ai dreptul la cealaltă. Dar am așteptat până în ultima clipă ca să mă mut.

– Este normal. Dar atenție! Dacă plouă, îndepărtează-ți patul de perete, este mai bine.

*

În zilele ce urma, Lyle o văzu puțin pe Pamela. Aceasta avea în fiecare zi o mulțime de planuri, în care erau amestecați, cel mai adesea, cei doi frați Burns. Bob, cel mai mare, era un bărbat calm, cu fața bronzată; se apropia de vreo treizeci de ani și o trata pe Pamela ca pe o puștoaică un pic cam agresivă. Johnny, cel mai mic, le tachina fără încetare pe Hesty și Ethel; zâmbetul lui fermecător și malițios aprindea scânteii de plăcere în ochii lor obosiți. Johnny se purta cu Lyle amabil și dezinvolt. De altfel, Pamela îi arunca priviri ucigătoare când devenea prea familiar. Dar nici unul dintre ei nu-i propuse Lylei să-i însoțească în plimbările lor.

Printr-un capriciu obișnuit vremii din această regiune, timpul deveni plosos și furtunile se întetiră. Ethel se refugia în patul ei cu o buiotă și un tub de unguent antireumatic. Hesty era iritabilă și nu mai avea mintea la lucru. Toate astea erau în favoarea Lylei care, din cauza bolii lui Ethel, avea deja în grijă toate treburile domestice.

În sinea ei continua să refuze să recunoască faptul că Thad îi lipsea. Acesta încă nu se întorsese de la Elisabeth City. Era oare Cora Lambert cauza acestei absențe? Gândul acesta îi era foarte neplăcut. Din frânturi de discuție între Pam, Hesty și Ethel, ea aflase că această Cora Lambert, născută Darnette, fusese inspiratoarea casei lui Thad. Când ea se căsătorise cu altcineva, el nu făcuse nici un comentariu. După spusele lui Pam, pur și simplu el terminase casa și se instalase în ea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Oricât de illogic ar fi părut, Lyle suporta greu gândul că un bărbat atât de mândru ca Thad, și care părea invulnerabil, se lăsa umilit de o femeie. Ea cunoștea prea bine din proprie experiență durerea de a fi respinsă de cineva, pentru a dori asta și celui mai mare dușman al ei. În orice caz, ambiguitatea sentimentelor ei față de el nu făcea decât s-o tulbure...

Capitolul 4

– Dumnezeule! Parcă ai fi un cadavru ambulant!...

În felul acesta o întâmpină Pamela pe Lyle la micul dejun.

– Mulțumesc, mormăi Lyle lăsându-se să cadă pe un scaun.

Plouase toată noaptea. Ea se trezise înghețată de frig, tremurând toată, într-un pat pe jumătate inundat, cu ochii arzând, cu capul greu. Până ce se îmbracă să coboare la micul dejun, capul greu se transformase într-o migrenă înfiorătoare.

– Ai avut o noapte proastă, nu? o întrebă Pam cu simpatie. Ți-am zis să-ți depărtezi patul de perete. Dacă o să continue să plouă, o să pornim toți în derivă. De îndată ce se va face vreme bună, o să mă sui pe acoperiș ca să astup găurile mai mari, la nevoie chiar cu umbrele.

– Asta nu, don'șoară. Să nu te mai aud spunând că te sui pe acoperiș! strigă Ethel.

– Nu-ți face griji, Ethel. Or să mă ajute Bob și Johnny. Îmi datorează măcar atât după corvoada pe care am făcut-o pe barca lor.

Ușa bucătăriei se deschise; Pam se întoarse și exclamă:

– Thad!

Lyle se ridică imediat și plecă să caute aspirină și să-și ascundă fața în flăcări.

– Ce mai faci, Pam? Ți-am lipsit?

– De parcă n-ai ști! Ce mai este pe la Elisabeth City de te repezi acolo de îndată ce sosesc eu? De altfel, să nu-ți imaginezi că nu știu!

Ochii lui Thad licăriră.

– Nu crezi că depășești un pic limitele, Pam?

– Dar, Thad, asta nu-i...

– ... nu-i deloc treaba ta, încheie el fără să ridice tonul.

Se întoarce apoi spre Lyle.

– Bună ziua, Lyle. Nu prea pari în formă în dimineața asta.

– Mulțumesc mult de compliment, răspunse ea pe un ton acru. Părerea lui Pam este că arăt ca un cadavru ambulant.

– Puștoaica asta are limba cam ascuțită, nu-i așa? comentă el, flegmatic.

Și o lovi ușor pe spate pe Pam care se ridică să-și ia cafeaua.

În aceeași clipă intră Hesty. Thad o ajută să se așeze, în timp ce Ethel începuse să mai bată niște ouă.

– De ce iei medicamentele astea? întrebă Ethel.

– Mă doare capul.

Lyle umpluse un pahar cu apă ca să înghită comprimatele. Thad i-l luă însă din mână.

– Încă n-ai mâncat nimic, nu-i așa? întebă el examinându-i fața răvășită.

– Nu prea mi-e foame, murmură ea.

Încercă să-și ia paharul din nou, dar Thad îl goli în chiu-vetă. Lyle îi aruncă o privire furioasă care nu păru să-l impresioneze.

– Așază-te și ia mai întâi puțină omletă. După aceea, dacă o să mai ai nevoie, poți oricând să iei un comprimat, o sfătui el.

Agasată de tonul lui superior, Lyle se înfurie.

– Nu-mi dicta tu ce să fac!

– Haide, nu face prostii.

O prinse de umeri și o obligă să se așeze, în ciuda rezistenței ei. Înainte ca ea să aibă timp să se opună, el începu să-i maseze mușchii de la baza gâtului.

– Sunt tari ca piatra, remarcă el. Oamenii roșcați sunt întotdeauna mai crispați, este lucru știut.

– Culoarea părului n-are nimic de a face cu asta. De altfel, mă doare capul, nu gâtul, mormăi ea.

Cu toate acestea, începea să se relaxeze, mâinile robuste ale lui Thad aveau un efect magic. Lyle închise ochii o clipă: era ca și cum ar fi fost singuri amândoi.

– Ei bine, asta da! Acordăm acum îngrijire și personalului în casa asta?... N-ai un loc și pentru mine, Hesty? făcu Pam, pe un ton glumeț.

– Nu fi obraznică, fetițo, ripostă mătușa ei.

– Poftim, Lyle, ia mănâncă asta, zise Ethel aducând omleta. După aceea, n-o să mai ai nevoie de comprimate ca să-ți repari capul. La mine însă este o altă poveste; toată noaptea m-au înjunghiat picioarele.

– Inutil să insiști, Ethel, n-am să-ți fac masaj la picioare, zise Thad într-un hohot de râs.

Îi mângâie ușor brațul lui Lyle înainte să-i dea drumul și să se așeze și el.

Cele câteva minute de stranie intimitate zburaseră; dar, lucru surprinzător, o dată cu ele dispăruse și durerea de cap. Lyle avea o profundă senzație de bine privind cele patru persoane așezate aici, în jurul mesei. Cât de repede ocupaseră un loc important în viața ei! Acum își dorea să nu trebuiască să le părăsească niciodată.

Din păcate, acest vis se făcu foarte curând țândări. Thad anunță sosirea iminentă a părinților Pamelei. Hesty exclamă:

– Medwin? Mă rog, el n-a mai petrecut aici Crăciunul de prin... ia să vedem... de prin 1967! Anul în care gemenii lui Lorrie au făcut în același timp apendicită; s-a scris despre asta în *Coastland Times*; nu mai dește decât ieri tocmai am recitat articolul!

– Dumnezeu, ce mai vrea și ăsta?! exclamă Pam.

– Probabil același lucru ca tine, don'șoară. Și apoi, nu spune *ăsta* atunci când vorbești despre tatăl tău.

Pam reluă, schimbând tonul:

– Ultima oară când am avut vești despre el, *dragul* de tata era la Key West. Nu văd ce l-a apucat să vrea să vină aici. L-o fi înțepat vreo muscă...

În timp ce Pamela, spre groaza lui Ethel, continua să vorbească cu cinism despre părinții săi, pe Lyle o apucă din nou migrena. Se ridică și luă o tabletă de aspirină. Thad o privea cu o simpatie indulgentă; ridică resemnat din umeri, iar ea îi răspunse cu un zâmbet.

– Bun, asta este, dar cineva ar face bine să-mi spună unde o să-i instalez, declară Ethel.

– Oh, Doamne! Așa este, gemu Pam. Thad, n-ai putea să-i găzduiești tu, din întâmplare?

– Din păcate, nu. Aștept să sosească familia Simpson, niște vechi prieteni de familie. Sunt *complet*, ca să zic așa.

– Perfect, rezolvă Pam scurt problema. Atunci, Lyle va avea dreptul la câteva zile de vacanță. Cu siguranță că are familie sau prieteni cu care ar vrea să petreacă Crăciunul. Pică tocmai bine.

Vorbea despre Lyle ca și cum aceasta ar fi fost absentă.

– Și când sosesc, Thad, mama și tata?

– Pe 22. Vor rămâne până pe 25.

– În ziua de Crăciun? Perfect. Lyle, tu o să-ți iei un concediu pe perioada asta. Pam făcea planurile de bătaie ca un general. Eu mă voi instala în camera lui Lyle – ce dovadă de

dragoste filială! Iar mama cu tata vor dormi în camera mea. Iată că s-a aranjat. De îndată ce va sta ploaia, o să mă duc să-i aduc pe Bob și Johnny ca să se urce pe acoperiș să astupe găurile. Una este să plouă peste Lyle. Dar nu și peste mine!

Părea că glumește, dar Lyle nu era prea sigură de asta. Ethel îi spusese limpede: Pam spune întotdeauna ce gândește.

*

Lyle se gândea cu tristețe la vacanța care se apropia. Refuza să-și recunoască marea dezamăgire de a fi exclusă din planurile lor de sărbători. Abia dacă își amintea de ultimul Crăciun adevărat pe care-l petrecuse cu părinții săi. Fusese de fapt un cocteil la San Francisco într-o indescritibilă hărmălaie de oameni de televiziune, o hărmălaie care cu greu putea fi considerată o sărbătoare de familie. Și iată că acum nu va participa nici la aceasta. Fără să mai pună la socoteală faptul că Thad cu siguranță va participa...

Într-o zi, Pam își făcu apariția îmbrăcată într-una din cele două rochii pe care le purta alternativ cu blugii. Se lăsă să cadă în balansoarul lui Hesty, aprinse o țigară și întreabă fără nici o introducere:

— Ia spune-mi, Lyle, ai fost logodită vreodată?

Lyle începu să râdă.

— Oh, nu, slavă Domnului!

— Bănuiam eu, reluă Pam cu franchețea ei aproape ofensatoare. N-ai avut nici măcar un flirt?

— Nu, nu chiar. De ce ?

— Așa. Pam ridică din umeri. Dar spune-mi, crezi în căsătorie?

Fără nici cea mai mică ezitare, Lyle afirmă că credea în căsătorie. La urma urmei, Reade și Julia fuseseră absolut fericiți împreună, chiar dacă, în calitate de părinți, cam lăsaseră

de dorit. Lyle se imaginează dintr-o dată alături de Thad... Dar își alungă foarte repede această imagine din minte.

– Dar tu, Pam, ai pe cineva în vedere?

– Doar nu crezi totuși că eu cred în toate poveștile astea cu *fidelitate până ce moartea ne va despărți*, etc? Dacă vrei să știi părerea mea, asta este o chestie bună numai pentru a-i îmbogăți pe avocați. Nu, dacă voi fi vreodată atrasă de un bărbat... pe bune, vreau să spun, aș începe prin a trăi cu el. Dacă totul merge bine și *dacă* hotărâm să avem copii, atunci m-aș putea gândi la măritiș.

– Adică, dacă n-o să meargă cu primul, o să încerci cu un al doilea, apoi al treilea, și așa mai departe, comentă Lyle, ironică. Nu ți se pare cam ușuratic? Nici o legătură, nici un angajament. Și unde se vor opri toate aceste încercări?

– Uf! Vorbești la fel ca mama. Ea se consideră mulțumită cu bridge-ul ei săptămânal, cu vizita săptămânală la coafor și cu cearta ei săptămânală cu tata din cauza banilor.

– Lucrurile nu se petrec obligatoriu astfel, îi răspunse Lyle cu convingere.

N-ar fi putut spune exact de unde îi venea această certitudine, dar era convinsă că, pentru unii fericiți aleși, dragostea există cu adevărat și căsătoria era atunci o reală uniune care dădea un sens și echilibru vieții. Dar Pam continuă:

– Oricum, voi fi mult prea ocupată cu hotelul meu ca să mă mai mărit.

– Despre ce vorbești?

– Păi despre hotelul Durant: *Knob House Hotel*. Hesty mi-a promis casa. Ea știe foarte bine că dacă pune mâna tata pe ea, ar vinde tot în următoarea săptămână. Hesty are un spirit de familie mai accentuat și are încredere în mine. Iar eu, știu ce să fac pentru ca această casă să devină rentabilă.

Spunând acestea, Pam începu să-i explice planurile ei. Oricât de surprinzător ar părea, ele erau perfect realizabile.

După cină, ambianța amicală dintre cele două fete se prelungește. Pam o urmărește pe Lyle în camera ei. Dornică să nu vorbească despre proiectele ei de Crăciun – sau mai degrabă de absența acestora – Lyle schimbă subiectul discuției spre o temă vestimentară.

– Îmi place rochia cu care te-ai îmbrăcat ieri, începu ea, cu timiditate. Este de un violet foarte frumos, dar nu merge cu pulovărul acela negru.

– Ai dreptate. Asta-i și părerea mea. Lui Bob i se pare ridicol să porți tot timpul rochii lungi. Mie îmi place. Este destul de romantic.

Stupefiată de această remarcă, Lyle făcu aluzie la pantofii ei grosolani pe care-i țâra în picioare de dimineața până seara.

– Oh, mai am și alții, dar aceștia sunt atât de comozi! Și apoi, asta o îmbolnăvește pe mama! adăugă ea cu un zâmbet șiret. Dar tu, de unde-ți iei hainele? De la talcioc?

– Sunt chiar atât de urâte?

Lyle era cu atât mai necăjită cu cât știa că este adevărat.

– N-ai arăta deloc rău dacă ai face un efort ca să te îmbraci și să te piepteni ceva mai bine. Ce te obligă să te îmbraci atât de demodat?

– Cu părul meu, nu pot face mare lucru, este prea încrețit. Cocul este practic în cazul acesta și nu mai sunt legată de acele îngrozitoare *vizite săptămânale la coafor*, cum ai spus tu foarte bine, zise Lyle cu ironie în ton.

– Unu-zero pentru tine! De altfel, nu-mi vorbi mie despre păr! Mereu m-am gândit ce aș putea face și cu al meu ca să stea mai bine, dar n-am găsit nici o soluție... Dar tu, de ce n-ai profita de vacanța asta ca să faci un efort în privința eleganței? reluă ea. Așa, ca să întâmpini astfel Anul Nou. Asta ar putea schimba multe lucruri.

– Ce să schimbe?

Lyle considera mai degrabă comică întorsătura pe care o luase conversația, dată fiind înfățișarea actuală a amândurora.

– Știu eu, habar n-am. Dar, de exemplu, ai putea să-l ferești pe bătrânul Thad de o soartă mai rea decât moartea.

– Ce înțelegi prin asta?

– Eu îl ador și mă înnebunește gândul de a-l vedea din nou îmbrobodit de această *dragă* Cora. Este întotdeauna gata de luptă și bietul Thad este o pradă ideală pentru ea. Dacă n-aș fi avut alte treburi de făcut, m-aș fi amestecat chiar eu. Știi că Hesty își făcuse planuri să ne căsătorească? Nu ți-a vorbit niciodată despre asta?

– Să vă căsătorească? Pe tine cu Thad?

– Pare o glumă, nu? Thad nu mi-a acordat niciodată atenție și toate fetele de pe insulă sunt moarte după el. Așa, la prima vedere, pare o brută. Dar este chipeș și... sexy, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Lyle încerca zadarnic să-și imagineze o căsătorie între Thad și Pam.

– Nu este cumva prea vârstnic pentru tine? Îndrăzni ea.

– Eu am optsprezece ani și jumătate, iar el trebuie să aibă... cam vreo treizeci și patru. Necazul este că eu îl cunosc de când eram mică. El nu m-a considerat niciodată drept un adult. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să mă mărit cu el. Hesty și-a băgat asta în cap: voia să-i unească pe ultimul Creed cu ultima Durant. Și iată că draga de Cora l-a răpit tuturor. E o rușine. Sunt sigură că este un amant minunat.

Pam se ridică și se privi în oglindă înainte să iasă. Ușurată, Lyle se întinse pe pat; i-ar fi fost greu să trebuiască să-i explice Pamelei de ce se înroșise la față atât de tare...

*

Lyle hotărâse că se va duce la Nags Head, într-un hotel nou-nouț despre care Thad îi povestise lui Hesty. Îi surâdea ideea că va locui chiar pe malul oceanului.

Pe 21, târziu spre seară, își coborî valiza în portbagajul Volkswagen-ului ei. Când se întoarse, îl văzu pe Thad sosind.

– Pleci în seara asta? o întrebă el.

– Nu. Mă pregătesc să pot pleca mâine dimineată devreme.

El privi amuzat mașinuța hodorogită. Evident, nu semăna deloc cu strălucitorul lui Mercedes. Dar Volkswagen-ul se comportase foarte curajos pe drumul spre insulă.

– Ai o roată cam dezumflată. Când ai făcut echilibrarea ultima dată?

– Ce să fac? întrebă ea, perplexă.

– Ia spune-mi, fetițo, de cât timp conduci o mașină?

– Asta este prima mea mașină. Am cumpărat-o ca să pot veni aici. De ce mă întrebi?

– Ai nevoie neapărat de un înger păzitor, zise el pe un ton condescendent.

Ofensată de atitudinea lui zeflemitoare, Lyle trânti capacul portbagajului, îi întoarse spatele și plecă. Nu, chiar așa! Ca și cum toți oamenii care își cumpără o mașină ar trebui să fie mecanici geniali! Lyle, ale cărei competențe mecanice se limitau la priceperea de a folosi un deschizător de conserve, fusese foarte mândră că-și luase carnetul de conducere din prima încercare.

– Așteaptă! îi ordonă Thad, apucând-o de braț. N-am să te las să pleci Dumnezeu știe unde cu rabla asta fără să mă uit puțin mai îndeaproape la ea. Tu du-te înăuntru, vin și eu într-o clipă.

– Unde pleci? întrebă ea, eliberându-și brațul.

– La atelierul mecanic. Unde sunt cheile?

– În contact, unde ai vrea să fie? îi replică ea, indignată.

– Bineînțeles, ce naiba! făcu el cu o mutră dezamăgită. Este cu atât mai simplu pentru hoți!

Se așează la volan. Lyle avu o plăcere răutăcioasă să-l vadă înghesuit într-un spațiu atât de strâmt. Așa-i trebuia înfumatului acestuia!

Hesty și Ethel erau pe punctul de a se duce la biserică. Într-o situație normală, Lylei i-ar fi făcut o mare plăcere să le însoțească. Se strădui să-și dea ei însăși motive pentru a rămâne acasă, refuzând să recunoască faptul că voia pur și simplu să-l aștepte pe Thad.

Când acesta se întoarse, ea era singură în salon. Îi aruncă cheile și se sprijini de perete ca să-i dea raportul. Totul era pus la punct: pneurile, uleiul, benzina; bateria părea în stare destul de bună.

– Până unde te duci? întrebă el.

Lyle ridică din umeri, străduindu-se să găsească un răspuns care să nu atragă după sine întrebări stânjenitoare. Nu știu încă prea bine... Dar mă întorc pe 25 seara.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș merge decât strictul necesar cu hodoroga asta. Dacă trebuie să faci un drum mai lung, împrumută mașina altcuiva.

– Oh! Nu face așa o problemă din asta! Apropo, cât îți datorez pentru benzină și verificarea tehnică?

Plecând să-și caute portofelul, trecu foarte aproape de Thad; acesta o prinse și o trase spre el.

Lyle ar fi putut să se ferească pentru că el făcuse gestul fără grabă, în mod deliberat. Dar în felul în care o ținea acum, nu mai era nici urmă de dezinvoltură. Îi mângâia spatele și o strângea din ce în ce mai tare, până ce respirațiile li se contopiră.

– Trebuie să compensez ocaziile pierdute, Lyle; o să-mi lipsească faptul că nu te voi putea săruta sub vâsc.

Buzele lui Thad le mângâiară pe ale ei, mai întâi atât de ușor încât ea crezu că visează. Apoi urmă o tânguire surdă, sărutul deveni mai agresiv, lacom, savurându-i fără reținere dulceața buzelor. Pierdută, ea nu mai era în brațele lui decât o pradă fermecătoare.

Când în sfârșit el îi dădu drumul, Lyle se clătină. El o contemplă, cu o privire rătăcită. Buzele ei umflate încă mai tremurau de dorință, fața îi era teribil de palidă.

– Dumnezeule mare! făcu el dintr-o suflare, prezența ta aici este pentru mine un dezastru, Lyle Camden! Dacă aş avea cea mai mică urmă de bun simț, aş fugi de aici înainte să fie prea târziu.

– Ce vrei să spui? murmură ea.

Imediat, privirea arzătoare a lui Thad deveni glacială, trăsăturile feței încremeniră o clipă, redevenind ca de marmură. Lyle fu și mai tulburată de această schimbare.

– Pentru o roșcată slăbănoagă, plină de pistrii, nici de doi bani sofisticată și prost îmbrăcată, ai o rețetă foarte ciudată de a mă vrăji, zise el cu o voce sacadată. Probabil că am stat prea mult timp îngropat aici.

– Poate că-i așa, domnule Creed, răspunse ea sec.

Îl fulgeră cu privirea, își luă portofelul și scoase câteva bancnote.

– Poftim, cred că asta ajunge pentru ceea ce-ți datorez. N-ar fi trebuit să te deranjezi.

Îi întinse banii. El nu se clinti. Ea puse bancnotele pe masă și ieși din încăpere.

Urcă în grabă în camera ei. Se auzi apoi ușa de jos trântindu-se de zăngăniră geamurile. Din baie, Pam strigă:

– Ce naiba este tot târăboiul ăsta?

Lyle, printr-un efort prodigios, reuși să răspundă calm:

– Oh, nimic! Uitasem ceva și am urcat să caut.

Se prăbuși de-a latul patului și începu să plângă în tăcere.

*

Lyle întâmpină cu bucurie vâlul de ceață caldută ce plutea deasupra plajei. De la Knob House până la hotelul ei din Nags

Head, nu făcuse decât două ore. Abia ajunsă, ieși să se plimbe pe țărm. Razele irizate ale soarelui de iarnă făceau eforturi zadarnice de a străpunge ceața.

Primele două zile și le petrecu în cea mai mare parte în plimbări solitare; uneori își lua cu ea un sandivș pe care-l mânca la adăpostul dunelor de nisip. Îi plăcea mai mult așa decât să cineze singură la o masă, în sufrageria unui hotel, plină de familii venite să-și petreacă sărbătorile.

Ceața se transformă într-o ploaie fină ce părea că va dura o eternitate. Lyle, cu mașinuța ei, se plimba în sus și-n jos pe bulevardul ce mergea de-a lungul plajei, oprindu-se din loc în loc, un pic la întâmplare, apoi revenea pe plajă.

Se străduia să nu se gândească la Thad. Acesta nu se jenase să-i spună pe șleau că o considera o apariție grotescă, lipsită de frumusețe, prost îmbrăcată și deloc sofisticată! Dacă, de două ori, el o sărutase, o făcuse doar dintr-un fel de joc crud, pentru că ea nu reușea să ascundă atracția pe care o simțea pentru el!

Curând, Lyle nu mai suportă să rătăcească pe plaja pustie; mintea îi era ca o pradă fără apărare în fața conflictelor ei intime. Nu mai putea să rămână singură în camera ei cât era ziua de lungă. Hotărî deci să colinde magazinele în căutarea unor mici cadouri pentru prietenele ei.

Se lupta cu portiera îndărătnică a mașinii, când se auzi strigată; se întoarse, și-l zări pe Stan Merrill.

El o examinează rapid din cap până-n picioare și pe chip îi apără consternarea. Nu se putu abține s-o întrebe:

– Dar... ce ți s-a întâmplat? Te-ai deghizat ca să călătorești incognito, sau ce?

– Este o poveste lungă. Dar nu merită să vorbim despre ea.

Ca un bărbat bine crescut ce era, Stan păru jenat de remarcă lui puțin măgulitoare. Lyle se grăbi să-l întrebe ce caută prin locurile astea. El îi răspunse că venise să facă un reportaj cu ocazia zilei aviației, aniversarea primului zbor, la Kitty-Hawk.

Hotărâra să petreacă ziua împreună. Cum Lyle nu avea chef să rămână singură cu el, îl plimbă prin magazine. Apoi, mâncară de prânz la un restaurant. Pusesea jos, lângă masa lor, un coș plin cu micile cadouri destinate lui Hesty, Pamelei și lui Ethel, și o cutie mare de carton cu o rochie pe care și-o cumpărase Lyle.

Deodată, o voce cunoscută le întrerupse conversația.

– Lyle? Mi s-a părut mie că recunosc acest păr morcoviu! Sunt o proastă, ți-am uitat numele de familie! gângurea Cora Lambert.

Fără să-și dezlipească privirea de Stan – care era de o frumusețe destul de convențională – îi întrebă dacă și Thad era cu ei.

– Nu, el nu este aici... doamnă Lambert; vi-l prezint pe Stan Merrill. Stan, dumneaei este doamna Cora Lambert.

Inevitabil, Cora li se alătură. Curând, ea și cu Stan discutau cu înflăcărare, lăsând-o pe Lyle cu gândurile ei. Care gânduri aveau tendința s-o ia pe o pantă nedorită. O auzi la un moment dat pe Cora întrebând, arătând spre pachete:

– Cadouri de Crăciun, prespun?

Stan fu cel care răspunse.

– Da, în afară de cutia cea mare de carton. Acolo este o rochie care pare făcută pentru Lyle; am insistat să și-o cumpere. Nu poate să se mai plimbe astfel, deghizată în emigrantă, dat fiind că este...

Lyle îi tăie vorba repede.

– Stan, dacă ai terminat de mâncat, aș vrea să mergem un pic pe plajă.

Știa foarte bine ce urma el să spună atunci când îl întrerupsese. Dar acum, altă belea, cuvintele lui puteau să lase să se înțeleagă că el îi oferise această rochie! Și când se gândea că, într-adevăr, o cumpărase la insistențele lui! Ar fi preferat acum să nu-l fi întâlnit niciodată...

*

Lyle petrecu ajunul Crăciunului singură în camera ei, cu o carte. Cu siguranță că Stan se întâlnise cu Cora la o petrecere despre care ea îi vorbise. N-aveau decât! Dacă măcar s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată, nici pe unul nici pe celălalt! Ceea ce era sigur, era faptul că Stan nu va mai face parte niciodată din visele ei. Sentimentele pe care le avusese pentru el erau de domeniul trecutului; de acum, întorsese pagina!

A doua zi, înainte de plecare, se mai plimbă îndelung pe plajă. Vântul împrăstiasse ceața; vremea era limpede și rece, aerul tare. Spuma mării, purtată de vânt, zbura peste tot printre dune. Plimbarea aceasta avu asupra ei același efect ca un duș rece: îi permise să se *spele* de ranchiuna ei față de Stan, de degradanta ei gelozie față de Cora, și chiar de atracția sterilă față de Thad.

În această dispoziție fericită, ajunse în vârful lui Oregon Inlet Bridge. Fabulosul spectacol al soarelui ce se prăbușea într-un incendiu de culori în portul Pamlico Sound, îi tăia răsuflarea. Astfel că, după ce trecu podul, Lyle căută un loc unde să se oprească. Dorea să se întoarcă pe jos și să se plimbe câteva minute pe pasarelele amenajate pentru pescari de fiecare parte a podului.

Rulând încet, zări la un moment dat un loc ideal ca să oprească; dar prea târziu, deja trecuse de el! Aruncă o privire în spate înainte să întoarcă mașina trecând peste linia continuă, apoi o altă privire în stânga și-n dreapta...

Într-un scrâșnet îngrozitor de roți și un zgomot asurzitor de tablă sfâșiată, se simți proiectată cu brutalitate în față, în centura ei de siguranță. Era totuși sigură că nu văzuse nici o mașină în apropiere când începuse manevra de întoarcere!...

Urmă o tăcere scurtă și profundă după acest tărăboi. Apoi, cineva urlă. Lyle nu avu timp să se gândească la nimic: cineva o scotea din mașina accidentată, cu multe precauții.

– Eu am văzut totul! Tocmai veneam să-mi iau momeală pentru undiță și am văzut-o pe don'șoara venind dintr-acolo, și pe tipul celălalt ieșind din viraj cu toată viteza!

Încetul cu încetul, capul lui Lyle încetă să se mai învârtască... și deveni conștientă de ceea ce se întâmplase, uimită să se simtă intactă. Era înconjurată de vreo câțiva pescari și de trei bărbați în uniformă. O jumătate de oră mai târziu, la sediul cel mai apropiat al gărzii de coastă, i se dădea să bea cantități imense de cafea prea dulce și o bombardau cu întrebări. Lăsând la o parte tot felul de dureri resimțite, totul i se părea ireal, cu o ciudată senzație de *déjà vu*, ca în coșmarurile ei. Deodată, o voce cunoscută o trezi din torpoare:

– Haide, Lyle, vino. Așteaptă-mă în mașină. Mă ocup eu de formalități.

Crezu o clipă că este vorba doar de o apariție născută din dorința ei cea mai dragă...

– Thad! Cum se face că ești aici? De unde ai știut? Întrebă ea cu o voce tremurată.

Probabil că ea dăduse în mod automat numărul lui de telefon celor de la garda de coastă. Dar ceea ce era sigur, era faptul că singura persoană din lume pe care dorea s-o vadă, cel de care ea avea nevoie, era acest bărbat care, cu un calm imperturbabil, o conducea acum spre mașină.

Capitolul 5

Așteptând în Mercedes întoarcerea lui Thad care se ocupa de toate formalitățile, Lyle nu se putea opri din tremurat în ciuda păturii călduroase cu care el o învelise. Privea țință înaintea ei; dar nu vedea nici ciulinii de pe dune nici cârdurile de găște albe care zburau jos de-a lungul malurilor mlăștinoase din Pamlico Sound. Retrăia la nesfârșit acea fracțiune de secundă când auzise zgomotul îngrozitor care trezea în ea o amintire atroce.

— Încetează să te mai gândești!

Thad se întorsese, ea nici măcar nu observase. Se strecură alături de ea, ordonându-i să-și revină, cu o voce gravă, autoritară.

— Gândește-te la altceva, la orice. S-a terminat, gata! Nimeni nu-i rănit. Ai avut un noroc nemaipomenit că ai scăpat doar cu atât.

— Mă simt bine, murmură ea.

El porni mașina. Se îndreptară spre sud. Lyle continua să privească drept înainte. Acest lucru n-o împiedică totuși să bănuiască expresia severă de pe chipul lui Thad, ca și cum acesta își controla cu greu furia.

— Oh!... Spune ceva! Nu face mutra asta! îl imploră ea.

– Foarte bine, voi spune ceva: mașina ta este făcută zob.

– Dar... dar cum poate să fie făcută zob? Doar bara din spate a fost lovită.

– Da, de data asta. Dar cu siguranță că a mai fost demolată înainte s-o cumperi. Nu-i cazul să te plimbi cu o mașină atât de hârbuită când tu habar n-ai de mecanică.

– Dar cum o să mai pot circula?...

Și brusc izbucni în plâns. Plângea fără să se poată opri. Plângea din ce în ce mai tare, din ce în ce mai cu amărăciune, scuturată de hohote.

Fără să spună un cuvânt, Thad trase mașina pe dreapta și opri motorul. O trase spre el, o strânse cu capul pe pieptul lui, reținând-o cu forța până ce ea încetă să se mai zbată.

Lyle continua să plângă, incapabilă să-și stăpânească hohotele care o zguduiau. Încetul cu încetul, începu să perceapă cuvintele tandre pe care el i le murmură în păr, să-i simtă mâna pe spate. După ce se mai potoli un pic, el o făcu, cu neîndemânare, să-și schimbe poziția, și ea se trezi practic în brațele lui, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Plânsul se mai liniști puțin; continua să mai suspine din când în când, și simți că Thad îi pune o batistă în mână.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Eu... te rog să mă ierți; parcă aș fi un copil, murmură ea.

– Nu-i nevoie să te scuzi, o liniști el cu vocea lui gravă și profundă.

În semiîntunericul înserării, Lyle îi examinează chipul; distinse ridurile ușoare care, la colțurile ochilor, se desfășurau în raze, cutele mult mai marcate ce încadrau gura și profilul mândru al nasului.

– Cum ai aflat? întrebă ea.

– Printr-un telefon de la ajutorul de șerif. Noroc că am primit mesajul înainte să plec de acasă. Dacă ar fi sunat cu un minut mai târziu, nu m-ar mai fi prins. Venind înapoi, am tre-

cut și pe roșu la o intersecție, domniță; dacă e să primesc vreo amendă, am să ți-o fac cadou. Ce zici?

– De acord, încuviință ea, râzând și tremurând în același timp. Atâta măcar îți datorez, dacă nu mai mult. Îți mulțumesc, Thad. Nu... nu știu... ce aș fi făcut fără tine.

El porni din nou la drum și rămase tăcut până la bifurcația ce ducea spre casă. După ce ezită o clipă, trase mașina pe dreapta.

– Ce este? De ce ne oprim aici?

– Lyle, îmi este foarte greu să-ți spun... Hesty a avut ieri o criză cardiacă.

Acoperind exclamațiile îngrijorate ale Lylei, el continuă repede:

– Nu-i prea grav, dacă se poate spune că o criză cardiacă nu-i gravă. Mai ales la vârsta ei...

– Dar nici măcar nu știam că suferă de inimă! exclamă Lyle, descumpănită, uitându-și propriile griji.

– Nimeni nu știa, în afară probabil de Ethel.

– Dar de ce n-a spus niciodată nimic nimănui?

El ridică din umeri.

– Cine știe? Din mândrie, poate. Și apoi, fără îndoială că n-a vrut să-i dea lui Medwin un motiv ca s-o interneze într-o casă de sănătate.

– Dar n-ar fi făcut așa ceva... n-ar putea s-o facă împotriva voinței ei, nu-i așa? Și de ce ar face-o? Știe bine că nu-i rămâne lui casa. Pam a spus că...

– Pam? Da, sunt și eu la curent cu proiectele ei privind *Hotelul Durant*. De altfel, nu-i o idee rea, și pe Hesty o amuză mult.

– Seamănă bine amândouă, nu-i așa?

– În privința temperamentului, fără nici o îndoială. Dar din punct de vedere fizic, Pam seamănă mai degrabă cu verișoara ei.

– Verișoara ei? Care verișoară? întrebă Lyle, uimită.

– Lyle, nu crezi că ar fi timpul să pui capăt deghizării tale?

Thad vorbise cu o siguranță calmă. Stupefiată, Lyle înțelese în sfârșit ce voia să spună.

— Cum ai ghicit?

— S-a produs la un moment dat un declic și totul a devenit limpede. Sunt chiar surprins că ai putut să crezi că nimeni nu va observa nimic.

— Totuși cum ți-ai dat seama?

— Aminteste-ți: prima oară când te-am văzut, te-am luat drept Pam. Era prea întuneric ca să-ți disting culoarea părului și, în întuneric, ochii albaștri sau negri par la fel. În schimb, îți distingeam clar fața: fruntea aceasta înaltă și bombată, pomeții, năsucul mic și drept, ușor cârn; și mai ales bărbia voluntară, marcată de o gropiță irezistibilă, gropița lui Cupidon, asemeni celei pe care o are Pam. Mărturisesc că mai târziu, culoarea de flăcără a părului tău m-a cam derutat.

— Și atunci, ce te-a condus iarăși la această concluzie? Cum ți-ai dat seama?

— Că ești nepoata lui Hesty? Numele tău. Eu nu sunt chiar atât de incult; mi se întâmplă să mai merg pe la concerte sau să privesc la televizor. Camden. Pentru moment, numele acesta nu m-a frapat. Abia mai târziu am făcut apropierea: Camden și Durant.

— Acum știi totul, oftă ea.

Lyle simțea o mare ușurare: în sfârșit, putea să fie ea însăși! Va fi atât de bine să nu mai trebuiască să joace teatru. Cu glasul încă plin de lacrimi, îl întreabă din nou:

— Atunci, tu știi și că... în iulie trecut, părinții mei au...

— Da, fetițo, știi și asta. Dacă poți, încearcă să nu te mai gândești. În calitatea ta de rudă a lui Hesty, te așteaptă responsabilități noi. Medwin și Pauline au plecat aseară. Pauline este definitiv isterică. Bătrânul Medwin, bietul de el, nu-i nici el mai bine. Încă nu reușesc să înțeleg cum de au crescut-o pe Pam. Bun... oricum, va trebui să ne organizăm. Cum eu n-o văd foarte

bine pe Pam făcând pe infirmiera, am cerut să fie trimisă una. Dar nu se știe când se va găsi o infirmieră disponibilă. În concluzie, ești cea mai potrivită să te ocupi de Hesty. Vei avea curajul?

— Crezi că sunt în stare? întrebă ea, îngrijorată.

— Sunt absolut sigur. Nu uita de faimoasa ta bărbie voluntară și de curajul celor din familia Durant, fără să mai pun la socoteală calitățile moștenite de la tatăl tău. O să te descurci de minune.

După aceste cuvinte, porni iarăși la drum, lăsând-o pe Lyle cu gândurile ei.

*

Având în vedere starea de urgență, Ethel îi cedase bolnavei micul apartament pe care ea îl ocupa la primul etaj. Lyle înaintă în vârful picioarelor.

— Dormi? întrebă ea timid forma minusculă pierdută în patul imens. Am venit, sunt aici...

— Apropie-te, apropie-te, copila mea; vino aici mai în lumină ca să te pot vedea mai bine.

Vocea firavă își pierduse mult din putere, dar nimic din autoritate, astfel că Lyle se simți ceva mai liniștită. Se apropie de pat.

— Așadar, mi s-a spus că n-ai fost cuminte cât am lipsit eu, este adevărat? întrebă Lyle afectuos.

— Dacă i-ai fi avut și tu de suportat pe cei doi imbecili, Medwin și Pauline, nu te-ai fi descurcat mai bine ca mine. Așază-te și povestește-mi cum a fost. Ți-ai găsit vreun logodnic în vacanța asta?

— Logodnic? Nu. Dar mi-am găsit o mătușă... dacă ea mă vrea.

Urmă o clipă de liniște. Lyle auzea vag rumoarea nedeslușită a unei discuții undeva mai departe în fața casei, care acoperea ticăitul neîncetat al ceasului aflat pe comoda plină de fotografii.

– Așadar, zici că ești nepoata mea, zise Hesty cu o voce ciudată. Inima mea mi-a spus ceva dar biata mea minte este mai înceată. Asta voia deci Ethel să insinueze într-una din zile!

– Vrei să spui că Ethel bănuia?

Lyle era uluită; se întreba ce-o mai fi fost în mintea morocănoasei menajere. Este adevărat că ea trebuie să fi cunoscut genealogia familiei Durant mai bine ca oricine.

– Mi-a spus că, mai devreme sau mai târziu, cei din familia Durant se întorc întotdeauna la cuibul lor, și cei roșcați și cei bruneți. Credeam că se referă la Medwin, dar el este un brunet rău, iar tu, copila mea, tu ești roșcată...

Obrajii ei bătrâni și ofiliți se colorară brusc și Lyle, emoționată, văzu lacrimile care-i străluceau în ochi.

– Cum te simți, Hesty? Mătușă Hesty?

Lyle luă cu timiditate una din mâinile acelea zbârcite și o strânse în palme.

– Nu-ți face griji, o să ies eu iarăși la liman și vom putea aduce la zi ultimul capitol al poveștii noastre. Îi zâmbi Lylei, apoi continuă:

– Mi-a făcut bine chestia asta, să știi. Acum, du-te și trimite-mi-o pe Ethel. O să mai vorbim mâine despre asta.

Thad aștepta; părea îngrijorat și obosit. O duse pe Lyle în salon în timp ce Ethel urca în grabă și Pam se duse la bucătărie să facă o cafea.

– Ia loc, pari a fi pe punctul de a te prăbuși, zise el repede. Cum a reacționat Hesty la toate astea?

O conduse spre canapea și se așeză alături de ea. Lyle rămase o clipă îngândurată, fără să spună nimic. Apoi îi mărturisi:

– Ei bine, să știi că n-a părut surprinsă. Mi-a zis că Ethel chiar i-a dat de înțeles. Este ciudat.

Thad îi luă mâna și se juca, distrat, cu degetele ei.

– Cred că nimic nu te mai surprinde când ești atât de aproape de tărâmul celălalt...

– N-a spus mare lucru, remarcă Lyle, un pic dezamăgită.

– Nici nu putea, așa, imediat. A avut o zi dificilă, și știe că trebuie să-și menajeze puterile. O s-o facă mâine. O să te țină lângă ea și o să te compleșească cu întrebări despre mama ta, despre bunicul tău. Te simți în stare să faci față?

– Nu acum. Dar când va sosi momentul, da. De altfel, despre bunicul n-o să-i pot spune mare lucru. Mama nu l-a cunoscut niciodată. Dar cel mai caraghios este că nici despre mama nu știu mai multe decât despre el. Din fericire, în ceea ce o privește, aș putea totuși afla mai multe din reviste și ziare...

Izbucni într-un râs atât de ascuțit, atât de nefiresc încât Thad se încruntă. Îi prinse amândouă mâinile.

– Privește-mă, Lyle. Trebuie să-ți revii... imediat!

Ea îl fixă cu privirea; în ochii ei se putea citi o amară suferință.

– Ascultă-mă, zise el. Acum câteva ore, ai fost victima unui accident de circulație. În urmă cu câteva luni, ai suferit un altul, mult mai grav, care a costat viața părinților tăi. Mă auzi? Lyle! Încetează!... strigă el scuturând-o în timp ce ea se zbătea să-i scape. Trebuie să privești lucrurile în față. Pentru Hesty, pentru tine chiar, ar trebui să faci un bilanț, s-o iei de la capăt de pe noi baze.

Și atunci, Lyle începu să vorbească. Să vorbească despre Reade și Julia, despre imensul lor talent, despre frumusețea lor, eleganța lor, despre acea strălucire extraordinară care, de fiecare dată, le aducea noi prieteni.

– Thad, mama era atât de frumoasă! Și ea era roșcată, dar de o nuanță castanie, luminoasă.

– Te-au făcut fericită, Lyle? Ai împărțit cu ei triumfurile lor?

– Oh, da!... Nu... Nu știu, Thad!

Își feri privirea, întristată.

– Eu i-am făcut nefericiți. Imaginează-ți ce simțeau când trebuiau să mă prezinte vreunui prieten: o roșcată bleagă care se

colora în toate nuanțele curcubeului și nu putea să spună nici bună ziua cuiva fără să se fâțâie de pe un picior pe altul de făcea gaură în covor!... Atât eram de timidă... Mai întâi, ei păreau mult prea tineri ca să aibă o fată care, de la paisprezece ani, era cât o prăjină de lungă... Eu nu aveam nimic de care ei să poată fi mândri, Thad, absolut nimic! Eram urâtă de spaimă și cântam ca o cratiță!

— Simpla drăgălășenie n-are nimic de-a face cu frumusețea, Lyle. Dar să admitem: cântai fals și aveai pistrui. Altceva mai ai de adăugat? Să lăsăm la o parte prostul tău gust în a te îmbrăca, ți-am înțeles perfect motivele: voiai să te deghizezi, să-ți ascunzi adevărata vârstă, în speranța că nimeni nu va pune întrebări despre această fată care se ascunde în pădure împreună cu două doamne în vârstă.

Sfâșiată de emoție, Lyle rămase tăcută.

— Ascultă-mă bine: nu mai este cazul să-ți plângi de milă. Acum ar trebui să devii conștientă de personalitatea ta. Ce mai contează ce și-ar fi dorit părinții tăi să fii! Dacă te-ai fi acomodat cu viața lor de vedete, ai fi devenit cineva absolut diferit, nu crezi?

El îi zâmbea, și privirea lui era atât de caldă încât inima Lylei bătea să-i spargă pieptul.

— Nu cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc la Hollywood!

— Nici eu nu mi te imaginez acolo, draga mea. Cert este că dacă astăzi ai puterea să-i ierți pe părinții tăi, înseamnă că ești pe calea cea bună. Dar dacă o să te complaci în amărăciune, amărăciunea o să-ți roadă sufletul, Lyle, înțelegi ce încerc să-ți spun?

Ca și amorțită, Lyle dădu din cap.

— Cred că da. Dar am nevoie de timp, Thad. S-au întâmplat prea multe lucruri deodată.

Încă mai tremura. Cât ar fi vrut să poată lua căldura acestor mâini bărbătești pentru atunci când se va afla singură, doar cu gândurile ei!

– Apropo, ți-am recuperat rochia cea nouă din mașină. O să găsești valiza și restul pachetelor în vestibul, inclusiv dovezile veselei tale vacanțe.

– Ce dovezi? întrebă ea, mirată.

– Pliante și ilustrate pe care o fetiță nefericită și singuratică le cumpără de la toate chioșcurile în timp ce se plimbă de-a lungul plajei atunci când n-are nimic mai bun de făcut, zise el cu o asemenea blândețe încât Lyle fu foarte tulburată.

– Oh, Thad, încetează! strigă ea cu un râs nervos.

– Ce să încetez?

– Să mai fii atât de amabil cu mine.

– Am înțeles, suflet sensibil. Dar dacă îți vei simți vreodată inimioara întoarsă pe dos, gândește-te de câte ori ai fi dorit să-mi tai gâtul!

Cu un deget sub bărbia ei, el îi ridică ușor capul. Apoi o trase spre el și-i cuprinse buzele. Ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut de consolare se transformă dintr-o dată în cu totul altceva atunci când ea se abandonează. El însă o respinse repede, cu o exclamație înăbușită. Lyle încercă să se apropie din nou de el dar Thad se ridică și, în loc de la revedere, îi făcu doar un mic semn cu mâna.

– Acum o să te simți mai bine?

Lyle se crispă, furioasă pe propria ei slăbiciune; la urma urmei, el nu vruse decât să-o consoleze...

– Da, cu mult mai bine... Am doar senzația că astăzi am fost făcută de mai multe ori bucățele și tot de atâtea ori lipită la loc. Așadar, îmi promiți? Data viitoare, nu vei mai fi atât de amabil cu mine? Nu este... nu-i normal, încheie ea cu un zâmbet firav.

*

Hesty își acceptă pur și simplu noua nepoată, fără prea mari demonstrații de afecțiune. Primirea lui Ethel fu și mai rezervată:

dădu din cap de mai multe ori afirmând cu o oarecare acreală că acum micuța va începe să se plângă de umezeala din camera ei, pentru că nu mai era o simplă angajată, ci o rudă.

Pam fu informată ultima. Ea o privi atent pe Lyle mai multe minute și concluzionă:

– Cred că tu nu vei fi nici mai bună nici mai rea decât restul familiei. Iată-ne deci acum patru din familia Durant. Doar dacă nu cumva ne mai rezervi vreo surpriză...

– Nu, doar eu mai sunt, răspunse Lyle fără să se fâstâcească.

Și îi furniză Pamelei câteva informații succinte despre familia ei, dându-și seama că îi va fi mult mai ușor să facă acest lucru imediat decât mai târziu. Și dacă tot era seara confidențelor...

Lyle n-ar fi crezut că numele Camden și Durant vor însemna ceva pentru verișoara ei. Nu i se părea că Pam ar fi o obișnuită a concertelor și nici o fanatică a televiziunii. Era însă evident că se înșelase, pentru că Pam, a cărei expresie se schimbase complet, exclamă măgulită și aproape cu respect:

– Dumnezeule! Trebuie să-i spun mamei imediat! Ea care a avut întotdeauna cel mai absolut dispreț pentru familia Durant! Pentru că familia *ei* făcea parte din lumea literară. Bunicul meu s-a ruinat publicând poezie de doi bani... ia să vezi! Va dori fără îndoială să scrie o carte despre impresiile ei ca rudă a celebrilor Camden și Durant. Așa cum o cunosc eu, în șase săptămâni va ajunge să spună că a fost intimă cu ei!...

– N-ar fi pentru prima oară că se întâmplă asemenea lucruri, remarcă Lyle râzând.

Considerațiile insolente ale Pamelei despre familie o amuzau mult. Își dădu seama, câteva clipe mai târziu, că nu simțea nici o amărăciune la gândul că cineva ar putea exploata comercial reputația părinților săi. Reușise fără îndoială să-și exorcizeze fantomele, inclusiv pe cea a lui Stan Merrill care, și el, ar fi dorit să se folosească de gloria lor...

*

Hesty decretase că Pam avea niște mâini ca niște baroase și că Ethel era doar o bătrână nebună și plângăcioasă. Numai comportamentul calm și îndemânatic al Lylei părea s-o liniștească pe bătrâna doamnă, din zi în zi mai irascibilă pe măsură ce-și recăpăta puterile.

— Freacă-mă pe spate cu apă de colonie, Lyle, ordonă ea. Ar fi o minune să n-am găuri pe spate în ziua când doctorul îmi va permite să mă scol. Ageamiul ăla tânăr!...

Ageamiul tânăr despre care era vorba, și care trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani, veni mai întâi de două ori pe zi, apoi doar o dată. Când bătrâna începu să meargă mai bine, el continuă s-o viziteze de fiecare dată când avea vreo consultație prin împrejurimi. Thad venea și el s-o vadă destul de des. Și Lyle făcea în așa fel încât să fie prezentă în clipele acelea.

La vreo trei săptămâni după criza cardiacă a lui Hesty, Lyle observă că Thad o evită. De îndată ce rămânea singur cu ea, inventa imediat un motiv ca să plece. Degeaba se întreba Lyle ce-o fi cu el, nu vedea absolut nimic cu ce l-ar fi putut supăra.

Era derutant. Și absolut jenant: doar nu-și imaginase el că ea îi interpretase greșit amabilitatea? O credea oare atât de nebună încât să-și imagineze că...?

Foarte bine. Va fi și ea la fel de rece cu el! Putea foarte bine să dispară de fiecare dată când el venea în vizită. Era nevoie doar de puțină violenție.

Reuși să-l evite timp de o săptămână. Într-o zi, când ea abia se întorsese din grădina de zarzavaturi, el intră în bucătărie cu brațele încărcate de pachete, descurcându-se cu greu ca să deschidă ușa cu cotul.

— Hei, ia-mi din brațe pasărea asta! M-a udat tot.

El avea într-adevăr o pată umedă pe pieptul cămășii. Văzându-i mutra neajutorată, Lyle își ascunse un zâmbet.

– N-o să pățești nimic. Se spune că sosul de pui este bun pentru dureri.

– Poate în uz intern, nu drept cataplasma. Te rog, dă-mi un șervet. Unde dispari mereu? Nu te mai vede omul niciodată.

– Sunt foarte ocupată.

Thad părea stânjenit, ceea ce nu-i plăcu Lylei. Fiecăruia îi vine rândul. Așa-i trebuia!

El rămăsese pe loc, privind-o cum învelește puiul într-o folie de aluminiu. Lyle purta cea mai veche rochie a ei; își petrecuse dimineața mutând lucrurile lui Hesty care mai rămăseseră în fosta ei cameră. Avea părul ciufulit, tot cotrobăind prin dulpuri. Într-un cuvânt, în privința ținutei, arăta absolut lamentabil. Cu atât mai bine, gândi ea, în felul acesta el n-o să-și imagineze că vreau să-l seduc. Suflă în sus ca să-și îndepărteze o şuviță ce-i căzuse pe față.

– Am nevoie de tine, zise Thad schițând un gest ca să-i așeze şuvița după ureche.

Mâna lui întârzie mai mult. Lyle resimțea ca o arsură această atingere și ridică privirea spre el. That părea să-și fi pierdut șirul gândurilor și stătea nemișcat în fața ei, aproape încurcat.

– De ce ai nevoie de mine? întrebă ea, nerăbdătoare.

Voia să-l facă să creadă că era grăbită și n-avea timp de tacle. Dar el nu se grăbea.

– Părul acesta... este atât de viu! Ți-am spus-o chiar din prima seară, când dădeai târcoale casei...

– Nu dădeam târcoale! Acum, lasă-mi părul în pace și spune-mi ce ai de spus. Am și alte treburi de făcut, să știi.

– Apropo, vei avea ceva mai mult timp liber. Doctorul Titus a pus în sfârșit mâna pe o infirmieră. Se numește Mauncey Midgette. Începând de mâine, va veni de la ora opt dimineața la ora paisprezece.

– N-avem nevoie de infirmieră, lansă Lyle, supărată.

– Ba da! Altfel, curând vei fi la capătul puterilor, Lyle.

– Ethel și Pam se ocupă de casă, zise ea.
– Ethel și Pam ar trebui să se ocupe. Dar este evident că Ethel se ocupă în cea mai mare parte a timpului de suferințele ei. Iar în ceea ce o privește pe Pam, ea aleargă după Bob și Johnny, dimineata, la prânz și seara. Tu nu poți să le faci singură pe toate, Lyle, cu toată bunăvoința din lume. Abia începuseși să te mai întremezi un pic și astăzi arăți ca o sperietoare: ai cearcăne sub ochi, oasele îți ies prin piele. Continuă așa și doctorul Titus va avea două bolnave de tratat în loc de una.

– Îți mulțumesc pentru cuvintele tale amabile, domnule Creed, făcu ea sarcastic. Îmi ești de un mare ajutor. Pentru știința ta, află că n-am fost niciodată grasuță. Iar cât privește așazisele mele cearcăne, ei bine, lasă-mă în pace! Trebuie să pun puiul ăsta în frigider și apoi trebuie să...

– Apoi, trebuie să te așezi și să bei o ceașcă de cafea împreună cu mine; am să-ți explic cum mă poți scoate dintr-o încurcătură.

Cu multă îndemânare, cu un gest suplu, el scoase două cești de cafea. Lyle trânti ușa frigiderului și se îndreptă spre aragaz.

– Vei fi obligat să te mulțumești cu cafea instant, zise ea, agresivă.

– Îmi convine și asta, răspunse el flegmatic.

– Perfect. Așadar, ce aștepti de la mine?

– Cât de grațioasă ești, comoara mea! glumi el.

Până la urmă îi explică totuși ce problemă avea: invitasese mai multe persoane la cină vinerea viitoare. Și iată că Berthalee, faimoasa lui perlă, tocmai în ziua aceea va lipsi, din foarte serioase motive familiale. Avea deci nevoie de cineva care s-o înlocuiască.

– Dar nu sunt sigură că voi fi în stare, răspunse Lyle, șovăitoare.

– N-o să fie greu. Berthalee va pregăti totul dinainte și va pune în congelator.

Ea contempla, nehotărâtă, flăcăruile aurii care dansau în ochii lui. Afurisit om! De ce n-o fi continuat ea să se ferească de el?

– Haide, Lyle, nu-i mare lucru. Să dezgheți mâncarea, s-o încălzești puțin, să dai casei o înfățișare cât de cât sărbătorească și, firește, să servești.

Îi vorbise pe obişnuitul lui ton ironic. Lyle simți un fel de amețelă când înțelese rolul pe care i-l rezervase, acela de stăpână a casei! Și ideea părea să-l amuze grozav pe Thad; el știa exact ce-i trecuse ei prin minte, ca și cum, de la distanță, îi stăpânea mintea și inima. Oh! Ei îi venea să-l bată!

– Nu sunt deloc sigură că am chef să fac pe stăpâna în casa ta, să fiu gazdă... După părerea mea, altcineva ar fi foarte potrivă pentru asta.

– Poate, dar eu te-am rugat pe tine. Ești îndemânată și te descurci repede dacă se întâmplă să lipsească în ultima clipă ceva.

– Bine... ne-am înțeles. Ai spus vineri?

Lyle știa bine că nimic n-ar face-o să piardă ocazia să joace rolul de gazdă pentru acest bărbat! Dar, pentru ca totuși orgoliul ei să rămână integru, îi răspunse că *dacă* va veni infirmiera, *dacă* Hesty o să-i dea voie, *dacă* n-o să se întâmple nimic care s-o împiedice, o să-i facă plăcere să-și rupă oasele pentru el.

– Foarte bine, cactus țepos ce ești... și *dacă* ai de gând să te răzgândești, va fi vai de tine, te asigur.

Ea roși. El zâmbi.

*

Sosirea lui Mauncey Midgette în casă avu asupra tuturor un efect liniștitor. Era o femeie puternică, de vreo patruzeci de ani; o trata pe Hesty cu un subtil amestec de respect și autoritate, astfel că reuși s-o facă să accepte un regim la care Lyle trebuise să renunțe să i-l impună.

– Este un lucru bun pentru picioarele mele, declarase Ethel în prima zi în timp ce-și scotea ciorapii elastici pentru varice. Atâta vreme cât va sta departe de bucătăria mea, o să ne înțelegem bine.

Ceea ce, pentru început, era o înaltă dovadă de stimă din partea lui Ethel.

*

Lyle profitase de un moment în care Thad o vizita pe Hesty ca să alerge la el acasă și să vadă starea lucrurilor. După ce aruncă o privire rapidă în congelator, simți că este în stare să compună un meniu simplu și delicios. Trecu apoi în salon ca să născocească aranjamentul floral.

Rămasă în extaz în fața superbului mobilier din încăpere, uită o clipă de misiunea ce i se încredințase. Tavanul era înalt, de un alb strălucitor, susținut de grinzi aparente groase a căror culoare coajă-de-nucă se armoniza de minune cu lambriurile satinat. În loc de eternul mobilier american modern, Thad alesese o colecție de covoare orientale de o mare frumusețe și două canapele acoperite cu indian negru, cărămiziu și auriu. Pernele umflate promiteau parcă un suprem confort. Cam peste tot, erau risipite bibelouri vechi și mici capodopere artisanale.

Firește, puteau fi adăugate și aranjamente florale. Dar, în mintea Lylei începea să încolțească o idee mai bună: de ce n-ar folosi abundenta varietate de plante verzi pe care le avea la îndemână?

Când se întoarse acasă, Lyle se întâlni cu Thad care tocmai ieșea. Ca răspuns la privirea lui întrebătoare, ea îi făcu un semn cu mâna, cu degetul mare în sus, adică “totul e-n regulă”. Intră repede în casă fără să-i lase timp să înceapă o discuție.

Vineri dimineata, în ziua faimoasei petreceri, Pam băgă capul pe ușa camerei Lylei; aceasta tocmai terminase să se pieptene ca să poată coborî la micul dejun.

– Ai un minut liber? Pot să te rog ceva?
– Firește. Despre ce-i vorba?
– Pentru astă seară, știi, petrecerea asta... Thad m-a invitat să vin împreună cu Bob, și... iată, nu știu deloc cum trebuie să te îmbraci ca să ieși în lume. Vreau să spun că mă simt pierdută de îndată ce trebuie să-mi pun pe mine altceva decât blugi și tricouri.

Lylei îi veni să râdă de-a binelea: gândul că cineva ar fi putut să-i ceară ei sfaturi în privința eleganței nu era lipsit de umor.

– Ești sigură că vrei să afli părerea mea? A mea?
– Dar a cui? Poate a lui Ethel? Chiar dacă tu însăși ești un pic cam șleampătă, cel puțin ești mai obișnuită cu chestiile astea. Vreau să spun că, totuși, părinții tăi mergeau la petreceri și...
– Ah da, părinții mei, zise Lyle.

Nu mai avea chef de râs. Își dădea seama însă că Pam era cu adevărat încurcată. Șortul ei kaki șifonat tot, pantofii sport, ținuta ei hippy un pic cam demodată, poate că toate astea nu erau chiar ostentative...

– Ei bine, să vedem mai întâi ce avem la dispoziție, sugeră Lyle ducându-se la șifonierul lui Pam.

Pe amândouă le apucă un râs nebun pe măsură ce făceau inventarul comparat al garderobelor lor mai puțin decât modeste. Fiecare, de altfel, râdea mai mult de ea însăși decât de cealaltă.

– Vrei să-ți spun ceva? Este exact povestea cu orbul și cu paralizicul, concluzionează Pam.

Tocmai probase rochia gri de jerse a verișoarei sale. Culoarea nu se potrivea deloc cu tenul ei mat și cu părul șaten.

– Pam, dă-mi voie să-ți aranjez puțin rochia bleu-lavandă, și după aceea s-o probezi fără să mai pui deasupra pulovărul negru. Va fi mai elegantă. Este o rochie foarte frumoasă, numai că...

– Numai că hainele mele parcă au fost întotdeauna călcate în picioare, asta vrei să spui? Când călătorești cu un rucsac în loc de valiză... Chiar crezi că rochia aceasta poate să meargă?

O puse peste ea, strângând-o ușor în talie. Șovăia.

– Nu-i prea decoltată?

– Un decolteu rezonabil n-a șocat niciodată pe nimeni, îi replică Lyle, convingătoare.

– Numai că nu prea am ce pune în acest decolteu...

– Nu mai face pe modesta, zise Lyle, ironică. Suntem făcute după același tipar: ce spui despre una este valabil și pentru cealaltă.

– Nicidecum. Tu măcar ai niște forme. Eu, am uneori impresia că Bob și Johnny mă iau drept băiat. Zâmbetul îi dădea chipului un aer ștregăresc. Lyle se încumetă să-i propună:

– De ce nu m-ai lăsa să te coafez eu un pic? Părul tău are niște reflexe foarte frumoase. Tot ceea ce trebuie este să-l ridicăm pe ceafă ca să-ți punem în valoare fața și ochii.

– Tocmai tu vorbești! Parcă văd că iar o să-ți faci un coc strâns tare, zise Pam cu o expresie zeflemitoare.

– Cine știe? Poate că te voi surprinde. Mi-am cumpărat o rochie destul de deosebită; și poate că mă voi și pieptăna altfel.

Se întoarseră în camera Lylei. Aceasta scoase din fundul dulapului cutia de carton care rămăsese acolo de la nefericita ei călătorie de Crăciun. Noroc că materialul – jerse de mătase – nu se șifonase. Lyle țină rochia cu brațul întins pentru ca Pam s-o poată admira.

– Oh, Lyle, este minunată! Are aproape culoarea înghețatei cu fistic!

Lyle izbucni în râs.

– Mai degrabă a supei de mazăre! Nu crezi că toată lumea o să spună că-s nebună dacă apar în rochia asta?

– După ce, de când ai sosit aici, te-ai îmbrăcat cu toate ororile alea, chiar dacă ai vrea, n-o să ai un aer provocator. În privința asta, n-ai antrenament!

Lyle caută un ac și ață și începu să-i retușeze rochia Pamelei. Se simțea foarte fericită de această prietenie caldă pe care i-o arăta verișoara ei. De când o părăsise pe Carol, îi lipsise atât de mult acest lucru.

– Dacă o strângem puțin în talie și fără pulovăr, o să-ți vină de minune... îi zise ea Pamelei ca s-o convingă.

– Da, dar cred că o să îngheț. Și cred că Bob o să fie uimit poate de felul cum arăt. Și Thad la fel, când o să te vadă în chestia aia de mătase.

– Nu vorbi prostii! Măcar de ar ieși bine petrecerea. Thad nici n-o să observe cum sunt îmbrăcată.

Dar tocmai asta se întreba și Lyle... O va remarca oare? Hotărî să piardă cât timp va fi nevoie ca să se pieptene ca lumea.

– Haide, lasă! făcu Pam, ironică. Poate ai vrea să mă faci să cred că nici tu n-o să-l bagi în seamă, când o să apară cu pantalonul lui elegant atât de ajustat și cu cămașa mulată pe umeri de stă să crape.

– De unde știi tu în ce o să se îmbrace el în seara asta? întrebă Lyle rupând firul cu dinții.

– Oh, simplă intuiție, fără îndoială!... Serios, Lyle, l-ai privit vreodată atent când are aerul acela sălbatic? Are ceva în el... cum să spun? Teribil de atrăgător. Este o tâmpenie că el mă consideră și acum ca pe surioara lui cea mică!

Capitolul 6

Lyle nu rezistase ispitei de a șterge de praf mobilele deja strălucitoare; o făcuse mai ales din plăcerea de a le mângâia. Pusese apoi la frigider cocteilul de crevete, așezase stridiile într-o cratiță încât să nu mai trebuiască decât să le bage în cuptor. Așa, totul era pregătit! Aceste treburi mărunte îi amintiseră într-o oarecare măsură jocurile copilăriei și căsuța ei de păpuși. Cu ceva în plus, totuși, ceva la care prefera să nu se gândească...

Înainte să se întoarcă la Knob House să facă o baie și să se îmbrace, se apucă să mai aranjeze un ultim vas cu plante verzi. Erau deja destule cam prin toată casa, dar îi venise o idee în ultima clipă, un vas cu crengi de pin care ar fi de un frumos efect pe masa din vestibul, în fața platoului de aramă vechi.

Au! Chinuindu-se să rupă o crenguță, se înțepă la deget; începu să și-l sugă, căutând cu privirea un vas mai larg ca să așeze ramurile. Dar... crengile începură să alunece și toată *instalația* era pe cale să se prăbușească. Auzi pe cineva vorbind în spatele ei. Și.. se întoarse să vadă cine este. În clipa următoare, toate ramurile de pin îi erau încălcite în păr!

– N-ai putea să fii mai atent nițel? strigă ea, furioasă, de parcă ar fi fost vina lui Thad.

– Îmi place mai mult să admir ce faci tu, îi răspunse acesta amuzându-se copios de situația ei.

– Mulțumită ție am făcut treabă bună! Tot aranjamentul meu s-a prăbușit; sper că ești mulțumit!

El pufni în râs.

– Parcă ai fi o divinitate antică răzbunătoare încoronată cu lauri și cu sceptrul în mână...

Furia Lylei se mai potoli: se imaginează cum trebuie să fi arătat cu părul plin de crengi, cu o ramură de pin în mână, și cu toate plantele astea verzi în jurul ei... Începu și ea să râdă cu poftă.

– Să te ia naiba! În afară de aranjamentul ăsta, totul era gata...

– Este foarte frumos, Lyle. Niciodată casa asta n-a mai arătat așa de aerisită. Parcă ar fi locuită.

– Dar este locuită! zise Lyle, contrariată. Și acum, te rog scoate-mi toate astea din păr. Trebuie să fac curat aici.

– Hmm... nu sunt atât de sigur că este într-adevăr locuită, murmură el scoțând cu îndemănare acele de pin din părul ei ciufulit.

În fața expresiei ei intrigate, el adăugă, cam misterios:

– Să stai aici, e un lucru. Să *trăiești* aici, este cu totul altceva.

Îi cuprinse fața Lylei în mâini și o întoarse spre el.

– Ai ochii ca niște cărbuni aprinși, zise el cu o voce scăzută, și Lyle îi simți respirația caldă pe obraz. Nu mă pot abține să mă întreb dacă trebuie să citesc în ei o promisiune sau dacă ești biata pasăre căzută din cuibul ei așa, cum vrei să pari.

Privirea lui o măsoară acum din cap până-n picioare; Lyle deveni foarte conștientă de mizerabila rochie șifonată de bum-bac pe care o purta.

– O promisiune? întrebă ea dintr-o răsuflare.

– Promisiunea ochilor tăi albaștri, de un albastru profund ca marea. Îmi amintesc să fi citit undeva că ochii albaștri sunt cei mai pătimiși. Și atât de atrăgătoare cu buzele-ți senzuale care, iată, tremură deja. Ah, Lyle Camden, ce ai cu mine? Ai hotărât cu cruzime să mă înnebunești?

Mâinile lui îi mângâiau umerii, coborâra pe șolduri pentru a o apropia de el, în vreme ce își sprijinea fruntea în părul ei.

– Am crezut mai întâi că ești o fată bătrână și sclifosită, apoi o adolescentă speriată; și iată că iei o altă înfățișare... iar eu rămân cu gura căscată în fața acestui înger roșcat care mă sfidează cu privirea și scoate limba la mine ca pentru a-mi spune: n-ai să mă prinzi niciodată...

O legăna ușor în brațele lui; Lyle îi simțea pulsul bătând accelerat sub pielea gâtului.

– Ți-am spus cumva că acum o să te sărut îndelung, îndelung? De aceea ești atât de neliniștită, dragostea mea? Te temi cumva de mine?... Sau de toți bărbații?

Ea nu-i răspunse, nu putea să-i răspundă pentru că chipul lui Thad se apropia de al ei și, curând, îi cuprinse într-un sărut pasionat buzele tremurânde. Bătăile inimii li se contopiră, i se părea că pământul îi fuge de sub picioare în timp ce el o purta tot mai departe în regatul dorinței. Ghemuită lângă umărul lui cald, Lyle îl lăsa s-o mângâie în voie.

Thad îi abandonă buzele, ridică ușor capul și-și cufundă privirea în ochii ei. Ea zări atunci în ochii lui o schimbare subtilă, o strălucire nouă. Fără nici un pic de stânjeneală, cu un gest absolut firesc, mâna lui îi mângâia sânii.

Lyle se crispa, speriată de aceste senzații noi care-i cuprindeau tot corpul.

– Nu-ți fie teamă, draga mea, n-am să-ți fac nici un rău, murmură el. Nimic nu-i mai firesc decât ceea ce simți acum, Lyle. Este o trezire puțin cam întârziată dar crede-mă, ai încredere în mine, n-am să te conduc prea departe, nici prea repede.

Îi murmura numele lângă buzele-i fierbinți, și era ca o altă mângâiere. Din nou Lyle se lăsă în voia lui, prizonieră a acestei forțe irezistibile, a acestei călduri pătrunzătoare...

– Thad, dragul meu, ești aici?

Vraja se rupse; vocea limpede și armonioasă care răsună dintr-o dată în casă făcu țandări fragila fericire a clipei.

Pentru Lyle, fu ca un duș rece. Dar abia dacă simți tresărirea lui Thad care, o clipă, o strânse mai tare, înainte de a-i da drumul. Parcă se iscase dintr-o dată un vânt polar...

Țintuită pe loc, Lyle o auzi pe Cora în vestibul vorbind despre bagajele ei și o voce gravă care-i răspunse... Lyle avea senzația neplăcută că ascultă la uși...

Ce să facă? Să fugă pe ușa din spate? Abia se gândi la asta, că deja era prea târziu. Thad intră împreună cu Cora Lambert. Cu capul ușor înclinat, era atent la vorbele tinerei femei. Era imposibil să-i citești gândurile pe chipul ca de marmură.

Lyle o fixa pe Cora cu privirea. Nu pierdu nimic din reacțiile noii venite, atunci când aceasta îi remarcă prezența: o simplă clipire din gene, apoi sprâncenele epilate cu grijă ridicându-se, uimite, pe o frunte palidă.

– Draga mea, îți amintești de Cora Lambert? Cora, ți-o prezint pe logodnica mea, Lyle Camden. Ai zărit-o deja la Manteo, dar s-ar putea ca atunci să n-o fi văzut prea bine.

În tonul lui Thad nu se percepea nici cea mai mică ezitare. Pe moment, Lyle nici măcar nu înțelese ce spunea el. În clipa când deschise gura ca să protesteze, citi pe chipul lui *ordinul* să tacă. De altfel, înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să mai spună ceva, Cora exclamă:

– Oh! Dragule, nu mă îndoiesc că ești în stare s-o seduci pe bona lui Hesty. Dar logodnică! Te cunosc prea bine și de prea multă vreme încât să mă las păcălită de umorul tău.

Râsul ei era o capodoperă muzicală. Ochiul, în schimb, nu râdeau deloc; o străpungeau doar pe Lyle cu o privire de

gheață, în timp ce mâna ei cu unghii lăcuite îl trăgea, copilărește, pe Thad de ureche.

“Mi-ar fi plăcut să-i mai las să se mai bălăcească puțin în această poveste stupidă, dar nu vreau să-i fac Corei această plăcere” își zise Lyle. Așa că îi zâmbi lui Thad, și declară calm:

– Trebuie să mai fac puțină ordine în casa asta; vă rog să mă scuzați.

– Mulțumesc, draga mea. Cora va rămâne aici câteva zile; și cum Berthalee lipsește, toată treaba cade pe umerii tăi... Firește, dacă vrei, mai târziu poți să te duci la Knob House dacă trebuie.

Lyle n-ar fi putut spune cum și-a recăpătat suflul ca să-i poată răspunde; evenimentele se succedau cu o asemenea rapiditate, luau asemenea proporții!

– Dar bineînțeles, Thad. Oricum, mâine dimineață trebuie să fii devreme aici ca să aranjez totul...

Râse ușor forțat și, arătând spre ramurile care încă zăceau la picioarele ei, spuse:

– Și dacă tot vorbeam de aranjat...

– Perfect. Mă duc să aduc bagajele Corei; după ale tale mă duc puțin mai târziu. Poți să te instalezi în... dar ce prost sunt! Doar știi în ce cameră stai.

În ochii lui Thad apăru o licărire cinică. Lyle simți că roșește și se întrebă în ce încurcătură se lăsa antrenată.

Poate că ar fi dat înapoi dacă Cora n-ar fi început să evoce ultima lor întâlnire:

– Ei bine, Thad, dacă această tânără este cu adevărat logodnica ta, ai face bine s-o ții în frâu! Ultima oară când am văzut-o, se simțea bine cu un prieten foarte, foarte intim; pun pariu că nu ți-a vorbit despre asta!

Lyle tresări în fața unei asemenea perfidii. Oricare ar fi fost jocul pe care Thad ar fi vrut să-l joace, își zise ea, disperată, acum totul se sfârșise!

Dar Lyle subestimase sângele rece și stăpânirea lui Thad.

– Dacă nu te superi, Cora, n-am chef să reîncălzim vechile povești; cunoști sentimentele mele în privința asta, nu-i așa?

Imposibil să nu sesizezi avertismentul conținut în această replică rece. În ciuda intimității reale sau pretinse a relațiilor ei cu Thad, Cora n-avea decât să se încline; tonul, mai mult decât cuvintele, îi impunea să tacă.

*

În timp ce Cora, sub pretextul că se relaxează, nu mai ieșea din baie, Thad își duse *logodnica* la Knob House ca să-și ia câteva lucruri personale de care avea nevoie.

– Ascultă-mă bine, zise el repede, nu este momentul să întrebi *cum* și *de ce*. Oricum, nu sunt sigur că ai înțelege; la drept vorbind, nu sunt sigur că înțeleg nici eu.

Avea un zâmbet ușor crispat, o expresie care semăna mult cu cea pe care Lyle o văzuse deja în seara sosirii ei la Frisco. Fu frapată acum, întrebându-se cum de atunci i se păruse lipsit de farmec. Cu trăsăturile lui neregulate și cu privirea-i intensă, avea cu atât mai multă personalitate, era cu atât mai captivant decât o frumusețe convențională și banală.

– Cineva trebuie s-o pună pe Pamela în temă. Și cred că și pe Bob și Johnny, zise Lyle, ca să vadă reacția lui Thad.

– Am s-o fac eu; le voi spune exact cât este nevoie să știe. În timpul ăsta, du-te sus și adună-ți zdrențele tale ridicole.

Ea îi aruncă un zâmbet provocator.

– Ține-te bine, Thad! Am o rochie nouă și nu este gri!

– Slavă Domnului! Faci bine că m-ai prevenit. Dar, cine știe, orice schimbare poate însemna un progres! Întotdeauna te-am văzut deghizată de parcă jucai în *Cele două orfeline*!

Simțindu-se oarecum ofensată, ea îi replică pe un ton caustic:

– Pe vremea aceea, mi s-a părut o idee bună să-mi iau o înfățișare matură și serioasă. Oricum, dacă te deranjează prea mult felul cum arăt, poți oricând să rupi *logodna* noastră. De fapt, nici măcar nu știu ce te-a apucat să spui asemenea baliverne...

– Nu, Lyle, este prea târziu ca să mai dau înapoi. M-ai prins în capcană, ca o femeie expertă și șireată... În realitate, îți spun sincer că nu știu de ce am avut această idee ciudată. Fără îndoială, pentru că nu eram dispus s-o văd pe Cora revenind în viața mea ca și cum n-ar fi plecat niciodată.

Lyle îl întrebă cu timiditate:

– N-ai fi putut să-i spui asta, pur și simplu?

– Nu-i atât de simplu. Aici este un sătuc; de generații întregi oamenii sunt cu toții mai mult sau mai puțin legați unii de alții. Nu vreau să dezlanțui un conflict cu părinții Corei care îmi sunt buni prieteni. Nici cu sora ei, al cărei soț este unul dintre asociații mei în afaceri.

– Și crezi că faptul de a te ști logodit cu mine n-o să-i înfurie? întrebă Lyle, neîncrezătoare. De altfel, ea nici nu te-a crezut...

El îi aruncă o privire ambiguă.

– Dar tu, Lyle, m-ai crezut?

Toate instinctele de apărare ale Lylei se mobilizară. Dintr-o dată își dădu seama cu o sfâșiere în suflet că-și dorea mai mult decât orice pe lume să ia în serios cererea lui în căsătorie. În același timp însă vedea bine ce greșală fatală ar face: nici un bărbat care ar fi avut de ales între seducătoarea Cora Lambert și mediocra Lyle Camden, n-ar fi șovăit nici o clipă. Și n-avea nici o importanță ce credea Thad în această clipă; până la urmă, se va întoarce tot la Cora.

– Eu cred că vrei s-o faci pe Cora să sufere la fel cum ai suferit tu atunci când te-a părăsit, zise ea punând prieteneste mâna pe brațul lui Thad.

– Văd că pleci urechea la cancanuri, o întrerupse el sec. Ascultă-mă, Lyle: uneori se întâmplă un accident, un eveniment neprevăzut, care te oprește și te obligă să faci un bilanț ca să știi unde te afli și ce aștepti cu adevărat de la viață... tu, mai mult decât oricine, ar trebui să știi ce vreau să spun prin asta. Să zicem că eu fac acest bilanț... un pic cam târziu.

– Și crezi că este mai bine să joci teatru până ce vei putea lua o hotărâre, zise ea repede.

Zări din nou în ochii lui o licărire pe care n-o înțelese. Thad își puse mâna pe mâna ei și zise calm:

– Să joc teatru? Da, având în vedere împrejurările, mi se pare mai înțelept.

*

Mai târziu, Lyle își zise că Thad trebuie să fi fost totuși surprins când o văzuse coborând îmbrăcată cu frumoasa ei rochie de jerse verde. Croiala era dintre cele mai simple, corsajul era ajustat mult pentru a-i pune în valoare formele feminine, fusta plutea grațios în jurul picioarelor fine și frumos conturate. Însăși Cora – Lyle remarcă asta cu o secretă bucurie – o examinează îndelung înainte de a o trata din nou ca pe o cantitate neglijabilă.

În timp ce-și beau cafeaua la sfârșitul mesei, stând în fața semineului, Lyle înțelese că nu va decurge totul de la sine. Cora nu pierduse nici o ocazie de a le reaminti celorlalți invitați relația ei cu Thad. Îi fusese cu atât mai ușor s-o facă cu cât Lyle era în permanentă ocupată. Și așa, Jerry și Phoebe Austin, la fel ca și Carlin și Anna Williams își începeau toate frazele cu : “Thad și Cora...” sau: “Amintește-ți când Cora și Thad...”, sau chiar: “Acum că te-ai întors, Cora...”

În aceste condiții, Lyle părea învinsă dinainte. La început, Thad făcuse tot ce se putuse: întâmpinase cele două perechi

invitate ținând-o pe Lyle afectuos pe după umeri. O prezentase ca fiind logodnica lui, prefăcându-se că nu observă privirile lor uimite. Dar Cora, pe furiș, se strecurase între ei, rugând-o, de exemplu, pe Lyle să ducă mantourile în camera *ei* pentru că celelalte cuiere erau pline; și dacă tot se ducea, să facă bine să treacă și pe la bucătărie ca să aducă alte scrumiere...

Existau unele șiretlicuri feminine care scapă complet inteligenței masculine. În acest domeniu, Cora era specialistă. Până la tonul condescendent cu care vorbea despre Lyle ca despre *prietena* lui Thad, coplesind-o cu complimente pentru *treaba bună* pe care a făcut-o... *nu-i așa, dragi prieteni?*

Lyle fierbea de furie neputincioasă. Momentul era prea nefavorabil pentru a risca s-o înfrunte direct pe Cora.

Bărbații se lansaseră într-o discuție însuflețită. Vorbeau despre vapoare, despre pescuit, evocând sfârșitul sezonului la crevete, despre apropiatele pregătiri de primăvară și despre creșterea nivelului râurilor.

Cât o privește pe Pam, aceasta era ghemuită la pieptul lui Bob și-i consacra deocamdată toată atenția. Lyle rămăsese deci în grija *duioasă* a celorlalte două femei care... întâmplător erau vechi prietene ale Corei.

Lyle își ascundea cu curaj rănile orgoliului său. Dar profită de prima ocazie și se duse lângă Johnny care tocmai servea băutură celorlalți.

— Pam mi-a spus că-ți place muzica tradițională irlandeză. Care este orchestra ta preferată? îl întreabă ea veselă.

În felul acesta, începură o discuție despre meritele comparate ale diferitelor orchestre. Lyle simțea privirea lui Thad ațintită asupra ei; în mod deliberat, îi întoarse spatele.

Paharul ei era aproape gol; Johnny observă și o întreabă ce vrea să bea; apoi se duse să-i aducă niște gin-tonic.

Lyle profită ca să arunce o privire spre Thad. Îi întâlnește privirea care arunca fulgere. Era într-o discuție aprinsă cu

Carlin Williams care, ținându-l de umăr, îi spunea o poveste lungă și complicată. Trebuie să fi fost tocmai punctul culminant al acestei povestiri, dar după cât se părea, Thad n-o aprecia prea mult; strălucirea metalică a ochilor lui în care se citea o furie cumplită o fulgera pe Lyle de la un capăt la celălalt al încăperii.

Și ce dacă? În ceea ce o privea, ea nu făcuse nimic care să-i trezească furia. Își jucase rolul cât putuse mai bine în farsa aceasta grotescă a logodnei. Dacă el își imagina că ea o să se atârne de brațul lui și să-i facă ochi dulci precum Cora, putea să aștepte mult și bine! Fusese deja folosită suficient drept țintă a perfidelor remarci ale Corei încât să nu se expună mai mult.

Când Johnny îi întinse paharul, ea îi mulțumi cu un zâmbet exagerat.

Lyle pregătise deja cafeaua; Thad se oferise să aducă el cafetiera grea, pe care o puse pe o măsuță joasă. Întâmplare sau premeditare, Cora era așezată tocmai în cel mai bun loc pentru a servi. N-avea rost ca Lyle să facă o scenă inutilă, așa că o lăsă să servească fără să spună nimic. Dar refuză ceașca pe care i-o întinse Cora, pretextând că preferă o băutură rece. Se duse apoi cu Johnny spre fereastră și se așezară pe canapeua de piele.

— Tu ce bei? îl întrebă ea.

— Același lucru ca și tine, cu o picătură de Bourbon în plus.

După asta, discuția luă o întorstură mai veselă. Li se alăturară și Pam cu Bob după ce aceștia dăduseră mai întâi o raită prin bucătărie...

Lyle simți ațintită asupra ei privirea dezaprobatore a lui Thad. Acest lucru o făcu să fie mai spirituală decât fusese vreodată în viața ei. În momentul când își luară cu toții la revedere, ea era amețită de succesul ei monden.

Abia se închise ușa în urma ultimului invitat, că Thad declară fără înconjur:

– Cora, tu poți să te duci să te odihnești, dacă vrei; eu și cu Lyle o să strângem toate astea.

– Oh! Dar nu-mi este somn deloc, zise Cora întinzându-se pentru a-și pune în valoare silueta suplă dar voluptuoasă.

– Este deja târziu, te vei simți mai bine mâine după un somn bun. Lyle îți va aduce micul dejun când vei vrea tu.

Înainte ca Lyle să aibă timp să reacționeze, Cora răspunse că ea își bea cafeaua pe la ora zece. Îi privi pe rând pe amândoi cu niște ochi cam tulburi.

– Deocamdată, tu ai putea să-mi ții companie în timp ce prietena ta face menajul.

– Noapte bună, Cora. Pe mâine, îi tăie vorba Thad sec.

În fața acestui refuz categoric, chiar și Cora trebui să capituleze.

Lyle, sub un pretext oarecare, se pregătea și ea să se retragă. Simțea că dacă va rămâne doar o clipă în plus, va spune niște lucruri pe care ar fi mai bine să le păstreze pentru ea. Dar Thad o apucă de braț cu o asemenea violență încât aproape că țipă. Pur și simplu o împinse în bucătărie, trânti ușa în urma lor și o întoarse cu fața spre el. Cuprinși de o egală furie, izbucniră amândoi deodată:

– Ce se...

– Ce încercai să faci, mai exact, astă seară?

Vocea lui Thad o acoperi pe cea a Lylei care replică:

– Ce încercam? Și ce aș fi putut încerca? Am pregătit mâncarea, am servit, i-am adus scrumiere prietenei tale. Asta încercam să fac!

– Vorbește mai încet! Știi foarte bine ce vreau să spun: stăteai acolo, cu Johnny, și rânjeați ca niște puști de cincisprezece ani, atât de preocupați unul de altul încât ai neglijat invitații! Nu sunt obișnuit să fiu ridiculizat astfel, Lyle Camden, și...

– Tu nu ești obișnuit! Ei bine, află că nici eu nu sunt obișnuită să fac în mod gratuit pe Cenușăreasa! Dacă crezi că

este de ajuns să mă botezi *logodnică* pentru o seară, pentru ca după aceea să fii scutit să mai plătești o menajeră, atunci nu ești decât un imbecil! Ziceai că vrei să-ți fac un serviciu? Ei bine, dacă-i așa...

– Când plătesc ca să fiu servit, am pretenția chiar să fiu servit! lansa el pe un ton jignitor.

Se aflau aici, față-n față, sfidându-se cu privirea, la mii de leghe de tot ce exista în jurul lor. Prea orbită de furie și indignare, Lyle nu remarcă expresia de pe fața lui Thad.

– Bine, acum du-te și te culcă, zise el cu un aer obosit. Toate astea pot să aștepte până mâine. Dar să nu care cumva să crezi că am terminat cu tine, Lyle Camden! Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt în afacerea asta.

De data aceasta, furia Lylei dădu pe din afară, înlăturându-i clipa de stupeoare. Strigă, furioasă:

– O secundă, Thad Creed! Ce vrea să însemne asta, că n-ai terminat cu mine?... Ei bine, eu am terminat-o cu tine, mă auzi? Promisiunea ta de căsătorie este încă proaspătă, poți să ți-o iei înapoi și să ți-o... mă rog!... Să faci ce vrei cu ea! M-am săturat să sar de fiecare dată când tu îmi spui *sari* și pe deasupra să-mi și reproșezi că nu sar destul de sus! M-am săturat de Cora și de toți prietenii ei cu ale lor: *Tu și Thad, Cora...* sau: *Aminteste-ți când Thad și Cora au făcut asta...* și: *Știi, când Thad și Cora au făcut asta...* Dacă vrei să afli părerea mea, ei bine, Thad și Cora se pot lua de mână și se pot arunca în apă amândoi; îi detest, îi detest!...

Lacrimile îi încetoșau privirea și o împiedicau să vadă transformarea expresiei de pe fața lui Thad. Lăsând la o parte răcnetele furioase care o răniseră atât de mult pe Lyle adineauri, îi vorbi cu o voce aproape tandră și un pic ironică:

– Dacă aș fi naiv, aș putea crede că ești geloasă.

– Geloasă! Pe tine?! Ca să fiu geloasă ar trebui mai întâi să fiu îndrăgostită și nici într-o mie de ani, îți garantz că...

– Ssst!... Lyle, nu te aventura într-un viitor atât de îndepărtat, o întrerupse el încet. Până una-alta, încă suntem logodiți. Am anunțat-o pe Hesty și pe toată lumea; n-o să-mi iau totuși cuvântul înapoi, chiar de a doua zi.

– Atunci am s-o fac eu! Ești nebun dacă îți imaginezi că am să stau aici ca o toantă să privesc cum Cora te prinde în plasa ei. Dacă... dacă aş avea o verighetă, ți-aş arunca-o în față!

– Vorbește mai încet, fir-ar să fie! strigă el aspru.

– N-am să vorbesc mai încet!

– Atunci, nu-mi rămâne decât să te oblig, nu?

Înainte ca ea să poată schița vreun gest de apărare, el o trase brusc spre sine și-i zdrobi buzele cu un sărut. Ea se zbătu zădărnice. Îl ura, îi ura brutalitatea și violența pe care i le impunea. El își trecuse un braț pe după umărul ei și, cu mâna strecurată în păr, îi ținea cu fermitate capul. În felul acesta, ea era în totalitate imobilizată, fără nici o posibilitate de apărare împotriva gurii lui agresive. Cu cealaltă mână, el îi cuprinsese coapsa, lipind-o de trupul lui pentru a o obliga să-i recunoască virilitatea.

În mod inexplicabil, ea simți deodată că-i răspunde la sărut, că răspunde dorinței lui, nu mai rezista îmbrățișării lui fierbinți. Își trecu mâinile pe sub haina lui și-l strânse la rândul ei, vrând să-l simtă și mai aproape. Cum reușise el să-i înfrângă apărarea când ea era neagră de furie? N-ar fi putut să-și explice. Dar de îndată ce începuse să-i cedeze, resimți un fel de beție subită și-i răspunse la sărut cu o înflăcărare de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare.

Și iată că sărutul lui Thad se transforma: în loc să se impună, acum el o chema. Nu mai era o agresiune ci o tandră mângâiere, aproape o rugă. Lyle simți atunci că n-o mai țineau picioarele, că puterile o lăsau...

– Nu vă faceți probleme pentru mine!

Era Cora, bineînțeles! Tonul ei îi dădu Lylei impresia că este tăiată de un ferăstrău electric.

– Am venit doar să-mi iau ceva de băut. Ar trebui să-i spui prietenei tale să nu mai pună atâta sare în mâncăruri, Thad. În cazul în care i s-ar mai întâmpla să-ți gătească...

*

Multă vreme după ce-și pusese capul pe pernă, Lyle încă era pradă unui vertij de necontrolat. Nu-și dădu seama cum de reușise să adoarmă în noaptea aceea. Dar patul extraordinar de confortabil, și poate oboseala cumulată în ultimele săptămâni sfârșiseră prin a o învinge.

Și fu fericită să beneficieze de câteva ore suplimentare de odihnă când, a doua zi, ajunse la Knob House. Nici Thad nici Cora nu-și făcuseră apariția înainte de plecarea ei. În timp ce-i ținea companie lui Hesty, Lyle încă mai resimțea un oarecare eșec care o revolta.

– Ia loc, copila mea. Arăți de parcă ai fi înghițit un crab crud!... N-ai nici un motiv să faci mutra asta atunci când un bărbat ca Thad îți face curte.

– Ce știi dumneata despre asta?

Lyle pur și simplu simțea că turbeză. După tot ceea ce se întâmplase aseară, era hotărâtă să pună punct poveștii ăsteia, măcar din grijă pentru starea de sănătate a lui Hesty.

Încercă să se stăpânească pentru a explica mai clar lucrurile.

– A fost o greșeală de la bun început. Cu siguranță că Thad a crezut că-i un lucru bun, chiar dacă tot nu înțeleg ce i-a trecut prin minte. Oricum eu vreau să termin cu asta și am să i-o spun de îndată ce am să-l văd.

– Copila mea, dacă-ți imaginezi că tu îi vei dicta lui Thad ce să facă, îți faci iluzii. Eu îl cunosc de când s-a născut. Mă gândisem chiar să-l însor cu Pam. Dar chibzuind bine, mi-am dat seama că nu este o fată potrivită pentru el. Nu, băiatul ăsta are nevoie de altceva. Și sunt mulțumită că a

scăpat de femeia aceea. Măturisesc că am oftat ușurată atunci când mi-a anunțat logodna voastră.

Derutată, Lyle își dădu seama că Thad nu-i spusese lui Hesty tot adevărul. O făcuse oare în mod deliberat? Sau poate însăși mătușa Hesty, în dorința ei de a uni cele două familii, înțeleșese aiurea? Dar Pam? Oare așa credea și ea? Trebuia să-l vadă pe Thad ca să facă lumină în povestea asta.

Încă nu-și recăpătase pe deplin calmul. Și iată că Hesty începea să spună vechi povești din timpuri trecute în care Lyle regăsea nume care-i deveniseră de acum familiare. Asculta cu o ureche distrată, absorbită încă de grijile ei personale.

Cum să iasă din încurcătura în care intrase de bunăvoie? După toate frumoasele ei hotărâri, fusese destul de proastă ca să se lase condusă de impulsuri oarbe! Dacă ar avea cât de puțin bun simț, ar fugi la mii de kilometri de acest bărbat care acum îi invada viața. Asta își spunea Lyle, știind foarte bine că nimic n-ar mai fi de folos, nici timpul, nici distanța n-ar mai scăpa-o de acest bărbat... era prea târziu...

— Dar, Lyle, îmi răspunzi odată? Ai ceva de spus în privința asta?

Tonul iritat al lui Hesty o readuse pe Lyle la realitate.

— Iartă-mă, mătușă Hesty, dorm pe mine, m-am culcat foarte târziu.

— N-ai dormit bine? Ai regretat cumva patul meu cu pilotă de puf, nu? Poftim, o să-ți ofer unul, ție și lui Thad, cadou de nuntă.

— Bună dimineată! Pot să intru?

Era Thad care-și băgase capul pe ușă. Lyle se ridică dintr-un salt... și se așază la loc imediat. Ah, nu, asta nu! Doar n-o să-și imagineze el că ea o să fugă din fața lui! Va pleca atunci când va hotărî ea să plece, și nu mai înainte!

— Intră, intră, băiete. Tocmai îi spuneam Lylei că o să vă fac cadou de nuntă unul din paturile mele cu saltea de puf.

Thad începu să râdă și Lyle avu impresia că râsul lui i se scurgea ca un duș rece pe șira spinării. Îl auzi cu furie acceptând lui Hesty și spunându-i cât erau de încântați amândoi... Cu buzele strânse, zări în ochii lui o licărire odioasă, diabolică.

– Vreau să-ți fac o propunere, iepurașule, îi zise el cu un aer vesel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Fără a dori să-ți fiu dezagreabilă, te anunț că am deja mai multe propuneri venite din partea ta decât mi-aș fi dorit.

Thad începu din nou să râdă. Zău, individul acesta părea în dimineța asta foarte bine dispus!

– Este veselă și dinamică, nu-i așa, Hesty? Micuța mea Durant preferată mă face adeseori să mă gândesc la tine! Semănați, pe cuvânt! Păcat că tu, draga mea prietenă Hesty, nu m-ai vrut; acum o să fiu obligat să mă mulțumesc și cu calitatea a doua...

Hesty chicoti cu poftă. Bătea din palme ca și cum această glumă era cea mai nostimă pe care o auzise în ultimii ani.

– Nu ești curioasă să afli propunerea mea, Lyle?

– Nu în mod special. Dacă vrei să știi adevărul, nimic din ceea ce mi-ai putea propune nu mă interesează.

– Ia-o de nevastă și du-o în patul tău, asta o să-i facă bine, lansă Hesty cu un râs ușor care o făcu pe Lyle să roșească, lucru pe care-l detesta.

Stătea la căpătâiul lui Hesty, dreaptă și crispată pe scaunul ei, iar Thad era așezat nonșalant pe pat. El intinse mâna, mângâie încet pumnii strânși ai fetei și-i zâmbi.

– Nu lua în seamă vorbele lui Hesty, îngerașule; n-ar trebui să glumim astfel cu tine... Știai că ești irezistibilă atunci când vrei să pari mândră și neînduplecată?

Lyle simțea că se sufocă de atâta îndrăzneală; știa bine că toată comedia asta îi este destinată lui Hesty. Își retrase mâinile și se ridică; ceea ce, din păcate, avu drept rezultat apropierea de Thad. Așa cum ar fi trebuit să bănuiască, el profită de acest avantaj și o trase spre sine, adresându-i-se apoi lui Hesty:

– Johnny a cumpărat barca cu motor a lui Lance Gaskill; cât mai este vreme bună, o să ne ducem până la Ocracoke ca să aducem barca la Hatteras.

– Ai face bine să verifici dacă ticălosul ăla de Lance nu i-a scos elicea... ăsta ar fi în stare să fure pui din propriul lui coteț.

Lyle interveni:

– Eu nu cred că...

Thad o întrerupse.

– Plecăm în câteva minute. Lyle ar face bine să împrumute niște blugi de la Pam, ca să ieșim pe mare.

Thad își calculase bine lovitura. Lyle nu-l putea refuza în fața lui Hesty fără să se expună unor întrebări stânjenitoare. Așa că trebui să accepte.

Se întâlniră cu toții în fața casei. Vremea era frumoasă dar rece. Lyle se felicită că-și pusese blugii, dar Cora în pantalonul ei ajustat și bluzonul de catifea neagră, era cu siguranță mult mai seducătoare...

Thad deschise portiera mașinii, făcându-i Lylei un semn imperceptibil cu capul. Înainte însă ca ea să poată schița vreun gest, Cora se și strecură pe sub brațul lui Thad, murmură un *mulțumesc*, și se așează pe scaunul din față.

În timp ce parcurgeau cei opt kilometri care-i despărțeau de Hatteras, Lyle, așezată comod pe bancheta din spate a luxoasei mașini, își promitea să-i arate lui Thad că nu era la ordinele lui. Evident, în prezența lui Hesty, ea nu putuse să-l refuze; dar o dată ieșită din casă, era liberă să acționeze așa cum dorea. Și, chiar în clipa asta, i se părea că ar face foarte bine să profite de această plimbare, fie că lui Thad îi plăcea sau nu!

Capitolul 7

Shearwater, o barcă albă, scânteietoare, fremăta parcă de nerăbdare în dorința ei de a ieși în larg, atunci când Thad opri mașina pe cheiul din Hatteras. Lyle fu un pic dezamăgită când află că acea *fremătare* se datora pur și simplu vibrațiilor pompei din cală; acest lucru îi spulbera viziunea romantică asupra frumoasei bărci. Uită însă repede această mică dezamăgire în fața spectacolului pitoresc oferit de portul în plină activitate.

De-a lungul debarcaderului aluneca o mică barcă plină cu plase de pescuit. Dintr-un alt vas, tras la chei, pescarii debarcau peștele chiar în clipa în care Lyle făcea câțiva pași ca să respire liber aerul salin încărcat cu miresme amestecate de pește și păcură.

Vântul rece o făcu să se înfioare. Ar fi putut fără îndoială să-și ia mantoul de tweed, dar nu vrusese s-o facă; i se părea că este mult mai elegantă, chiar aproape seducătoare, în pulovărul ei negru pe gât și în blugi.

În clipa în care Lyle ieșea din mașină, Johnny ieșea și el din cabina bărcii; văzând-o, acesta fluiera admirativ, lucru ce-i fu de mare ajutor Lylei. Își recăpătă încrederea în sine și, tratân-

du-i cu dispreț pe Thad și Cora, se îndreptă repede spre Johnny care o aștepta ca s-o ajute să urce la bord.

– Chiar dacă nu-mi place să renunț la acest spectacol fermecător, este totuși neapărat nevoie să-ți pui acest impermeabil ca să putem ieși în larg.

Lyle își puse impermeabilul zâmbind provocator și-l urmă pe Johnny care voia să-i arate barca.

– După ce vom ieși în larg, am să te duc în față, vom putea privi de acolo fundul apei.

– Adevărat? Este chiar atât de puțin adâncă? Se pot vedea și peștii?

– Asta nu-i chiar marea Caraibilor, marinarule de apă dulce! Dar vei putea zări poate vreun crab sau vreo scoică.

Îi zâmbi și o invită să se așeze pe o banchetă, în timp ce Thad și Pam desfăceau parâmele. Nici urmă de Cora; ea trebuia să fi fost undeva în cabină.

Zgomotul motorului se accentuă; se desprinseră de chei, apoi navigară de-a lungul debarcaderului îndreptându-se spre trecătoare. Pam veni și se așeză lângă Bob care era la cârmă. Thad, Johnny și Lyle erau mai în spate, admirând evoluțiile unei mici escadrelor de pescăruși la pândă pentru vreo pomană care ar fi picat de pe vas.

– Stai bine cu stomacul în dimineța asta? strigă Johnny ca să acopere zgomotul motorului.

Zâmbi și se întoarse spre Thad.

– Am o vagă impresie, bătrâne, că aseară am învățat-o pe prietena ta cu alcoolul. Nu știam că este chiar novice; am înțeles asta când aproape s-a sufocat cu cocteilul pe care i l-am dat. După asta însă, se pare că chiar i-a plăcut.

Imbecilul! Lylei îi venea să-l omoare! Era răutăcios din partea lui să amintească de petrecerea de aseară! Probabil că i-o fi fost chiar mai rău decât își amintea ea...

– Dar cel puțin, n-am făcut prea multe prostii? întrebă ea, încercând cât putea mai bine să uite de prezența lui Thad.

– Ai fost delicioasă, scumpo. Ai fost întruchiparea ospitalității. Toată supărarea Lylei se topi și, savurând complimentul, deveni radioasă. “Oh, Johnny, gândi ea, ești un diavol nostim, și cred că am chef să flirtez cu tine!”

Cora își făcu apariția; părea că vrea să-i facă semn lui Thad care, întors cu spatele, contempla peisajul. Lyle urmări privirea lui Thad și exclamă:

– Oh, ce păsări! Ce sunt? Pelicani?

Thad bombăni, supărat:

– Sunt sigur că lui Johnny îi va face o mare plăcere să-ți dea informații despre tot ce dorești, despre păsări și despre...

– ... și despre pești, îl întrerupse Lyle.

Îi aruncă o privire sfidătoare și-l urmă pe Johnny la proră. Se întinseră amândoi pe punte ca să poată privi în voie peste bord urma înspumată lăsată de barcă în valurile de un verde profund. De multă vreme Lyle nu se mai simțise atât de plină de viață.

– O să te arzi pe față. Intră în cabină, te-ai expus destul la soare și vânt, zise Thad scurt.

– Nu este nici o adiere. Timpul e perfect liniștit, răspunse ea, provocatoare.

– Ah, da? Atunci ce anume face să-ți fluture părul ca un drapel în furtună?... Haide, vino, Lyle, intră la adăpost în cabină.

– Îți mulțumesc pentru grijă, dar am să intru când o să am chef. Sunt destul de isteță ca să mă adăpostesc atunci când plouă, să știi.

Fără un cuvânt, Thad se răsuci și se întoarse pe puntea din spate. Lyle nu mai scoase o vorbă câteva minute. Acum că el îi atrăsese atenția, simțea și ea că începea s-o ardă față. Ar fi trebuit să știe că pielea ei delicată de roșcată suporta greu brutalitatea elementelor naturii.

Johnny, foarte relaxat, îi spuse:

- Presupun că știi ce faci?
- Despre ce vorbești? Ah, despre fața mea? Dacă o să se prăjească puțin, n-o să fie pentru prima oară, răspunse ea, nepăsătoare.
- Nu vorbesc despre asta, știi foarte bine.
- Atunci, despre ce? Poate despre Thad?
- Evident. Este livid de furie.
- Și ce dacă? Dacă o să mă cojesc pe față, nu-i treaba lui; este fața *mea* și pielea *mea*.
- Poate, dar ești logodnica lui, și dacă ai fi fost a mea, lăudăroasă mică, ți-aș fi tras deja o mamă de bătaie.
- Lyle izzbucni în râs.
- Oh! Johnny, n-o să începi acum să faci pe durul! N-ai avut niciodată o relație destul de lungă cu o fată încât să ai timp să-ți exerciți autoritatea!
- Pam ți-a povestit asta?
- El schiță un zâmbet, cu un aer destul de liniștit.
- Nu. Ethel mi-a spus, dacă vrei să știi.
- Bătrâna bârfitoare! Ca să vezi! Stă toată ziua în bucătărie, dar nimic nu-i scapă ochiului ei sfredelitor!
- Lyle se întinse pe spate și începu să privească cerul, un cer de un albastru de cobalt, acoperit de un văl alb subțire care, spre vest, forma niște oițe frumoase.
- Dacă vrea să aibă grijă de cineva, atunci să aibă grijă de pielea fragilă a Corei. La vârsta ei, are nevoie de tot ajutorul care i se poate da.
- Oho!
- Scuză-mă. Sunt absolut idioată. Dar, nu știu de ce, s-ar zice că întotdeauna ea mă face să scot tot ce-i mai rău în mine. Cred că pentru că este atât de frumoasă.
- Bineînțeles, este foarte frumoasă. Dar dat fiind ceea ce s-a petrecut între Thad și ea, sunt sigur că ai avea aceeași reacție și dacă ar semăna cu o mască de carnaval... E firesc. Femeile sunt toate la fel.

– Chiar așa, domnule Johnny? Tu ai o lungă experiență de viață, firește...

– Am spirit de observație, draga mea, asta-i tot. O observație științifică, pură și dezinteresată. Acestea fiind zise, i-aș sufla-o lui Thad cu plăcere ca să-ți fac ție un serviciu, dacă aș avea cu câțiva ani mai mult, sau ea cu câteva luni mai puțin...

– Mulțumesc, nu-i nevoie să-ți dai osteneala asta pentru mine.

Lyle schiță un zâmbet încrețindu-și nasul; imediat se strâmbă de durere. Johnny izbucni în râs.

– Aha, te doare, nu? Dacă nu vrei s-o faci pentru adoratul tău, măcar fă-o pentru mine, coboară în cabină. Haide, vino, ridică-te, și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te bagi în apă. Aici, în apropierea strâmtorii Hatteras, este un curent teribil de puternic: n-ar mai fi nevoie nici măcar să încercăm să te pescuim, am risipi combustibilul de pomană.

– Dar mă simt bine, te asigur.

– Bineînțeles că ți-e bine, trandafirașul meu roșu; numai că, ți-am împrumutat singurul meu impermeabil în bună stare și curând va fi prăjit și el. N-am chef să-mi pierd un impermeabil frumos numai pentru că tu vrei să te răzbuni pe dragul tău care se amuză cu o altă fată. Haide, hop!

Ea întinse mâinile pentru ca el s-o ajute să se ridice. De îndată ce fu în picioare, zări chipul lui Thad, întunecat și foarte aproape, în spatele parbrizului.

În momentul când intrară în Silver Lake, portul adăpostit din plin centrul lui Ocracoke Village, Lyle își simți fața în flăcări; dar pentru nimic în lume n-ar fi mărturisit asta! Îi însoți pe ceilalți în căutarea de sandvișuri și cafea, râzând la glumele lui Johnny, evitând privirile triumfătoare ale Corei și făcând totul pentru a nu lua în seamă expresia furioasă a lui Thad.

În timp ce reveneau spre port, începu să sufle vântul, iar spre vest cerul devenise arămiu. Admirară din nou faimoasa barcă, noua achiziție a lui Johnny. Apoi, Cora, cu ajutorul lui

Thad, se urcă la bord. Pam era deja acolo împreună cu Bob pe care nu-l părăsea nici o clipă. Johnny se pregătea să desfacă parâmele din spate; Thad le desfăcu pe cele din față, sări cu ușurință pe punte apoi veni să-i întindă mâna Lylei care, rămasă pe chei, admira ostentativ fermecătorul orășel.

– Vino, Lyle, repede! Altfel va trebui să sari.

Bob porni motoarele bărcii cu care veniseră și le lăsă la ralenti. În zgomotul puternic, Lyle urlă:

– Eu mă întorc cu Johnny, cu barca nouă! Ne întâlnim la Hatteras!

Alergă spre Johnny care tocmai desfăcea parâma; deja *Shearwater* se îndepărta încet de chei; distanța dintre Thad și Lyle se mărea. Mulțumită de isprava ei, Lyle gândi: “Dacă ochii lui ar fi niște revolvere...”

– Ești gata, Lyle? Pune-ți impermeabilul, o să plouă.

– O să fie formidabil! Presimt că o să ador asta!

– Cu atât mai bine! Totuși, trebuie că sunt un pic sărit de te-am lăsat să vii cu mine.

Johnny îi zâmbi totuși când o așeză în micuța cabină.

– Câteva zile de acum încolo, cu Thad n-o să se prea poată vorbi. Noroc că mâine dimineată devreme eu o întind la Wanchese; în felul acesta, evit ce este mai rău.

– Poate că aş face mai bine să vin cu tine, zise timid Lyle.

Pe măsură ce *Shearwater* se îndepărta spre trecătoare, curajul ei se topea încetul cu încetul. Încercând să acopere zgomotul motorului, Johnny urlă:

– Ce-ai zis?

– Am zis că aş face mai bine să merg cu tine.

– Nici gând! Prietena mea din Wanchese m-ar ucide...

– Tocmai tu, care ești gata mereu să faci un serviciu, mă refuzi?

Lyle râdea în hohote, în timp ce intrau în rada din Pamlico Sound.

Johnny avea chef să facă o mică demonstrație cu noua lui barcă. Depăși mai întâi *Shearwater*, care era mai puțin rapid,

apoi se lansă în viteză, trasând pe apă cercuri largi, smulgând mării vârtejuri de spumă ca zăpada care se răsfira ca o coadă de cocoș în siajul lor. Vântul, destul de violent acum, împrăștia mica barcă cu stropi de apă rece și sărată; într-atât încât când Lyle coborî, cu un pas nesigur, la Hatteras după vreo trei sferturi de oră, era udă toată în ciuda frumosului impermeabil galben. Părul îi șiroia de apă, și câteva dăre reci i se prelinseră pe spate; chiar și blugii erau uzi learcă. Râdea de să se sufocă de această escapadă, cea mai agitată de care avusese parte până acum, când Thad apărură în fața ei, pradă unei furii extraordinare.

– Dacă crezi că ai răs destul pentru astăzi, Lyle, poate că binevoiești să vii la mașină, zise el cu un calm în care era mai bine să nu te încrezi...

– De acord, răspunse Lyle supusă.

Se duse spre Mercedes. Cora era deja instalată pe locul din față. Cu un gest care numai tandru nu era, Thad o făcu pe Lyle să se așeze în spate.

Mașina rula spre Frisco, pe drumul de deasupra plajei. Nimeni nu deschise gura în timpul mersului. Cum se apropiu de Knob House, Lyle se pregăti să coboare; dar Thad continuă să meargă până ce ajunse la el acasă și stopă în zona adăpostită de enormul stejar verde. Opri motorul și, o clipă, se jucă cu cheile, ca și cum se gândea la ceva; atmosfera era din ce în ce mai apăsătoare.

Nefericita Lyle, pe bancheta ei din sapte, făcea eforturi să nu clănțane din dinți, să uite că era udă learcă, să-și alunge senzația ciudată că încă se mai află pe vas. Stomacul ei se revolta și, cuprinsă de panică, crezu o clipă că va vomita.

– Vino, îi ordonă Thad deschizându-i portiera... Auzi ce-ți spun?

Amorțită toată, Lyle încuviință din cap și-l urmă. Când trecu prin salon, ar fi dat orice să se întindă pe jos și să rămână aici,

culcată în fața focului. În loc de asta, trebui să urce în camera ei. Abia ajunsă aici, primi ordinul categoric să se dezbrace, și repede, pe deasupra...

Spunându-i toate acestea, Thad dispăru în baie, deschise la maximum ambele robinete, încât cada începu să se umple cu zgomot. Reîntors în cameră, o găsi pe Lyle acolo unde o lăsase. Făcu un comentariu laconic:

– Asta îți amintește de ceva, nu?

Lyle scutură din cap. Nu scosese o vorbă de o bună bucată de vreme; avea impresia că are maxilarele blocate. Știa doar că este aici, cu dinții încleștați și cu pumnii strânși. Văzu pe buzele lui Thad acel zâmbet ironic pe care-l cunoștea atât de bine. Se mai relaxă un pic. “Cel puțin nu mai are în ochi acea licărire glacială”, gândi ea cu ușurare.

– Du-te și bălăcește-te în casă până ce o să te dezgheți. În timpul acesta, eu o să-ți fac o cafea.

– Mulțumesc, dar nu cred că am chef să beau nimic, zise ea cu o voce abia auzită.

Nu era sigură că stomacul ei va binevoi să păstreze cafeaua foarte tare, specialitatea lui Thad.

– E o prostie! Cafeaua o să-ți potolească greața și o să te încălzească pe dinăuntru... Și acum, în baie!

– Cum ai ghicit că am grețuri?

Lyle abia dacă putea vorbi; ai fi zis mai degrabă că gândește cu voce tare. Începu prin a-și scoate haina pe care și-o pusese peste pulovărul pe gât al lui Pam. Parcă îi era și mai frig scoțându-și hainele astea ude...

– Mica ta fiesta de aseară te-a cam dat gata... Și când îți văd nasul și pomeții roșii ca niște pătlăgele în mijlocul unei figuri verzi ca piureul de mazăre, nu-i nevoie să fiu mare vrăjitor ca să bănuiesc ce simți.

– Oh, Thad... începu ea pe un ton jalnic.

Își pierduse orice urmă de agresivitate.

– N-are nici o importanță, fetițo. Citesc în ochii tăi că ai vrea acum să te ascunzi într-o gaură de șoarece. Nu-i totuși mare scofală ce ți s-a întâmplat. Oricine are dreptul la unele greșeli pentru a învăța să trăiască. Și eu chiar aș paria că tu nu ți-ai consumat prea mult din colecția ta de prostii. Du-te și fă baie, Lyle, eu am să pun cafeaua la fiert. Și învelește-te bine când ieși, ai înțeles?

Intrarea în baia caldă fu îngrozitoare: avea pe tot corpul o senzație de arsură. “Am meritat-o”, își zise ea. “Când o să ajung oare să-mi controlez comportamentul?”

Încetul cu încetul, apa i se păru mai răcoroasă, stomacul se mai potoli; dar arsurile de pe față nu începură să se liniștească decât după ce ea își inundă pielea chinuită cu o loțiune calmantă.

Se așează în pat, cu cuvertura trasă până sub bărbie, și sorbi câteva înghițituri de cafea prea dulce pe care Thad i-o pusese pe noptieră. Furiile lui erau teribile, dar putea să fie și atât de delicat, atât de atent, atât de dezarmant de amabil! Din păcate, curând toate astea se vor sfârși. Cora va pleca, și el va rupe imediat *logodna* lor...

Gândurile Lylei rătăceau prin mintea adormită pe jumătate: “Dacă aș fi avut o verighetă, aș fi putut să i-o înapoiez eu prima... Măcar așa, orgoliul meu ar fi fost satisfăcut”.

– Poți fi văzută?

Fără să aștepte răspunsul, Thad intră și se apropie repede de pat. Părea că nimic nu scapă privirii lui, nici silueta subțirică pusă în evidență de cuvertură, nici flăcările roșcate de pe pernă, nici fața roșie ca racul ce răsărea din cămașa de noapte de flanelă, cu guler înalt garnisit cu dantelă.

– Ți-e foame?

– Nu, am să adorm chiar înainte de a-mi termina cafeaua, zise ea aproape în șoaptă.

Îl privea, toropită de somn. Thad încă avea părul ud după duș, și pe frunte cele trei cute pe care ea le cunoștea bine. Părea obosit, gândi ea, spre propria-i surprindere; și inima îi tresări în piept.

– Pot să-ți fac o omletă, specialitatea celibatarului.

– Poftim?... Nu, mulțumesc, Thad, cred că am să dorm.

– Îmi amintești de puiul de pasăre căzut din cuib pe care eu l-am salvat într-o zi, zise el cu o voce blândă.

Orientă abajurul veiozei astfel încât lumina să n-o bată în ochi.

– Acele biete păsărele nu sunt prea plăcute la vedere, nu-i așa?

– Nu, nu prea, recunosc el.

Vocea îi devenise tandră; o privi atent o clipă, apoi se aplecă și o sărută delicat pe colțul gurii.

– Nu-s deloc plăcute la vedere, micuța mea dragă; haide, acum dormi. Mă duc împreună cu Cora la Hesty să văd dacă totul este în regulă. Noapte bună.

*

Patru zile mai târziu, Hesty avu un nou atac. Lyle se afla lângă ea și din fericire, Pam era și ea acasă. Aceasta din urmă se duse după Mauncey și după doctor. Ethel era terminată; încă de la primul atac al lui Hesty, părea să-și fi pierdut puterile. Lyle, care nu putea pleca de la căpătâiul bolnavei, era obsedată de suspinele și gemetele bătrânei menajere.

Slavă Domnului! auzi deodată vocea gravă și liniștitoare a lui Thad care o muștra pe Ethel, rugând-o blând să-și modereze plânsetele. Lyle oftă ușurată.

Începea să se însereze. Printre crengile bătute de vânt, se zărea Capul Hatteras, splendid în dâra luminoasă lăsată de soarele ce apunea. Ethel își revenise suficient încât să poată pregăti niște sandvișuri și cafea. Bob și Johnny sosiră și ei să vadă dacă pot fi de folos cu ceva.

Lyle simțea că o doare capul; se așează pe un fotoliu, cu picioarele întinse, și închise o clipă ochii.

Încordarea primelor ore fusese insuportabilă. Abia acum o jumătate de oră, Mauncey întredeschisese ușa și cu un semn din cap, le dăduse de înțeles că lucrurile se mai amelioraseră.

– Poftim, Lyle, asta o să-ți facă bine.

Thad îi întinse un sandviș și o ceașcă de cafea aburindă.

– Thad! Nu te-am auzit intrând. Nu sunt sigură că am să pot înghiți toate astea. Am adormit cumva?

Lyle luă totuși sandvișul și ceașca de cafea, dar le puse imediat pe măsută; din vestibul, se auzi vocea doctorului Titus. Thad se repezi împreună cu ea; îngrijorați, îl priveau întrebător pe doctor.

– Lyle... Thad... îmi pare rău. Nu mai are mult timp de trăit. Este o cheștiune de zile, sau cel mult de săptămâni.

Scutură dezamăgit din cap și-și trecu mâna prin părul rar.

– Nu putem s-o ducem la spital? Întrebă Lyle plângând.

– N-ar folosi la nimic. Ce crezi că s-ar mai putea face pentru a-i dregă bătrâna inimă obosită? A fost o viteză timp de optzeci și unu de ani. Dorește să moară acasă, în patul ei. Mi se pare firesc.

Văzând că și ei sunt de acord cu asta, dădu din cap.

– Vrea să te vadă, Thad. Fii atent, nu mai are deloc putere, așa că nu sta decât câteva minute. Dar trebuie să faceți ce vă cere ea. A fost atât de tulburată când i-am spus că tu nu poți veni s-o vezi decât mâine.

Thad dispăruse deja, lăsând în vestibul micul grup consternat și tăcut.

Când, după vreo cinci minute, Thad reapăru, avea pe chip o expresie ciudată. Nu spuse nimic până la plecarea doctorului. Acesta lăsase instrucțiuni unde poate fi găsit în caz de nevoie și-i administrase un calmant lui Ethel, care în felul aces-

ta încetă să mai geamă. Pam, neclintită, făcea de gardă la ușa lui Hesty, cu o carte deschisă în mână, din care însă nu citea nici un rând...

– Ți-am adus lucrurile, Lyle, declară Thad. Cora a plecat. Având în vedere împrejurările, cred că este mai bine așa.

– Oh! reuși ea să spună, cu o voce plată.

Așadar, Cora plecase. Într-un anume fel, nu era nimic surprinzător. Totul redevenea ca înainte...

Lyle își simțea sufletul și trupul amortite. Deodată, vocea lui Thad o trezi din toropeală, spunând:

– Ne căsătorim peste trei zile.

Șocată, ea își mușcă buzele.

– Eu... eu sper... că o să fii... vă doresc amândurora...

– Nu, Lyle. Ne căsătorim, eu și cu tine.

Lyle rămase fără glas. Îl privea, străduindu-se să rezolve eterna enigmă de pe chipul lui. Când reuși în sfârșit să-l întrebe de ce, el se mulțumi să-i răspundă că asta era voința lui Hesty.

Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, Lyle scutură din cap ca să-și limpezească gândurile.

– Dar, Thad, nu-i adevărat! Vreau să spun că noi nu suntem logodiți cu adevărat! Am vrut să-i explic asta lui Hesty. N-am putut; credea tot timpul că este vorba doar de o ceartă între îndrăgostiți...

– Și ca să existe o ceartă între îndrăgostiți, trebuie mai întâi să fii îndrăgostit, nu-i așa? îi tăie el vorba, sarcastic. Pentru Hesty, noi suntem logodiți, iar căsătoria nu-i decât o chestiune de timp. Cum ea știe că timpul ei este drămuț, vrea să ne căsătorim cât mai curând posibil. Și asta în camera ei, ca să vadă cu ochii ei că se întâmplă așa. M-am angajat și în numele tău, Lyle. Dacă am greșit, îți cer iertare.

Lyle oftă, un oftat în care se amestecau multe sentimente, dintre care pe unele ea prefera să nu le aprofundeze. Oricum, trebui să recunoască faptul că Thad luase singura hotărâre posibilă, date fiind împrejurările...

*

Căsătoria avu loc trei zile mai târziu, în camera lui Hesty. Pam și Bob erau martori. Ethel plângea cu lacrimi fierbinți. Hesty radia de mândrie. Înfirmiera Mauncey organizase totul cât se poate de bine. Doctorul Titus și Johnny pregătiseră băuturile în salon. Ridică ră cu toții cupele cu excelența șampanie, în cinstea noilor căsătoriți.

Lyle, ocupată de dimineața până seara, nici n-avusese timp de gândire. Tad stătuse deoparte, întâmplător sau intenționat. Nu apăruse decât în ajunul nunții cu un superb inel cu safire și diamante.

– Ca să rivalizeze cu strălucirea ochilor tăi, zisese el simplu sărutând-o ușor pe frunte.

Cum se va obișnui Lyle cu noua ei situație? Această căsătorie nu era, bineînțeles, decât o farsă, așa cum fusese și logodna lor. Și aceasta fusese suficient de proastă! Dar să locuiască împreună cu Thad, să-i poarte numele, va putea oare să facă față? Va avea oare puterea să-și păstreze independența pentru ca, dacă vreodată – sau mai degrabă când – se va despărți de el, s-o poată face fără să fie rănită pentru totdeauna?

Thad îi spusese că se căsătoresc pentru că asta fusese dorința lui Hesty care era prea bolnavă ca să poată fi refuzată. Dar el niciodată nu lăsase să se înțeleagă, nici prin vorbe nici prin fapte, că-i dorea iubirea, că dorea să aibă cu ea o relație adevărată și durabilă.

Petrecerea fu intimă și calmă; sănătatea lui Hesty impunea asta. Împrejurările dureroase au uneori avantaje, gândi Lyle. Se simțea stânjenită; și totuși, știa că de ani de zile nu mai fusese atât de frumoasă. Rochia din crep portocaliu îi pune în valoare liniile feminine; culoarea pastel îi dădea o strălucire

deosebită tenului, părului roșcat. De fiecare dată când arunca o privire spre bărbatul acesta voinic îmbrăcat într-un costum de stofă gri-antracit, fața i se îmbujora; dar nimeni nu se mira de asta, era firesc.

– Cer privilegiul de cavaler de onoare, delară Bob, foarte bine dispus. Era cam la a treia cupă de șampanie...

Și o sărută pe Lyle pe nas. Acțiunea fiind declanșată, doctorul Titus, roșu ca un ardei, trânti două sărutări sonore pe obrajii miresei și strânse cu entuziasm mâna lui Thad. Johnny, cu mâinile la spate, anunță că el știa mai bine ca oricine să țintească și, cu o insistență evidentă, o sărută pe Lyle pe buze. Ea nu avu ce să facă decât să râdă ca să-și ascundă încurcătura.

– Dacă vreodată el te lasă baltă, eu sunt la rând, zise el pe un ton prefăcut confidențial.

– Doamnă Creed, dacă poți să te desprinzi din toate aceste îmbrățișări, plecăm, îi întrerupse Thad, cam sec.

Lyle nu-l auzise apropiindu-se; de câteva minute, el stătuse mai la o parte, sorbind din când în când din cupa lui cu șampanie.

– Unde mergem? întrebă ea, mirată.

– Ai de gând să-ți petreci luna de miere aici?

Dispoziția lui rece rupse și fragilul echilibru pe care și-l găsisese Lyle; îi întinse cupa ei lui Ethel, bâiguind că se duce să-și ia mantoul.

– Valiza ta este în mașină, zise Thad. A avut grijă Pam.

Traversară vestibulul însoțiți de un zumzet de urări afectuoase.

– Unde mergem?

– La Kitty Hawk, doamnă Creed. Hesty ar putea pune câteva întrebări stânjenitoare dacă am rămâne aici ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Vrei să spui...

Se întrerupse, jenată, mototolindu-și nervoasă batista care-și pierdu câteva bucatele din marginea ei de dantelă.

– Vreau să spun că Hesty și-ar putea imagina că viața ei este într-un pericol mai mare decât crede, preciză el calm.

Lyle respiră, ușurată.

– Oh! Da, înțeleg. Hesty n-ar înțelege o asemenea... căsătorie, zise ea cât putu de calm.

Thad nu-i răspunse. Porni mașina mai brusc decât de obicei.

Nu simțiră nevoia să vorbească decât când se apropiară de Nags Head. Trecând prin fața motelului la care Lyle trăsesse cu câteva săptămâni în urmă, Thad întrebă, nonșalant:

– Aici ai fost de Crăciun?

– Da.

– Nu pare prea primitor.

– Nu prea, este adevărat. Dar... asta voiam.

– Da... pentru ca nici un indiscret necunoscut să nu scotocească pe după zidul cu care te-ai înconjurat. Asta este?

– În realitate, nu eram doar necunoscuți, zise ea prosteste. Era și Cora aici. Cel puțin, eu am întâlnit-o o dată și chiar am luat masa împreună.

– Cora Lambert? E ciudat că nu mi-ai spus niciodată nimic despre asta.

– Pentru că nu era mare lucru de spus. Nu avem prea multe subiecte de conversație în comun. De altfel, nu eram singure.

– Cine mai era? Bill, soțul Corei?

– Nu, altcineva, mormăi ea, preferând să abandoneze subiectul.

Și totuși, nu exista nici un motiv să nu vorbească despre Stan... Ușurată, îl văzu că intră în parcare a unui hotel, cel mai intim și cel mai select din zonă, unde Thad rezervase un întreg apartament.

– Păcat că nu este vară ca să putem profita de piscină. De Crăciun, ce ai făcut toată ziua?

– M-am plimbat. Este minunat să ai plaja la dispoziție doar pentru tine.

– Te-ar supăra dacă, de data asta, va trebui s-o împarți cu cineva? întrebă el, cu un zâmbet ciudat.

– Firește că nu, răpsunse ea repede.

Se întoarse ca să-și ascundă blestemata de roșeață care-i invada fața iarăși. Nu însă suficient de repede, pentru că el începu să râdă, cu un râs nu prea amabil.

– Oh! Nu-ți fie teamă, o să te obișnuiești.

Și imediat după asta, continuă:

– Ia camera asta. Eu mă instalez în cealaltă. Îți dau o jumătate de oră ca să-ți faci un pic toaleta, și apoi ne întâlnim pentru cină.

Toată seara, Thad fu de o curtoazie perfectă. După o cină copioasă, dansară puțin. Thad se purta cu ea de parcă era bunica pastorului... Trecuse puțin de ora unsprezece când se întoarseră în apartamentul lor. Lyle nu-și putu ascunde oboseala și-și înăbuși cu greu un câscat.

– Te rog să mă ierți. Nu știu de ce îmi este așa de somn.

– Somn ușor. Măine o să te simți mai bine.

El părea să șovăie. Lyle crezu că o va săruta dar el dădu numai din cap și intră în camera lui închizând ostentativ ușa.

*

A doua zi, Thad apăru la micul dejun extrem de seducător în pulovărul lui negru și în blugi. Îi telefonase doctorului Titus cu o seară în urmă și aflate că starea lui Hesty era staționară.

Vântul se potolise. Văluri de ceață acopereau oceanul. Era un timp asemănător cu cel de care avusese parte Lyle în aceleași locuri, cu câteva săptămâni în urmă. Thad o prinse de braț ca s-o ajute să urce pe dună. Priviră în jurul lor, tăcuți și nemișcați. Valurile întunecate renășteau neîncetat, pentru a

veni apoi să se spargă de mal și să moară la picioarele lor pe nisip. Tânguirile stridente ale păsărilor marine păreau să fie chemările îndepărtate ale unor suflete, pierdute undeva dincolo, într-un loc inaccesibil. Împotriva oricărei așteptări, Lyle găsi în acest spectacol o misterioasă consolare.

– Ce mult îmi place mirosul acesta! Ție nu, Thad? După ce ne vom întoarce acasă, îmi promit că am să fac în fiecare zi cel puțin doi-trei kilometri pe jos, pe malul mării.

– Până una-alta, hai să alergăm puțin pe plajă, dacă nu ești prea leneșă pentru asta!

Și porni brusc, cu un fuleu lung și suplu; tot ceea ce putu să facă ea, fu să-l urmeze de la distanță fără ca totuși să piardă teren. Era însă imposibil să-l ajungă! El încetini ca s-o aștepte și o conduse spre un loc adăpostit dintre dune.

Se întinseră pe nisip. O mică flotilă de bărci pescuia nu departe de țărm. Umiditatea era pătrunzătoare; Lyle frisonă. Thad sări imediat în picioare și o ajută să se ridice. Stânjenită să se afle dintr-o dată atât de aproape de el, ea se îndepărtă și-și scutură, cu un aer preocupat, nisipul ce i se lipise de haine.

Fără grabă, cu un pas de plimbare, porniră pe drumul spre hotel. Din când în când, Lyle se mai oprea să culeagă câte o scoică sau vreo bucățică de lemn adusă de valuri. Thad, potrivindu-și pasul cu al ei, urmărea cu privirea evoluția bărcilor pescărești. Deși nu exista nici un motiv aparent, între ei se instală un fel de jenă.

– Ce anume face să-ți apară pe față toate aceste expresii uimitoare? Întrebă brusc Thad.

– Poate că foamea, îi sugeră ea.

El o cuprinse de talie și-i răspunse:

– Dacă așa spui tu, te cred, dar nimic din înfățișarea ta nu arată că ai ști ce înseamnă mâncarea.

O strânse un pic cam tare, apoi mâinile îi coborâră pe șaolduri.

– Ah! Poate pe aici... Dar nici măcar aceste rotunjimi nu cer mai mult de o masă pe zi...

Mâinile începură să urce cuprinzându-i apoi în mod deliberat sânii mici. Lyle, cu răsuflarea tăiată, nu se mișca.

– Poate că trebuie totuși două mese pe zi pentru întreținerea acestor două minuni, dar...

În vocea lui era parcă un ușor râs tăcut. Nu fu nevoie de mai mult pentru ca să vindece paralizia de moment a Lylei. Fugi brusc, într-un vârtej de nisip.

Din trei pași, el o ajunsese. O prinse de mână cu blândețe dar și cu fermitate.

– Dă-mi drumul! strigă, ea cu obraji în flăcări.

– Ce te face să fugi așa, doamnă Creed?

– Nu-mi mai spune așa! exclamă ea luptându-se să scape.

– Dar așa te numești! Și acum, spune-mi totuși de ce te temi. Sau mai degrabă: de ce *nu* te temi?

Indignarea Lylei lăsă loc stupefecției.

– Ce anume insinuezi?

– Este evident că te temi de mine. Ți-a fost teamă să-i mărturisești lui Hesty vârsta ta și înrudirea cu ea. Și, doar dacă eu nu mă înșel într-un mod grosolan, te temi de Cora Lambert.

– Nu-i adevărat!

– În cazul acesta, e vorba despre gelozie, continuă el, cu o sprânceană ridicată ironic.

Ea evită capcana.

– Este ridicol. I-am spus lui Hesty cine sunt.

– I-ai spus *până la urmă*...

– Da... bine, i-am spus până la urmă, recunosc eu coborând vocea.

– Să lăsăm deoparte povestea asta cu vârsta pe care ți-ai ascuns-o. Să trecem la capitolul următor: soțul tău. Pretinzi că nu ți-e teamă de mine?

El o domina cu toată înălțimea lui. Pierduți în ceață, erau parcă singuri pe lume, unul în fața celuilalt.

Lyle minți cu nerușinare:

– Bineînțeles că nu mă tem de tine. Numai că va trebui să ajungem la o formă de... înțelegere. N-am avut niciodată timp să punem la punct un... un acord între noi. Totul s-a petrecut atât de repede.

– Poate că dimpotrivă, nu destul de repede, zise el, enigmatic.

Ea îl privi bănuitoare; adeseori era greu să știi dacă el glumea sau nu.

– Ce vrei să spui?

În loc de orice răspuns, el o trase spre sine și o cuprinse în brațe fără ca ea să-i poată rezisteia.

– Nu! făcu ea găfâind, întorcându-și fața pe măsură ce Thad se apropia.

El o prinse de păr și o obligă să-l privească. Ochii Lylei îi reflectau spaima. Cu privirea strălucitoare, el murmură:

– N-ai să-ți tai niciodată această superbă coamă roșcată... îmi promiți?

Lyle avea o ciudată senzație de dedublare; gura lui Thad, caldă și mângâietoare pusese stăpânire pe a ei într-un sărut profund; ea tremura din tot corpul fără să se poată stăpâni. În același timp însă, era conștientă de ceața rece care-i înconjura. Putea chiar să observe picăturile de apă care se depuneau pe pulovărul bărbatului care o săruta. Și se vedea pe ea însăși, arzând de dorință în brațele lui Thad, într-un elan înflăcărat pe care nu-l mai putea controla. Și era chiar ea cea care se agăța cu disperare de el, se strângea fără pudoare cât mai aproape de el...

Ceața se mai împrăștiase. Lyle simțea pe piele căldura mâinii lui Thad care, pe sub pulovăr, îi mângâia sânii. Cealaltă mână se juca pe spatele ei, trezindu-i o plăcere încă necunoscută. Atunci, el o prinse de coapse și o trase spre sine cu violență. Lyle se crispă.

Thad o privi întrebător.

- Nu, Thad... te rog... Nu asta! șopti ea.
El insistă, cu un accent de triumf în glas.
- Lyle, nu poți să-mi spui că nu mă dorești la fel de mult cât te doresc eu.
- Nu, nu, nu, nu-i adevărat!... Thad, amintește-ți ce ai promis; ai promis, Thad!
- Singura promisiune de care-mi amintesc este cea de a ne uni la bine și la rău. De a te face soția mea...
- Neliniștită, Lyle se smulse din brațele lui, astupându-și urechile ca să nu-i mai audă cuvintele care o înne buneau. Îl imploră:
- N-am făcut-o decât pentru Hesty. Nu înseamnă nimic altceva, Thad, absolut nimic!
- Ea pierdea teren și-și dădea seama de asta.
- El nu-și lua ochii de la ea; își recăpătase expresia dură și impasibilă. Ridică din umeri și spuse cu răceală:
- Ai dreptate, n-a însemnat nimic altceva. După cum nu înseamnă nimic nici faptul că suntem în plină lună de miere!
- Râse scurt, un râs care-i sfâșie inima lui Lyle. Thad culese de jos o scoică și, cu toată puterea, o aruncă departe, în ceață.
- Lyle rămăsese nemișcată. Nu știa ce așteaptă. Știa doar că suferea.
- Eu nu sunt un călugăr, Lyle. Și nu fac niciodată promisiuni pe care nu le pot ține, zise el întorcându-se spre ea, cu umerii încovoiați, cu mâinile în buzunare. Dacă ții atât de mult să rămâi în cochilia ta, voi face tot ce-mi va sta în putință ca să accept asta... în anumite limite. Din când în când, vei fi obligată să-mi dai un sărut. N-ai decât să consideri că asta face parte din îndatoririle tale conjugale. La urma urmei, ești soția mea.
- Absolut provizoriu, zise ea în defensivă.
- Într-adevăr... Căsătoria provizorie pare să fie foarte răspândită în zilele noastre...
- În glasul lui era o tristete atât de amară încât Lyle fu impresionată; mai lăsă puțin deoparte răceala ei.

– Thad, nu poate fi ca și cum ne-am iubi. Vreau să spun că este o altfel de căsătorie...

O dragoste în sens unic, nici nu contează, gândi ea, închizându-se în suferința ei.

– Am putea măcar să fim prieteni? Chiar de ar fi doar pentru Hesty. Asta ar ușura mult lucrurile...

– Crezi? întrebă el. Poate că totuși ai dreptate... La urma urmei, Roma n-a fost clădită într-o singură zi...

Încet, porniră din nou la drum; cufundați fiecare îngândurile lui. Ajungând în vârful dunei, Thad se opri brusc.

– Lyle, dacă ți-am îngreunat și mai mult viața, te rog să mă ierți. Mi se întâmplă uneori să nu am răbdare. Dar... bun, să zicem că... n-o să mi se mai întâmple. Amândoi am avut de suferit, dar tu te-ai ascuns în spatele unui zid. Departe de mine gândul să ți-l dărâm în cap!

– Știu, Thad. Apreciez delicatețea ta. Bărbații... reacționează diferit. Înțeleg foarte bine lucrurile astea, să știi.

Thad zâmbi, amuzat de această doctă experiență. Reluă, cu o uimitoare amabilitate:

– Avem amândoi problemele noastre. Să încercăm să fim indulgenți unul cu altul, în măsura posibilului...

Lyle fu cât pe-acți să i se arunce în brațe. Dar se mulțumi să dea din cap afirmativ. Dumnezeu! Cum să rezisti la atâta înțelegere! Dacă nu avea grijă, zidul hotărârilor ei ferme se va prăbuși peste ea!

Capitolul 8

O dată *luna de miere* terminată, Lyle și Thad se întoarseră la Frisco. Aveau unul față de altul o atitudine foarte curtenitoare, și Lyle avea uneori impresia că erau amândoi niște actori care se conformează unui scenariu minuțios pus la punct.

Într-o dimineață, Pam sosi pe neașteptate ca să-i ceară lui Thad părerea despre lucrările pe care le proiecta pentru a transforma Knob House în *Hotel Durant*. O întâlni pe Lyle în vestibul. Aceasta tocmai spălase rufe, schimbase cearșafurile de pat ale lui Thad și se pregătea să facă același lucru în camera ei.

– Ia te uită, aveți oaspeți? zise Pam, curioasă.

– După câte știu eu, nu, răspunse Lyle fără să se gândească.

Din fericire, în aceeași clipă Thad ieși din biroul lui. Dintr-o privire înțelese situația. O întrebă pe Pam foarte amabil:

– Voi ai să-mi pui întrebări despre Knob House sau despre casa mea?

– Despre Knob House, bineînțeles. Hesty mă întreabă cum am de gând să transform primul etaj și...

Se întrerupse, privind-o pe Lyle, intrigată.

– Haide, intră în birou și las-o pe soția mea să-și termine curățenia de primăvară.

Și Thad o conduse pe Pam în biroul lui. Lyle, încă emoționată, rămase sprijinită de ușa dormitorului. O auzi pe Pam spunând:

– Este cam devreme pentru curățenia de primăvară, nu?

– Entuziasm de tânără nevastă, îi explică Thad, laconic. Să știi că am studiat prețul climatizării pentru camera dinspre nord-est...

Lyle nu auzi mai multe. Și Pam nu mai puse nici o întrebare indiscretă despre dormitoarele din casă.

În fiecare zi, după ce termina de făcut menajul, Lyle se grăbea să se ducă la Hesty. Dorea să-i consacre cât mai mult timp posibil. În afară de asta, era și o excelentă scuză pentru a nu se întâlni cu Thad. Acesta se închidea în biroul lui cu planșeta de desen și dosare pe care le avea în studiu. Încăperea aceasta, cu pereții de un gri deschis și cald, era amenajată remarcabil: ferestre largi se deschideau la nord spre pinii uriași; aveau niște jaluzele ușoare, dintr-un material special care filtra lumina. Când, dimineața pe la ora zece, îi aducea soțului ei o ceașcă de cafea, Lyle ar mai fi vrut să întârzie în această încăpere. Dar Thad rămânea politicoș și rezervat, ceea ce nu încuraja deloc conversația; îi mulțumea și își continua treaba.

Nu exista nimic neprietenos în comportamentul lui; rămânea pur și simplu indiferent, așa cum ar fi putut să fie cu Berthalee, menajera lui care, hotărât lucru, întârzia cam mult să sosească. Dar de ce s-ar fi plâns Lyle? Nu aștepta ea tocmai asta din partea lui?...

Când seara, în patul ei cel mare, asculta zgomotul îndepărtat al pașilor lui, un sertar trântit mai tare, clipocitul apei la duș, Lyle se întreba cum se vor sfârși toate astea. Viața în comun nu este lipsită de probleme atunci când unul dintre

parteneri manifestă cea mai perfectă indiferență, în timp ce celălalt simte un gol imens în suflet, ca o nevoie dureroasă de dragoste.

Trecuseră deja două săptămâni de când erau căsătoriți când, într-o dimineață, la micul dejun, Thad îi spuse deodată:

– Ia spune-mi, doamnă Creed, mi se pare că a venit momentul să-ți completezi garderoba. Mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată mai colorat; porți aceeași rochie de când ne-am căsătorit.

– Nicidecum! Protestă Lyle, întinzându-i dulceața de struguri, specialitatea lui Berthalee.

– Dacă nu-i aceeași, recunoaște că te poți înșela ușor; se aseamănă atât de mult între ele! Întotdeauna sunt ori maro, ori gri și iarăși gri... Te crezi cumva în război și ai adoptat o ținută de camuflaj? Sau încerci să-ți ascunzi farmecele cu care te-a dăruit mama natură?

– Dacă vrei să știi, mie nu-mi place eleganța ostentativă.

– Dacă vrei să știi, nici mie. Dar nici măcar călugării nu se mai îmbracă astăzi ca odinioară.

– Foarte nostim! Dacă nu-ți place felul cum mă îmbrac, n-aveai decât să nu te însori cu mine.

– Inutil să mai revenim asupra acestui subiect, nu crezi?

– Ai dreptate, recunosc eu ea fără tragere de inimă. Oh, dar trebuie să mă grăbesc. S-a făcut târziu, și trebuie să dau drumul la mașina de spălat înainte să mă duc s-o văd pe Hesty.

– Cred mai degrabă că o să dăm o fugă până la Buxyon. Parcă acolo ți-ai cumpărat rochia de mireasă? Dacă nu găsim nimic să ne placă, ne repezim până la Nags Head.

– Dar, Thad, nu înțelegi că...

– Este cumva o problemă de bani? Întrebă el calm.

– Ea roși, își întoarse privirea și începu să adune firimiturile de pâine din fața ei.

– Am destul de puțini bani, zise ea cu o voce nesigură.

Era mult spus! Toaleta ei de mireasă îi înghițise practic toate economiile.

– Asta nu-i o problemă. Ești soția mea, și trebuie să te întrețin. Haide, fă ce ai de făcut și să pornim la drum. Sunt nerăbdător să te văd îmbrăcată într-o ținută din secolul XX...

– Ascultă, Thad, ți-am mai spus...

– Liniștește-te, micul meu vulcan. N-am uitat nimic din tot ce mi-ai spus. Dar eu sunt cel care stă în fața ta la masă de trei ori pe zi. Mi-ar plăcea mult mai mult să am în fața ochilor un tablou ceva mai vesel.

Glumea, bineînțeles, dovadă era acea mică licărire din ochii lui. Cu toate astea, ea se simți rănită.

Curăță, tăcută, masa după micul dejun, porni mașina de spălat vase și-și puse mantoul fără să se mai uite în oglindă; ce importanță avea, din moment ce oricum era respingătoare!

Se duse în vestibul și se așeză pe un scaun, cu un aer lugubru. După vreo zece minute, auzi în spatele ei o exclamație afectuoasă:

– De câtă vreme stai aici la colț, ca pedepsită? De ce nu m-ai anunțat că ești gata?

– Tu ai fost cel care a hotărât această expediție. Așteptam să fii tu gata.

Thad veni spre ea.

– Ah, Lyle, iar am dat-o în bară, nu-i așa? Dar, fetița mea, dacă vrei neapărat să te îmbraci în saci de iută, știi bine că mie îmi este indiferent; tot ceea ce doresc este să te văd fericită. Eu fac tot ce pot ca să fiu răbdător, dar uneori, este destul de dificil...

– Știu. Și te rog să mă ierți, Thad. Ai și tu probleme, iar eu nu te ajut deloc să le rezolvi, cu dispoziția mea în permanență execrabilă.

– Parcă ai fi un arici, zise el zâmbind.

– Bine, să zicem că sunt un arici. Am să încerc însă să fiu altfel. Dar... hainele, chiar sunt atât de importante?

– Bineînțeles, Lyle, sunt de o importanță capitală, zise el ironic. Bântui prin casa asta ca o fantomă nefericită și rușinată, și fugi de mine. Toate astea mă enervează. Aș prefera să văd că te înfurii, că bați din picioare, habar n-am. Poate să cânti atunci când lucrezi! Dar cel puțin, pentru numele lui Dumnezeu, cel puțin îmbracă-te mai colorat!

Ea izbucni în râs.

– Poate că să mă înfurii sau să bat din picioare mai merge, dar așteaptă numai să mă auzi cântând! Ar trebui să mă auzi măcar o dată înainte să-mi ceri să cânt!

– De acord, renunț la cântat... Dar culorile!

– Domnule Creed, dumneata faci legea aici. Am să port ce culoare vrei, în afară de roz; asta mă face să arăt ca un clown...

Se duseră la Nags Head. După părerea Lylei, Thad cheltui mult mai mulți bani decât ar fi trebuit. Dar el voia atât de mult să-i facă plăcere și... cum să-i reziste? În ciuda protestelor ei, el insistă chiar ca ea să probeze două rochii de seară; una era din dantelă bej, cu un bolero asortat, cealaltă din satin sedefiu, cu o linie simplă și perfectă. Până la urmă, ea le luă pe amândouă; el ținuse neapărat să le ia.

Când ieșiră din magazin, era deja prea târziu pentru prânz. Lyle mărturisi că era moartă de foame. Thad rezolvă problema cumpărând o mulțime de lucruri delicioase dintr-o băcanie de lux, inclusiv o sticlă de vin roșu ca să stropească mâncarea, precum și un frumos coș în care s-o ducă. Merseră apoi cu mașina până la rezervația naturală din Pea Island. Dar începea să burnițeze, și până la urmă făcură *picnicul* în mașină.

Cum Thad insista ca ea să mai mănânce un sandviș cu somon, Lyle începu să râdă.

– Oh, Thad, este mult prea mult! Nu-ți dai seama că n-am să mai pot intra în hainele pe care tocmai le-am cumpărat?

Thad o admiră o clipă în pantalonii ecosez nou-nouți și pulovărul verde. Remarcă simplu:

– Dar tu, îți dai seama că astăzi ai râs mai mult decât în tot timpul care s-a scurs de când ne cunoaștem?

Zâmbetul îi dispăru, și ea îl privi cu o expresie de ciudată îngrijorare.

– Lyle, ce s-a întâmplat?

Ea își scutură firimiturile de pe piept, împături cu grijă șervetul, îl aruncă în coșuleț și spuse:

– Am face mai bine să ne întoarcem, nu crezi? Nu pot să lipsesc toată ziua.

Thad o prinse de umeri și o obligă să-l privească.

– Lyle, ascultă-mă! Nu știu ce am putut spune pentru ca dintr-o dată tu să-ți iei niște aere de regină de tragedie. După câte știu, nu s-a întâmplat nimic dramatic în aceste ultime minute. Părei foarte fericită până când eu am remarcat asta. Ce s-a întâmplat?

Thad părea derutat și iritat în același timp; ce să-i răspundă? Cum ar fi putut să exprime în cuvinte ceea ce simțise când, dintr-o dată, se gândise ce se va întâmpla cu ea când el n-o va mai vrea... el se pricepuse atât de bine să-i spulbere toate formele ei de apărare, să-i intre în suflet... Se întâmpla uneori chiar să-i dea impresia că se căsătorise cu ea din propria lui dorință și nu pentru a-i face plăcere lui Hesty.

– Nu te simți bine? Ești bolnavă?

– Nu, nici vorbă! Nu sunt bolnavă! Numai că... Dar, lasă-mă în pace! Totul mergea bine până ce ți-a venit toana asta cu hainele. Și la ce bun? Doar nu vor dura o veșnicie...

– Știi tu ceva care să dureze o veșnicie? îi replică el cu amărăciune.

Porni motorul. Mașina țâșni spre sud. Thad, cu un aer supărat, conducea cu o viteză nebună. Ziua era pe sfârșite. Lyle, palidă, crispată pe scaunul ei, fixa cu privirea șoseaua ce se întindea în fața lor. Peisajul defila în viteză: la stânga, dincolo de dune și de vegetația pipernicită, oceanul. La dreapta, spre mlaștini, un ecran de ceață ascundea rada portului Pamlico Sound.

Din fericire, nu era o circulație prea intensă. Încetul cu încetul, Thad își recăpătă calmul și încetini. Cu maxilarele încheștate, mormăi:

– Scuză-mă.

Apoi, pe un ton mai blând:

– Lyle, îmi pare sincer rău. Știu că uneori ești cuprinsă de panică, atunci când cineva vrea să fie aproape de tine, când te crezi amenințată în bârlogul tău. Dar cu toate astea, eu credeam că suntem prieteni... am spus ceva care te-a rănit?

Lyle se mai relaxase și ea puțin, dar se simțea istovită.

– Eu sunt nebună, Thad. Sunt atât de puțin sociabilă! Iar tu ești o companie atât de plăcută încât am uitat pentru o clipă cât de provizorie este căsătoria noastră.

– Asta te îngrijorează? Ți-ai dori să fie altfel?

Tonul era atât de insistent, atât de straniu, încât ei i se făcu frică. Se refugie în tăcere, temându-se că deja spusese prea mult.

Apăru între ei o oarecare stânjeneală pe care tot ea o risipi.

– Cred că știai ce faci atunci când ai spus tuturor că suntem logodiți. Mărturisesc că, pe moment, n-am înțeles prea bine, iar acum asta nu mai are importanță. Dar de atunci, nimic nu s-a schimbat. Nu aștept explicații de la tine, motivele tale nu mă privesc. Vreau doar să știi că poți avea încredere în mine; atâta timp cât va trebui, voi rămâne cu tine.

Lyle se întrerupse. Jucându-se nervoasă cu bareta poșetei, îi aruncă o privire piezișă. În lumina aurie a apusului, zări în

privirea lui o expresie deconcertantă, indescifrabilă. El dădu din cap și apoi se concentrează în conducerea Mercedesului.

Ajunseră la curba spre Buxton Woods, șirul de mașini care veneau pe șoseaua dinspre far făcând ca circulația să fie mult mai aglomerată.

– Nu înțeleg prea bine ce înseamnă acest mic discurs incoerent, zise el, dar deocamdată rămânem așa.

Nu mai schimbară o vorbă până când Thad opri mașina în fața casei și o ajută să descarce pachetele.

*

În zilele ce urma, Lyle se îmbracă în hainele cele noi; aproape că se simțea stânjenită în ele. Thad nu făcu nici un comentariu, dar ea îi simți privirea poposind mai mult asupra ei.

Într-o seară când el o privea cu mai multă insistență ca de obicei, Lyle se întrebă dacă nu cumva el își imagina pe altcineva în locul ei.

Când terminară cina, Thad spuse deodată:

– Trebuie să merg la Elisabeth City pentru vreo două zile. Vrei să vii cu mine?

Inima ei se opri să mai bată.

– Nu cred. Prefer să rămân acasă.

S-o accepte pe Cora de la distanță, mai treacă-meargă; dar *să-i vadă* din nou împreună!...

– Nu vreau să te oblig să faci ceea ce nu vrei, Lyle. Sper doar că te vei răzgândi.

– N-ai nevoie de mine, Thad. Și apoi, aș risca s-o întâlnesc pe... În fine... Te rog, nu-mi îngreuna situația! Totul mergea atât de bine între noi zilele astea...

Thad o privea fix. Pălise și ridurile de pe față i se accentuaseră.

– De fapt, ce-ți trece ție prin cap? întrebă el sec.

Pradă unor violente emoții contradictorii, Lyle dădu din cap, tăcută. În sfârșit, articulă:

– Te rog, Thad, mă doare capul de înnebunesc. N-am chef de discuții acum. Nu merg, și gata! Îmi place mai mult să rămân aici singură.

Expresia de pe chipul lui Thad se schimbă.

Ei i se făcu frică și se retrase.

– Singură? Doar dacă nu cumva Johnny a mai organizat vreo plimbare cu barca... Este adevărat că, de la nunta noastră, nu l-am mai văzut dând târcoale pe aici... Perfect! Distracție plăcută! Ar fi trebuit să știu că o mică școlăriță neghioabă cade imediat în plasa primului flăcău frumos care a pus ochii pe ea și-i spune gogoși! Dar puteai măcar să aștepți până ce...

Se întrerupse cu o înjurătură; ochii îi aruncau flăcări.

Niciodată Lyle nu-l mai văzuse atât de furios. Buzele îi tremurau de frică și înghiți cu dificultate.

– Nu este ceea ce crezi... Johnny...

Nu mai putu să adauge nimic. Cum să-i spună că Johnny era pentru ea cel mult un prieten agreabil care avea avantajul de a nu-i pune întrebări indiscrete despre sentimentele ei pentru Thad Creed?

Se priviră în tăcere. Lyle simțea cum o cuprinde indignarea. Cum îndrăzneia el să-i ceară să-l însoțească pentru ca s-o vadă pe femeia pe care o iubea, femeia pentru care în curând el o va părăsi?

Se săturase de cinismul lui crud, și izbucni:

– Să te ia naiba, Thad Creed! Mă auzi? N-am să merg nicăieri!

– În cazul acesta, doamnă Creed, prefer să-mi iau la revedere de pe acum, în felul acesta n-am să te mai trezesc din patul tău calduț mâine, în zori...

Ea n-avu timp să schițeze nici un gest; într-o clipă, el se repezi la ea, o apucă de braț cu o violență care o răni. Îi smulse agrafele din păr și acesta îi căzu pe umeri; apoi își frecă obrazul aspru de pielea fină a gâtului ei. Cu o voce răgușită, aproape ca o tânguire, el murmură:

– Dumnezeule!... Ar trebui să...

Se întrerupse brusc și puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut furiș care îi tăie răsuflarea. Cu ce privire o aținti apoi! O privire ce exprima o emoție intensă pe care ea o interpretează drept o furie. Se smulse din brațele lui.

Thad murmură:

– Uneori visez...

Cuvintele îi ieșeau cu greutate de pe buze. Din nou o apucă de umeri cu o dorință la fel de brutală pe cât fusese furia lui.

– Oh, Lyle!... Lyle!... Ce-am făcut?... Ți-am promis că am să aștept dar...

Lyle se îndepărta. În mod ciudat, acum parcă îi era teamă de ea însăși și nu de soțul ei. Îi era milă de el și, cu o voce tremurată, încercă să-l liniștească.

– Totul o să fie bine, Thad, totul va fi bine, ai să vezi. Asta se întâmplă numai pentru că ne-am pus într-o situație pe care nu o dorim nici unul dintre noi...

Mințea ca să-i menajeze orgoliul. Continuă apoi:

– Totul o să se aranjeze, nu s-a schimbat nimic, să știi. Sigur că este greu să trăim astfel, sub același acoperiș. Tu ești bărbat și... și eu sunt femeie... Sunt lucruri care se întâmplă. Eu înțeleg foarte bine.

Lyle fu însă total descumpănită de privirea pe care el i-o aruncă. Întinse mâna spre ea, ca pentru a-i mângâia obrazul...

În clipa aceea, sună telefonul în vestibul. Furios, el se duse să răspundă și se întoarse imediat.

– Este pentru tine, zise el cu un calm aparent.

Ca să treacă spre ușă, ea îl atinse ușor și percepu clar undele de furie care, din nou, emanau din trupul lui încordat. Lyle luă receptorul și răspunse cu o voce nesigură. Vocea lui Johnny, în schimb, se auzea foarte limpede în aparat:

– Ia zi, Lyle, îți amintești de fata din Wanchese despre care ți-am vorbit? Vine să-și petreacă ziua de mâine aici, la Frisco, împreună cu fratele ei... M-am gândit că ți-ar face plăcere s-o cunoști...

Lyle simțea că i se învârteste capul; încerca din greu să depășească emoțiile prin care trecuse.

– Fata din Wanchese?

Într-adevăr, parcă își amintea ceva...

– O cheamă Cecie Ballance! Este profesoară. Dacă ești de acord, luăm masa împreună toți patru undeva. Și după aceea, mi-ai putea face un serviciu scăpându-mă de fratele ei...

– Dar...

Era să spună: “De ce eu?” Dar ocazia era prea frumoasă pentru a-l face pe soțul ei să creadă că purtarea lui o lăsa indiferentă, și acceptă întâlnirea. Îl auzi pe Thad intrând în camera lui și trântind ușa.

“Bun, își zise ea. Am câștigat o bătălie, dar am pierdut razboiul...”

*

Lyle știa că nu-l va mai vedea pe Thad înainte ca acesta să plece. Dar pentru mai multă siguranță lenevi în pat până mult mai târziu decât de obicei... Să se descurce singur cu micul dejun!

Auzi o bătaie ușoară în ușă. Deschise ochii și-l zări pe Thad care, timid, întrebă:

– Pot să intru o clipă?

În loc de orice răspuns ea dădu din cap.

– Vreau să-ți las un număr de telefon unde poți să mă suni în caz de nevoie. Chiar două numere. Dacă nu mă găsești la primul, poți oricând să lași un mesaj la celălalt.

Puse o foaie de hârtie pe notpieră. Nu-și desprindea privirea de la ea. Simțindu-i privirea insistentă, Lyle își trase cuvertura până la bărbie. O cămașă de noapte din flanelă ar fi fost mai potrivită, dar asta din nylon transparent...! Ce idee stupidă avusese să și-o cumpere!

– Ești sigură că nu te-ai răzgândit? întrebă el.

Adăugă însă imediat:

– Ah, este adevărat, uitasem că ai alte planuri!

Ochii lui erau plini de o tristete a carei cauză Lyle n-o înțelegea.

– Presupun că n-ai neapărată nevoie de mine? Vreau să spun, nu în starea actuală a lucrurilor? zise ea.

Oricare ar fi fost înțelegerea pe care el ar fi făcut-o cu Cora, nu putea oricum, să facă nimic atâta timp cât Hesty va exista...

– Și de ce aş avea nevoie de tine? zise el liniștit. Mă gândeam că ți-ar prinde bine puțină relaxare după ce te-ai istovit aici cu munca. Crede-mă, Lyle, când m-am căsătorit cu tine, n-am avut intenția să-ți cer s-o înclocuiești la nesfârșit pe Berthalee.

Fără să se gândească, ea îi luă mâna și-l liniști:

– Știi foarte bine, Thad. De altfel, n-are nici o importanță. Îmi face chiar plăcere să fiu folositoare...

El se aplecă spre ea și o sărută. Lyle nu apucă să-și revină din surpriză, că el era deja la ușă.

– Oricum, nu exagera cu munca. Mă întorc cât pot de repede.

După plecarea lui, care i se păru că lasă un gol imens, Lyle mai rămase câteva minute în pat. Se gândea la puterea pe care

acest bărbat o are asupra ei. Putea s-o scoată din sărite într-o clipă; dar tandrețea lui îi liniștea cele mai violente furii. Tandrețea lui... Poate dragostea lui? Se mustră însă imediat: "Oh, Lyle, ai face mai bine să nu te bazezi pe asta..." La urma urmei, nu greșea oare că, din simplu orgoliu, își refuza bucuria dragostei? Dar cum să răspundă oare unei dorințe care nu era decât reacția normală a oricărui bărbat față de o femeie? Și cum să i se abandoneze uitând că, dintr-o clipă în alta, totul putea să se sfârșească între ei? Ce i-ar mai rămâne atunci decât regrete amare...?

Cum Thad își luase cu el o valiză, Lyle se gândi că va rămâne cel puțin o noapte acolo. Se întoarse deci foarte firesc la Hesty. În seara aceea, rămase mult timp trează în fosta ei cameră umedă. În ciuda hotărârilor ei ferme, gândul i se întorcea mereu la Thad și Cora. Și-i imagina aproape unul de altul, în acea intimitate pe care ea și-o dorea cu disperare alături de bărbatul care era în mod oficial soțul ei.

Se trezi chiar în mijlocul nopții; auzea șoapte și pași grăbiți prin casă. Cuprinsă de teamă, sări din pat și traversă în grabă vestibulul. Nu ajunsese încă la bucătărie, că o zări pe Ethel. Cu o voce tremurată, i se adresa Pamelei.

— Ce se întâmplă? întrebă Lyle apropiindu-se de cele două femei în capot.

— Nu se simte bine, răspunse Pam scurt.

— Ați vorbit deja cu... Nu, firește... Uite ce este... Eu mă duc acasă să-l sun pe doctorul Titus.

Ieși alergând, străduindu-se din toate puterile să-și păstreze sângele rece. Pe drumul spre casă, făcut în fugă, Lyle zări spre răsărit licărirea palidă a zorilor care albeau orizontul. Trezită în plină noapte, nu avusese timp să se întrebe dacă ziua este aproape. Din păcate însă astăzi, nici măcar soarele nu va risipească umbrele îngrozitoare ale nenorocirii...

*

Hesty muri cu puțin înainte de prânz. Lyle n-o părăsise nici o clipă. Durerea ei era mare; dar plângea mai degrabă din cauză că trăise atâta vreme atât de departe de mătușa ei... N-o plângea atât pe Hesty, care își găsisese de acum liniștea.

Vecinii veniți să-și exprime simpatia și regretul umplură casa. Ca să scape de ei, Lyle se refugie în camera ei. Aici o găsi Pam.

– L-a anunțat cineva pe Thad?

– Cred că nu. Eu ar fi trebuit s-o fac dar n-am avut nici o clipă liberă ca să mă gândesc la asta.

Lyle ieși prin porțița din grădină. Afară era frig și ea își uitase mantoul; dar în aer plutea parcă o mireasmă ce ieșea din pământ, mirosind a ierburi uscate, a crengi și frunze putrezite. Natura întreagă nu aștepta parcă decât sfârșitul iernii pentru a renaște încă o dată și a face să triumfe viața.

Ajunsă acasă, Lyle luă hârtia pe care Thad i-o lăsase pe nopțieră. La ce număr să sune mai întâi? Nu era indicat nici un nume... Formă unul la întâmplare.

– Alo...

Lyle cunoștea această voce...

– Cora, sunt Lyle. Thad este cumva acolo?

Urmă un moment de tăcere; Lyle era un pachet de nervi.

– Tocmai a plecat acum cinci minute. Ar fi trebuit să suni mai devreme... sau azi noapte. Nu ne-am mișcat de aici. Este ceva important?

Făcând apel la toată voința sa, Lyle răspunse calm:

– Din păcate, da. Știi cumva unde îl pot găsi?

– Se întoarce la tine peste câteva ore. I-ar fi plăcut să stea mai mult aici, dar n-a îndrăznit din cauza lui Hesty. A trebuit s-o lăsăm pe altă dată...

Vocea Corei deveni amenințătoare:

– Va fi din nou al meu, să știi! Se zice că un bărbat nu uită niciodată prima lui dragoste. Eu și cu Thad am crescut împreună. Eu voi fi prima și ultima lui dragoste!

Fără să mai spună un cuvânt, Lyle închise telefonul. Privea fix peretele din față, pe care vedea parcă desenându-se chipul acestei femei care tocmai îi smulsese și ultima speranță.

Dar ce speranță? Nu exista nici o speranță, nu existase niciodată. Abia acum, când Cora îi dăduse de înțeles că Thad petrecuse noaptea cu ea și că nu dorea să se întoarcă la soția lui, abia acum Lyle își dădea seama că lăsase să încolțească în ea o speranță deșartă.

Thad sosi pe la ora patru după-amiază.

Timp de două zile, n-avură nici o clipă liberă ca să-și vorbească în particular. Veniseră și Medwin cu Pauline. Venise și sora lui Ethel, din Hyde County. Toată lumea asta trebuia găzduită și hrănită. Vecinii binevoitori aduseseră alimente de parcă se pregăteau de un asediu. Zi și noapte, prin casă defila o mulțime de lume. Când Lyle și Thad se întorceau seara acasă, erau istoviți și n-aveau decât un gând: să doarmă.

Lylei abia de-i venea să creadă că Medwin era vărul ei; acesta era un omuleț cam fanfaron dar care se supunea orbește soției lui, o femeie destul de snoabă și înfumurată. Într-o zi, când Lyle, Pam și Medwin își beau cafeaua la bucatărie, acesta din urmă întreabă de Cora. Pam zise imediat:

– Bine ați mai aranjat lucrurile, voi doi. La un moment dat, am crezut că scorpia aia bătrână o să pună din nou laba pe el.

Medwin, un pic scandalizat, interveni:

– Pamela! Nu cred că Lyle are chef să se vorbească pe tonul ăsta despre căsnicia ei!

– Ce să spun! Nici nu-i pasă. Nici ea nu poate s-o sufere pe Cora. Ar fi trebuit să știu că Thad n-o să se lase *încălzit* a doua oară! Și așa, cel puțin, Hesty și-a realizat visul...

– Ce vis? Ah! Da, vorbești despre povestea aia veche cu unirea celor două familii?

Medwin era la curent cu dorința lui Hesty de a uni familiile Creed și Durant. O întrebă pe Lyle:

– Se știe ceva, din memoriile ei, despre slăbiciunea pe care ar fi avut-o pentru bunicul lui Thad? Asta ar explica totul...

Cel ce răspunse fu însuși Thad. Era în prag; nimeni nu-l auzise sosind.

– Nu mi-o imaginez deloc pe Hesty având o *slăbiciune* pentru cineva: acesta este un sentiment mult prea superficial pentru ea. Dacă a iubit pe cineva, nu putea s-o facă decât cu o dragoste arzătoare și pătimasă. Hesty nu era o femeie banală și pun pariu că, în tinerețea ei, a fost o adevărată frumusețe. Dacă a fost ceva între Hesty și bunicul înainte de căsătoria lui, n-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta, dar ideea nu mi-ar fi plăcut...

Pam interveni:

– Idiotule! Cum vrei să fi auzit vorbindu-se? Hesty n-ar fi mărturisit asta nimănui... Mai ales dacă era vorba de o dragoste fără speranță. Se zice că nici o femeie nu mărturisește niciodată o dragoste fără speranță. Nu-i așa, Lyle?

De data asta, sosirea vecinilor pentru a-și recupera farfuriile și vasele de bucătărie, fu binevenită. Lyle ar fi murit pe loc dacă ar fi trebuit să răspundă întrebării Pamelei.

Capitolul 9

După un timp, trebui rezolvată succesiunea. Așa cum era de prevăzut, Pam moșteni casa. Ethel avu dreptul la toți banii lichizi. Spre marea ei surprindere, Lyle primi un colier de perle, mic, dar de o rară frumusețe; nimeni nu știa că Hesty avea această bijuterie.

Lui Ethel îi intrase în cap să facă o curățenie generală în casă înainte de a se duce să locuiască cu sora ei pe continent. Pam și Lyle o ajutară cât putură mai bine. Uneori, Lyle se întreba de ce se spetea muncind astfel când Pam și Ethel s-ar fi descurcat foarte bine și fără ea. Trebui să recunoască faptul că era un mijloc de a-și ocupa zilele, care apoi îi asigura un somn profund noaptea.

Îl vedea foarte puțin pe Thad. Acesta, absorbit de punerea la punct a cine știe cărui proiect, aproape că nu mai ieșea din biroul lui. Nu se mai întâlneau decât la masă.

Ethel plecă. Pam și Bob plecară și ei la South Mills ca să colinde prin anticariate. Casa fu închisă.

A doua zi, descumpănită, Lyle își făcu de lucru acasă la ea până la ora prânzului, ștergând și ultimul fir de praf imaginar. Thad ieși ca o vijelie din biroul său și veni la masă.

Fără să-i pese de supa fierbinte din farfuria începu să-și privească soția cu o asemenea insistență încât Lyle fu cât pe-aci să-și răstoarne paharul cu apă.

– Știi că arăți îngrozitor? zise el brusc.

Chipul Lylei exprimă o dureroasă stupefacție.

– Niciodată n-am pretins că aș fi... începu ea.

– Vreau să spun că ai o *mină* îngrozitoare! Ești pur și simplu epuizată. Ia să-ți văd mâinile.

I le examinează pe masă; acestea erau roșii și, pe ici-colo, aveau bășici, zgârieturi și chiar un început de bătături.

– E timpul să te odihnești puțin, îngerașule. Dacă ai să te prăbușești eu n-aș avea timp să mă ocup de tine, mai ales în momentul ăsta. Ascultă... Nu, mai bine mâncăm mai întâi. Trebuie să-ți vorbesc în liniște.

Lyle făcu un efort imens ca să înghită mâncarea și să nu-l supere pe Thad. Cele mai multe remarci pe care catadicsise să i le facă în aceste ultime zile fuseseră în legătură cu somnul, cu mâncarea sau cu odihna.

După ce terminară prânzul, se așezară în salon să-și bea cafeaua.

– Bun, zise ea, așadar ce aveai să-mi spui?

– De data asta, Lyle, voi avea nevoie de ajutorul tău. Joia viitoare trebuie să mă duc la Elisabeth City.

Lyle abia se abținu să nu urle. Toată ființa ei se revolta împotriva a ceea ce el urma să-i anunțe. O voce interioară o muștra în toate felurile pentru că nu avusese grijă să se pregătească pentru ceea ce era inevitabil.

– De ce acum? Chiar în stadiul acesta ai nevoie de mine?

– Păi... da. Este încununarea! Știi bine proiectul acela la care lucrez zi și noapte de mai bine de șase săptămâni.

– Oh! zise ea abia auzit. Firește, sunt gata să te ajut. N-ai decât să-mi spui ce trebuie să fac. Dar n-am mai făcut niciodată asta...

– La drept vorbind, nu-ți cer să faci nimic extraordinar. Va fi de ajuns să fii prezentă. Nu-ți va fi prea greu să fii amabilă cu oamenii pe care-i vei întâlni; cu toții sunt niște personalități remarcabile. Te vor plăcea imediat ce te vor vedea, așa că nu-ți face griji. Și apoi, voi fi și eu acolo. Dacă te simți stânjenită, să-mi faci un semn cu piciorul pe sub masă, eu le voi distra atenția până ce tu îți vei recăpăta calmul.

Ea îl privea uluită cu ceașca de cafea în mână, pe care o puse apoi în dezechilibru pe marginea unei cărți. Thad interveni rapid pentru a evita catastrofa.

– Ce ți s-a întâmplat? Ești palidă ca o coală de hârtie! Să fiu al naibii dacă am mai văzut pe cineva atât de speriat din cauza unui simplu banchet! Nu vor fi decât vreo cincizeci de persoane și n-o s-o întâlnești pe soția președintelui Statelor Unite; ea s-a scuzat că nu poate veni...

– Un banchet! Dar despre ce vorbești tu de fapt?

Vocea i se gătuise și vorbise destul de ascuțit.

– Păi despre punerea primei pietre de temelie, despre ceremonia oficială, despre banchet, despre toată hărmălaia care însoțește pornirea la drum a unui proiect de construcție finanțat de stat. Despre ce altceva aș fi putut vorbi?

Lyle înghiți cu dificultate; îi venea să intre în pământ.

– Credeam că... vrei să începi formalitățile pentru anularea căsătoriei noastre, zise ea cu o voce abia auzită.

– Formalitățile de anulare! Dar de unde naiba ți-a venit ideea asta?

– Ei bine... pentru că... nimic nu te mai împiedică s-o faci.

– Dumnezeu mare!...

O clipă Thad se concentrează în contemplarea vârfurilor pantofilor săi, apoi relua cu fermitate:

– Uite ce este... Lasă-mi mie grija de a mă ocupa de povestea asta cu anularea. Nici măcar n-am avut timp să mă gândesc având, proiectul ăsta pe cap. Poți să mai ai răbdare un

pic? Deocamdată... le-am vorbit prietenilor mei, familia Simpson, despre tine și te așteaptă la banchet. Îl cunosc pe Luke Simpson dintotdeauna. El prezidează Comitetul de Organizare și a fost vârful de lance al acestui proiect.

Lyle încerca să-și rememoreze unele detalii. Thad vorbea ca și cum ea ar fi fost la curent cu tot acest proiect; poate că într-adevăr îi vorbise vreodată despre el. Dar cum mintea ei era aiurea de fiecare dată când erau împreună...

El continuă:

– Ca arhitect al acestui proiect, prezența mea este indispensabilă. Și, din moment ce tu ești soția mea, trebuie să mă însoțești. O să întâlnești acolo oameni serioși, ceea ce nu înseamnă că sunt și plictisitori. Îți promit că or să-ți placă și că nu va fi de mâncare nici pui cu smântână nici mazăre.

*

În ciuda prejudecăților defavorabile pe care Lyle le nutrea față de Elisabeth City, pentru că acolo locuia Cora, fu cucerită de la prima privire. Totul respira bun-gust, tihnă, și părea foarte atrăgător, cu reședințele lui frumoase ale căror peluze verzi coborau până la malul apei.

Surprinsă să afle că vor locui la Luke Simpson și sora acestuia, Evelyn, Lyle nu văzuse nici un inconvenient până în momentul când Evelyn îi conduse la camera lor.

Buna dispoziție a Lylei se topi imediat. Abia ieși gazda lor din încăpere, că ea i se adresa lui Thad pe un ton furibund:

– Ce înseamnă capcana asta pe care mi-ai pregătit-o?

Îi arăta, furioasă, imensul pat de două persoane.

– Calmează-te, Lyle. Îți garantez că nu există nici un complot împotriva ta.

Își scoase apoi bluzonul, îl agăță într-un cuier și se întoarse s-o ajute și pe Lyle să se dezbrace.

– N-am să dorm aici cu tine, Thaddeus Creed! Descurcă-te cum vei vrea!

– Haide, nu face o criză de nervi, zise el cu răceală. N-am de gând să atentez la virtutea ta. Dormi tu pe chestia aia, dacă preferi. Mie nu-mi pasă!

Și îi arătă Lylei un șezlong, destul de incomod.

Ea îi replică, nervoasă:

– De ce eu? Tu ai organizat această călătorie. Tu trebuie să suferi dacă n-ai știut să aranjezi lucrurile!

Cu ochii strălucind de o furie rece, Thad o apucă de braț cu o asemenea violență încât Lyle se strâmbă de durere.

– O să vorbim despre asta mai târziu! Acum ne așteaptă familia Simpson. Și te rog: nici o privire, nici un cuvânt care s-ar putea să-i stânjenească, clar? Dacă prietenii mei te plictisesc, n-ai decât să pretextezi o migrenă și să te retragi.

El îi dădu drumul și Lyle începu să-și mângâie brațul dureros. Tonul pe care-i vorbise Thad o tulburase. Iar el, părea dintr-o dată foarte abătut.

– Te rog să mă ierți, Thad. Iarăși îmi joacă feste caracterul meu nesuferit. Știu foarte bine că n-ai făcut-o intenționat... la urma urmei, prietenii tăi cred că noi suntem căsătoriți.

Furia îi dispăruse; simțea acum un gol imens în suflet.

– Dar suntem căsătoriți, Lyle, îi răspunse simplu Thad.

*

Lyle păstră în minte imaginile disparate ale acestei petreceri: mobilierul de acaju, argintăria strălucitoare, porțelanurile chinezești, cristalurile scânteietoare, mâncarea delicioasă și rafinată, zumzetul de voci calde și amabile, conversațiile de o perfectă curtoazie. Fu cucerită de fermecătoarea ospitalitate a familiei Simpson.

Proiectul *Sunset Towers* era în centrul tuturor discuțiilor. Lyle își dădu seama că modestia lui Thad îi ascunsese amploarea acestei acțiuni. Luke Simpson delira pur și simplu aducând elogii inteligenței și inovațiilor arhitectului. Pentru cei ce vor avea norocul să locuiască în acest turn, fusese prevăzut totul: confortul, intimitatea, siguranța. Se spera chiar că acesta va servi de prototip pentru construirea altora asemănătoare.

Lyle urcă prima în apartamentul care le fusese rezervat; tocmai ieșea din baie când îl auzi pe Thad intrând în camera alăturată. Își puse repede cămașa de noapte din flanelă – avusese grijă să nu și-o ia pe cea din nylon transparent! Regreta chiar că nu-și luase și halatul de baie...

Thad își aruncase haina pe un scaun. Cămașa îi era desfăcută la piept. Văzând-o îmbrăcată așa, făcu o mutră ironică... apoi privirea îi coborî spre picioarele goale ale Lylei, urcă încet oprindu-se pe fermecătoarele rotunjimi ale sânilor, pe gulerul închis *ermetic* cu dantelă, pe gât...

Tulburată, Lyle își întoarse privirea. El începu să râdă. Ea își luă o pătură și se îndreptă spre șezlong. Într-o clipă, Thad o ajunsese din urmă.

– Nici să nu te gândești. Vei dormi în pat, zise el cu blândețe.

– Dar tu n-ai să poți să-ți petreci noaptea în ăsta! O să-ți rupi șalele.

– Mulțumesc că te-ai gândit! Nici n-am de gând!

Îi luă pătura din mână și o aruncă undeva în spatele lui. Aceasta alunecă de pe marginea patului și căzu pe jos. Nici unul dintre ei nu făcu vreun gest ca s-o ridice. Se priveau, absorbiți parcă într-o întrecere de forță fără cuvinte. Lyle era pe punctul să capituleze și să-și plece privirea când el rupse tăcerea și întrebă:

– Ai admirat priveliștea ce se vede de la această fereastră?

– Poftim?...

– Vino să vezi.

O luă de mână și ea se lăsă în voia lui. Se apropiară de fereastra cea mare cu draperii de organdi, care dădea spre râu. Luminile orașului străluceau pe apa întunecată ca un pumn de diamante aruncate în ploaie.

Rămaseră așa mai multe minute contemplând priveliștea într-o tăcere impresionantă. Deodată, Lyle se înfioră. Thad o cuprinse de umeri; se îndepărtară de fereastră și se treziră în punctul de plecare, adică în fața patului cel mare.

– Privește, patul ăsta este imens; nu riști să te molipsești de nimic. Alege-ți o parte, și eu îți promit că voi sta foarte cuminte pe cealaltă.

Lyle deschise gura să protesteze, dar el îi puse un deget pe buze.

– Nu, nu spune nimic, Lyle. Mâine voi fi în toiul luptei și aş vrea într-adevăr să am o noapte de somn liniștită înainte să înfrunt *hoarda*.

În timp ce ea se strecură între cearșafurile proaspete, el trecu de partea cealaltă fără ca măcar s-o privească.

– Ce hoardă, Thad? Ce luptă? întrebă ea.

– O hoardă de oameni de afaceri, de birocrați, de jurnaliști care vor să știe totul: de ce cutare sau cutare a obținut un contract cu un preț sau altul?... Cine a ales antreprenorii?... De ce n-a fost invitată cutare sau cutare persoană oficială la ceremonie?... Când va începe o altă etapă a lucrărilor?... Pentru că tocmai au găsit un teren care s-ar potrivi de minune... și așa mai departe. Banii guvernului, adică ai contribuabililor îi atrag ca pe muște. Iar acum, dragă doamnă, dacă nu vedeți nici un inconvenient, aş vrea să și ațipesc puțin. Am întâlnire cu Luke mâine dimineață devreme.

Se întoarse cu spatele și, după vreo cinci minute, Lyle îi auzi respirația rară și regulată. Apropierea aceasta pe care o resimțea cu toată ființa ei o împiedică multă vreme să adoarmă. Ultimul ei gând conștient fu pentru Cora Lambert. Undeva, nu departe de aici, era și ea culcată. Dar în noaptea asta măcar, Thad se afla în patul ei, își zise Lyle, nu fără o mică satisfacție secretă.

*

Se trezi deodată, dintr-un vis confuz și puțin cam amenințător, simțind peste ea o greutate care o deranja; zorile palide începeau să se strecoare în încăpere. Cu ochii încă somnoroși, descoperi pe pernă, foarte aproape de capul ei, un cap brunet... Vru să se îndepărteze, dar un braț greu îi apăsă pieptul. Se strădui să-l împingă pe Thad cu piciorul.

“Hmmm!”... Fu singurul răspuns... cu o schiță de zâmbet somnoros. Thad continuă să doarmă fără să-și miște brațul.

— Thad! Dă-te puțin mai încolo!... Ai trecut pe partea mea! șopti ea.

El o înlănțui și mai tare, în vreme ce-și plasă în mod deliberat un picior peste coapsele ei.

— Thad! Trezește-te, ce naiba! îi comandă ea încet.

Simțea direct căldura acestui trup pe pielea ei; își dădu seama că, peste noapte, cămașa se răsucise și se trăsese în sus... Întinsă pe spate, nu avu timp să înțeleagă ce i se întâmplă: brusc, Thad o răsuci spre el și o ținea strâns, într-o îmbrățișare ce nu mai avea nimic de-a face cu somnul.

— Dă-mi drumul! Mi-ai promis să stai la locul tău!

— Asta am și făcut, murmură el cu fața ascunsă în părul ei. Ea simțea pe obraz artera de pe gâtul lui Thad pulsând puternic. Tu te-ai mișcat. Așa că tratatul este rupt.

Lyle îi aruncă o privire și se convinse că el vorbea serios. Fu cuprinsă de panică; într-adevăr, se aflau amândoi pe teritoriul lui Thad, strâns înlănțuiți. După felul în care el își apropia fața de pieptul ei, ea înțelese că el n-avea nici cea mai mică intenție s-o lase să scape teafără din această aventură.

– Doamnă Creed, știi că ești încântătoare dimineata, când te trezești?

Lyle se străduia să respingă mâinile care-i mângâiau sânii, să-și ferească buzele... Inutil, acest braț și acest picior care o apăsau o imobilizau complet. Și când gura lui Thad se apropie de a ei, își dădu seama că de fapt nu-și dorea cu adevărat să scape. Thad îi desfăcu nasturii cămășii, o dădu la o parte și-și puse apoi buzele pe gâtul soției sale.

– Vreau să sărut tot acest trup minunat, murmură el cu o voce răgușită; peste tot... aici... și aici... și apoi aici... și aici...

Lyle își mișca necontrolat capul pe pernă; o cuprindea o imensă dorință venită dina dâncul ființei ei. Fără voia ei, îi scăpau emete ușoare. Apoi, Thad îi cuprinse buzele... și ea îi simți toată greutatea apăsând asupra ei. Încercă, fără prea mare convingere, să protesteze. Dar el, cu respirația accelerată, îi șoptea cuvinte tandre, cuvinte de dragoste.

– Iubita mea, iubita mea... știu, am promis... am promis să fiu cuminte... dar... cum să fac?...

Lyle uitase totul. Nu mai simțea decât acest trup care trăia cu intensitate peste ale ei, nu mai auzea decât dulcele murmur al sărutărilor, și...

... și deodată, soneria îngrozitoare, răsunătoare, a unui ceas deșteptător de cealaltă parte a ușii!...

– Oh, nu! gemu Thad, cu o tresărire care pur și simplu îi tăie răsuflarea Lylei.

Îi dădu drumul și se rostogoli pe cealaltă parte, întorcându-i spatele.

Când Lyle își mai reveni puțin, el nu mai era. Luke îl striga din vestibul și ea îl auzi pe Thad răspunzându-i cu o voce foarte ciudată. Speră ca Luke să atribuie orei matinale acest ton neobișnuit...

După ceea ce se întâmplase, cum va mai putea acum să-l privească în față? Îl auzi făcând duș în baie. Lyle își ascunse fața în pernă și când el reapăru după vreo cinci minute, se prefăcu că doarme. Strângea din ochi cu toată puterea, dar nu pentru a-și reține lacrimile; nu, dezamăgirea ei trecea mult dincolo de lacrimi...

Pândeă, cu o ureche atentă, cele mai mici gesturi ale lui Thad. Urmări zgomotul înfundat al pașilor lui pe covorul moale și-și dădu seama că se îndrepta spre ușă... El se opri însă și se întoarse spre ea.

— Lyle... crezi că... totul e-n regulă?

Era oare îngrijorat? În tonul cu care o întrebase nu mai exista nimic ironic sau nepăsător...

— Lyle... privește-mă!

O atinse ușor pe umăr; ea se întoarse, bănuitoare.

— Mă simt bine! Foarte bine! zise ea scurt, pe un ton înăbușit.

Thad părea absolut descumpănit și emoționat. Cu un gest care o surprinse, el o apucă de umeri și o trase spre el, încât Lyle se trezi în genunchi în pat.

— Nu-mi face asta, Lyle, zise el pe un ton implorator.

— Ce să nu-ți fac? Nu mai știi ce vorbești! Tu erai pe punctul de a...

— Pe punctul de a... ce? Ajunge, Lyle! Nici tu nu erai mai puțin înflăcărată decât mine adineauri. De data asta... dacă deșteptătorul lui Luke n-ar fi sunat...

— Ar fi fost o catastrofă, nu-i așa, domnule Creed? Un divorț este mult mai complicat decât o anulare a căsătoriei! Ce noroc pentru tine cu deșteptătorul ăsta!

Vocea îi tremura, ochii îi erau plini de lacrimi. Thad o strânse cu putere de braț.

– Oh, Lyle!

Îi dădu drumul și se întoarse, cu umerii încovoiați, pradă parcă unei mari suferințe. Apoi continuă:

– Niciodată nu-i momentul potrivit, niciodată nu este modul potrivit. Mă întreb uneori dacă vom ieși vreodată din această situație absurdă.

Ea nu mai avu timp să-i răspundă pentru că Luke îl strigă din nou. De altfel, ce-ar fi putut spune?

Thad ieși fără să arunce o privire înapoi.

*

Spre sfârșitul după-amiezii, Lyle se relaxa într-o baie parfumată când îl auzi pe Thad venind. Mereu la momentul potrivit! Își zise ea cu o mică grimasă. Făcu un efort să-l întâmpine ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și-i strigă din baie:

– Sunt gata în cinci minute!

– Nu te grăbi, mă duc să fac un duș la Luke.

Lyle auzi ușa închizându-se și se grăbi să se îmbrace. Își puse rochia de seară fără mâneci, din satin sidefiu, și se admiră în oglindă. Abia atunci observă vânătăile de pe brațul ei. În aceeași clipă, intră Thad.

– Ce frumoasă ești!... începu el.

Apoi, aproape în șoaptă:

– Oh, nu!... Eu ți-am făcut asta?

Lyle fu profund emoționată de expresia lui tristă și pocăită.

– Nu-i nimic. Eu mă învinetesc repede, atâta tot.

– Atâta tot?! Te-am brutalizat în halul ăsta, încă puțin și ți-aș fi rupt brațul, și tu zici că nu-i nimic! Nu suport să te văd rănită astfel și să mă gândesc că, pe deasupra, este și opera mea!

– Taci, Thad!

Printr-o ciudată răsturnare de situație, ea părea să fie acum cea mai tare; ea era cea care trebuia să-l consoleze pe acest bărbat voinic, aflat aici în fața ei, cu mutra asta jalnică.

– Ascultă: eu, cum mă lovesc de vreo mobilă, mă umplu de vânătăi; dar nu mă dor deloc... Pielea roșcatelor este foarte delicată. Uite, s-a făcut târziu și tu nu ești încă îmbrăcat. Vino încoace să te ajut.

Lyle luă cravata de pe pat și veni spre el.

– Tu încheie-ți nasturii la cămașă în timp ce eu îți pun cravata. Știi foarte bine să fac asta. Când eram mică, mă suiam pe un scaun să-i înnod cravata tatei. Erau vremuri bune, înainte ca el să devină vedetă; încă nu-și putea permite un valet... așa, acum apleacă-te puțin... Hmm!... Ce bine miroși!

Nu-i venea să creadă că se simțea atât de în largul ei alături de el. Îi trebuise ceva timp pentru asta!

Avea ciudata impresie că se joacă de-a mama. Trebuie să fie minunat, își zise ea, să te simți în același timp mamă, copil, amantă și prietenă a soțului tău! Ce minunat ar fi dacă... dar gata, ajunge! Este inutil să viseze... Se forță să revină la realitate și să se gândească la festivitățile prevăzute pentru acea seară.

– Dar... ce-o să faci acum? întrebă el privindu-i brațele învinețite.

Lyle găsisese deja soluția.

– Foarte simplu; îți amintești de boleroul meu din dantelă bej? Ai zice că este făcut special să se potrivească cu rochia asta. Așteaptă, ai să vezi...

Și-l puse repede. Și într-adevăr, ansamblul era de o rară eleganță.

Erau gata acum să coboare.

– Lyle... Știi că ești într-adevăr foarte frumoasă? zise el cu admirație. Părul tău... ador chestia aia cu care ți l-ai prins.

Chestia aia era un splendid pieptene din бага veritabilă ce-i aparținuse lui Hesty. Când își împărțiseră lucrurile personale ale mătușii lor, Pam insistase ca Lyle să-l păstreze drept amintire.

– Mulțumesc, Thad. Și tu ești foarte elegant...

El se apropie și inspiră parfumul cu care ea se dăduse pe umeri și brațe.

– Și tu miroși bine, zise el pe un ton atât de profund încât inima Lylei aproape că se opri să mai bată.

– Parfumul e de vină, răspunse ea.

– Nu numai; și părul tău are un miros plăcut. Nu voi uita niciodată impresia pe care mi-a făcut-o părul tău atunci când te-am văzut pentru prima oară. Îți amintești? De pe atunci avea acest parfum care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea ta caraghioasă de dinainte de Potop și cu manierele tale pline de ifose.

Lyle își cufundă privirea în ochii lui și se simți imediat foarte tulburată. El se afla periculos de aproape, era periculos de convingător... Își luă mânușile, poșeta de seară, și zise scurt ca să scape de emoție:

– Să ne grăbim. Suntem așteptați.

– Lyle, promite-mi că n-ai să-ți tai niciodată părul!

– Oh, Thad, ce importanță are?

– Promite-mi!

– Bine, de acord, încuviință ea cu o voce nesigură. Acum însă, hai să mergem.

*

Se ținură câteva discursuri destul de scurte. Pe cel al lui Thad, Lyle îl consideră chiar prea scurt. Ce orator excelent! își zise ea, minunându-se să descopere un talent în plus bărbatului cu care se căsătorise practic fără să-l cunoască.

Fără să-l cunoască, poate, dar nu fără să-l iubească. Acest lucru evident i se dezvălui cu și mai multă limpezime atunci când dansă cu el, după banchet. Lumina era difuză, muzica lentă și ametoare; Lyle se afla pe ringul de dans, în brațele lui Thad... Se felicita acum pentru orele ingrate de dans pe care le luase odinioară, sub aspra tiranie a domnișoarei Arva Picler.

– La ce te gândești? o întrebă Thad la ureche.

Lyle râse înăbușit.

– Unu-doi! Unu-doi-trei! Domnișoară Camden? nu ești la cules de vie... nici la călcat struguri!

Începură amândoi să râdă atât de tare încât ceilalți dansatori se întoarseră spre ei. Lor însă nici nu le păsa. Fericită ca niciodată, Lyle consideră chiar că este foarte nostim să fredoneze melodia, fals ca de obicei, numai pentru plăcerea de a-l auzi pe Thad că o întreabă dacă nu cumva a înnebunit.

Lumina deveni mai puternică; muzicanții făceau o pauză. Cu părere de rău, Thad și Lyle se întoarseră la masa lor.

– Ești o parteneră delicioasă, doamnă Creed, atâta vreme cât te abții să cânți, declară Thad așezându-se la masă.

Aleseseră un colț liniștit, ceva mai retras.

– Dacă începi să mă insulti, domnule Creed, voi cere încă o cupă de șampanie. Îmi va trebui un calmant ca să pot suporta durerea!

Poate că deja băuseră prea mult, și unul și celălalt. Lyle era hotărâtă să se abandoneze în totalitate farmecului acestei seri, să profite de fiecare clipă pentru a-și aduna forța necesară ca să înfrunte apoi cruda realitate. În cursul zilei, discutase de mai multe ori cu vocea interioară care încerca s-o convingă să uite de Cora, să accepte ceea ce Thad îi oferea – și ceea ce ea însăși își dorea atât de mult; să trăiască cât într-o viață cele câteva săptămâni – sau câteva zile – cât va mai fi împreună cu el.

Alături de ei, un cuplu, mână-n mână, aștepta ca muzica să reînceapă să cânte. Thad se duse să-i salute și se întoarse împreună cu ei ca să facă prezentările.

– Draga mea, ți-i prezint pe Charles și Eva Blane. Prieteni, ea este soția mea, Lyle.

Lyle luă mâna pe care i-o întinse Charles Blane, zâmbindu-i în același timp Evei. Ceva o frapă pe chipul acestei tinere femei, o vagă asemănare cu cineva. Dar cu cine?

– Charles este maestrul operațiunilor ce se fac pentru construirea turnului, Lyle; în ultimele luni, a trebuit să-mi suporte de multe ori prezența.

– Nu-l ascultați, doamnă Creed!... Poate că data viitoare ați putea să... Cineva îl întrerupse. O voce familiară exclamă:

– Așadar, aici vă ascundeți cu toții! Cum de ai putut să scapi atât de repede de mulțimea oficialilor, dragul meu? Dacă știam că ești aici, aș fi venit mai repede...

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție Lylei, Cora apucase deja brațul lui Thad. Pentru Lyle, acest lucru fu ca și cum s-ar fi despicat pământul sub ea; încremenită pe scaunul ei, cu privirea ațintită în jos, nu era în stare să scoată nici un sunet. Pe sub fața de masă albă apărea fusta stacojie a Corei și o pereche de pantofi negri care se apropiau.

– Lyle, draga mea, ia privește pe cine ți-am adus, se auzi vocea Corei. Ce noroc am avut să vă întâlnim, nu-i așa?

Înainte chiar să ridice ochii, Lyle știa că era vorba despre Stan. Nota triumfătoare din glasul Corei dovedea că ea avea acum toate atuurile acestui joc.

– Salut, Lyle... Mă bucur să te văd, mormăi Stan, un pic cam stânjenit.

Se făcură prezentările. Lyle zâmbea crispat, de parcă avea o față de lemn. Thad îl fixa pe tânăr; era evident că numele lui îi amintea ceva.

– Știi, dragul meu, zise Cora, trebuie să-i mulțumesc micuței tale Lyle că mi l-a prezentat pe acest tip grozav. Mă rog, dacă n-ar fi fost soția ta, cred că... Dar ce proastă sunt! Pe vremea aceea, încă nu era soția ta, nu-i așa?

Începu să râdă zgomotos și-l trase pe Thad pe ringul de dans, lăsând evident să se înțeleagă că Lyle și Stan trebuie să fi avut multe lucruri să-și spună.

Și familia Blane începu să danseze; Eva îi zâmbi Lylei peste umărul soțului său. Și dintr-o dată... în mintea Lylei se făcu lumină; Eva semăna cu Cora! Doar îi spusese Thad că aceasta avea o soră...

Lyle se lăsă condusă de Stan pe ringul de dans. Dar gândul și privirea ei rămăneau fixate pe perechea excepțională care dansa în celălalt capăt al sălii. Thad arăta într-adevăr superb în ținută de seară; ai fi zis că chipul lui cu trăsături aspre nu se afla aici decât pentru a sublinia înfățișarea neînsemnată a celorlalți bărbați.

— Ești superbă, Lyle! Cum de te-ai schimbat într-atât?

— Tu, Stan, tu nu te-ai schimbat; ești mereu plin de tact și delicatețe...

— De cât timp ești măritată? Eu n-am știut. Se pare că-ți merge bine.

— Oh! Nu de prea multă vreme...

N-avea deloc chef să vorbească despre căsnicia ei. De altfel, n-avea chef să vorbească despre nimic; o văzu pe Cora trecându-și un braț pe după gâtul lui Thad și punându-și capul pe pieptul lui.

— Povestește-mi ce mai faci tu, Stan. Ai ceva planuri? Îți merge bine în momentul ăsta, sau cauți de lucru?

Îl privea cu un aer cuceritor, sperând că Thad îi va observa manevra...

Pentru Lyle, ambianța petrecerii se schimbase în mod tragic. Lumina i se părea prea puternică, muzica i se părea falsă. O apucă migrena când îi văzu pe Thad și Cora glumind amical cu oameni care le erau evident cunoscuți amândurora. Stan era singurul ei colac de salvare, și ca și cum el ar fi simțit că ceva nu este în regulă, rămase permanent alături de ea.

Trecuse de ora două noaptea când Thad reapăru și o invită la dans.

– Ai putea să-i ceri voie în mod politic, bombăni ea urmându-l fără tragere de inimă pe ring.

O dureaua capul cumplit.

– Ești soția mea, nu? Sau îți convine să uiți asta?

– Nu văd prea bine care-i diferența pentru tine.

Se simțea obosită și regreta că acceptase acest dans.

– Atunci încearcă să înțelegi. Măi fă un mic efort. Nu-mi place prea mult ca ceea ce este al meu să treacă prin toate mâinile!... De când îl cunoști pe acet Merrill?

– De destul de mult timp.

Thad o strânse brusc și atât de puternic încât ea fu cât pe-aci să se împiedice.

– De cât timp? După spusele Corei, vă cunoașteți foarte, foarte bine. De ce mi-ai ascuns asta? Ce aveai în cap?

Oh! Cât de mult îl detesta! Cât de mult își ura chiar propriul corp care se lipea de el, îi căuta căldura, când el o tortura atât de nemilos.

– De ce n-o întrebi pe Cora, din moment ce ea știe totul. În orice caz, tot ce te interesează pe tine.

– Ești cumva geloasă?

O privea cu intensitate, direct în ochi, ca și cum ar fi vrut să-i citească în suflet.

Lyle întoarse capul; nu voia ca el să-i poată citi în ochi imensa disperare pe care o resimțea.

– Cu titlu informativ, bombăni Thad cu dinții strânși, te anunț că Cora locuiește împreună cu sora și cumnatul ei. Și cum acesta este șeful șantierului unde construim turnul, nu-mi este deloc cu putință să nu mă întâlnesc deloc cu ea.

– Firește! Și de ce, mă rog, nu te-ai întâlni?

Muzica se oprise; ea îi adresă un zâmbet suav.

– Următorul dans i l-am promis lui Stan; dacă vrei să ai amabilitatea să mă conduci, aș putea să mă înțeleg cu el ca să

petrecem următorul weekend împreună. În felul acesta, vei fi absolut liber să-ți consacrîi cît timp vrei dragului tău șef de șantier...

Îi simți degetele ca o menghină strângându-i brațul; mâine va avea câteva vînațai în plus! Dar Thad nu avu timp să-și exprime și altfel furia; Luke Simpson apăruse lângă ei.

– Thad, noi plecăm. Dar voi vă rog să rămâneți! Nu vă faceți probleme pentru noi!

Lyle îl zări pe Stan la câțiva pași de ei; alergă spre el și-l trase spre ringul de dans.

– Stan, mai ai ceva afecțiune pentru mine? șopti ea pe un ton repezit.

– Dacă mai am afecțiune pentru tine? Dar firește, Lyle! Ce-ți trece prin căpșorul ăsta frumos și roșcat?

– Mă iubești destul de mult încât să-mi împrumuți mașina ta?

În mintea ei se naștea încetul cu încetul un plan care i se părea logic. Îi trebuiră două dansuri și o cupă de șampanie ca să-l convingă pe Stan să-și lase mașina în josul străzii pe care locuia familia Simpson, cu cheile în bord.

*

În noaptea aceea, Lyle ceru să se culce pe șezlong. Thad, cu maxilarele încheștate, cu privirea furioasă nici măcar nu mai comentă. De îndată ce auzi respirația regulată a soțului ei care adormise, Lyle se ridică, se îmbracă fără zgomot, își puse cămașa de noapte și lucrurile de toaletă în geanta de voiaj. Nu-și luă rochia sidefie, nici nu voia s-o mai vadă. Se strecură afară din casă ca un hoț. În sinea ei, cerea iertare familiei Simpson pentru că pleca astfel; va trebui să le scrie ca să-și ceară scuze, dar... ce scuze să invoce?

Câteva minute mai târziu, în Mustangul lui Stan, ea trecea podul peste Psquotank River. Gîndurile îi reveneau fără

încetare la dialogul scurt și brutal pe care-l avusese cu Thad în drum spre casă. Cora avusese grijă să-i povestească cu multe înflorituri cum îi întâlnise pe Lyle și Stan, în ajun de Crăciun, locuind în același motel și alergând împreună prin magazine ca ea să-și aleagă o rochie. Acum că nu mai avea chiar nici o șansă să păstreze niște relații amicale cu Thad cât va mai dura căsnicia lor provizorie, Lyle se hotărâse să plece. Îl va anunța pe Thad, prin intermediul unui avocat, unde o poate găsi.

Tot rumegând aceste gânduri, ajunse acasă. Ce greșeală imensă făcuse atașându-se atât de mult de această casă frumoasă, cât de greu îi va fi s-o părăsească! Dar tragicul ghinion de a se fi îndrăgostit de proprietarul ei era o rană infinit mai gravă, o rană pe care o va purta în suflet încă multă vreme...

Își adună repede lucrurile, cu atât mai mult cu cât nu voia să ia nimic din ceea ce-i oferise Thad. Nu mai pierduse timpul să aprindă focul și observă dintr-o dată că tremura, atât de frig cât și de obnoseală. Și de enervare fără îndoială. Se duse să scotocească în bucătărie, căutând vreo bucățică de brânză ca să mai capete puteri. Și de ce n-ar face și o baie caldă?... Bineînțeles! Nu era acum momentul să facă vreun guturai.

În timp ce-și pregătea baia, continua să depene prin minte evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore. Cum de a putut Thad să-i acorde încredere vrăjitoarei ăleia de Cora? Manevrele acesteia erau atât de cusute cu ață albă! Trebuie că el fusese orb încât să creadă că ea, Lyle, era în stare de ce-i mai rău! Îi dăduse ea vreodată cel mai neînsemnat motiv să se îndoiască de cuvântul ei? În orice caz, mai puțin decât Cora...

Cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că o cuprinde furia. Așteptând să se umple cada, se ducea și se încorcea, își aduna grămadă lucrurile de toaletă pe un scaun ca să nu uite să le ia când va pleca. Se opri în fața oglinzii și-și privi imaginea.

“Te faci mai frumoasă pe zi ce trece, Lyle Camden, Lyle Creed!...”
“Din dragoste pentru Hesty, Lyle...” “Poți să ai încredere în mine, Lyle...” “Ce frumoasă ești în seara asta, Lyle!” “Părul tău, Lyle!...”

Să-ți vină să râzi, nu alta! În clipa asta, toate aceste cuvinte tandre nu mai aveau nici o valoare în fața jignirilor cu care o copleșise astă-seară.

“Părul tău, Lyle?...” Ei bine, se va ocupa ea de părul ei!

Fără să șovăie o clipă, apucă niște foarfeci și-și desfăcu părul; îl prinse apoi pe tot într-o mână și începu masacrul...

Când Lyle se duse spre baie, la picioarele comodei zăceau splendidele ei șuvițe roșcate ca focul... Intră în cadă fără să arunce nici o privire în oglindă.

Își clătina capul dintr-o parte în alta, din ce în ce mai surprinsă; uitase de mult senzația acesta de păr scurt!... Bun început pentru o viață nouă. Și de data asta, va avea grijă să fie mai vigilentă cu viața ei! Nu! Nu mai era fetița descreierată, fără experiență, în stare să-și piardă capul în fața primului bărbat întâlnit...

Rămase în apă până ce aceasta începu să se răcească. Atunci se ridică, dădu la o parte perdeaua dușului și apucă un prosop. Ce avantaj că nu mai trebuia să aștepte ore în șir ca să i se usuce părul! Doar îl spală, îl piaptănă și gata!

Zgomotul făcut de apa ce se scurgea din cadă acoperea orice alt zgomot. Deodată, Lyle tresări; ușa băii tocmai se deschisese cu brutalitate.

Credea că-l văzuse deja pe Thad furios! Dar nu văzuse nimic până acum. Rămase încremenită privindu-l, fără să facă vreo mișcare, ca un iepure prins în farurile unei mașini. Din cauza emoției, prosopul îi alunecă din mâini.

– Dar ce...

Nedumerit, el îi privea părul.

Lyle, incapabilă să facă vreun gest, era lividă. Alunecă, își pierdu echilibrul și se agăță de perdeaua de plastic; își auzea propria respirație ca și cum aceasta venea din altă parte...

– Oh! Micuța mea, nebuna mea mică, ce-ai făcut cu tine? zise Thad, tulburat.

– Lasă-mă în pace, se bâlbâi ea, cu o voce răgușită. De ce ai venit? Începu să-l facă în toate felurile, pe față șiroindu-i lacrimi amestecate cu apa care i se scurgea din păr.

– Pleacă!... Lasă-mă în pace! Mă auzi?

Se cramponase de perdeaua dușului, încercând să se acopere cu ea, făcând în același timp eforturi zadarnice să-și ia prosopul care zăcea pe jos... Iar el era aici, nemișcat, privind-o cum se chinuia!

– Cel puțin spune ceva! urlă ea cu o voce ascutită printre suspinele care o înăbușeau. De ce nu ți-ai adus cu tine prima și ultima ta dragoste? Ai fi putut să-i inviți pe toți aici, ai fi putut să...

– Acum, taci, draga mea.

Vocea lui Thad era atât de tandră încât Lyle simți că o lasă puterile; se prăbuși în genunchi pe gresia udă, gemând ca un animal rănit. Două mâini blânde și puternice o ajutară să se ridice. Ea începu să plângă în hohote, cu lacrimi amare... Plângea pentru toată dragostea pe care simțea că o are în adâncul sufletului și pe care nimeni n-o voia, plângea pentru toate cuvintele nedrepte și crude care o copleșeau peste tot și mereu, oriunde s-ar duce, orice ar face...

Thad o cuprinse în brațe ca pe un copil; Lyle era goală, apa îi șiroia pe trup. El ieși din baie împingând ușa cu piciorul.

– Sunt... sunt... gemu ea, nereușind să continue.

– Cine poate ști cum ești tu, scumpa mea? În ceea ce mă privește, eu știu doar că te iubesc ca un nebun, că toată viața mea te voi iubi, și că ar trebui să încetezi să mai fugi de mine...

O puse cu grijă pe pat, o înveli, apoi rămase pur și simplu s-o privească.

Lyle se simțea rușinată și vrednică de milă: rușinată pentru că-și tăiase părul, pentru că avea ochii roșii și înlăcrimați, pen-

tru că bărbia îi tremura. Își pironise privirea, buimăcită, pe unul dintre nasturii cămășii lui Thad... Îi trebuiră câteva clipe ca să reacționeze la ceea ce el tocmai îi spusese. Dar, deodată, cuvintele lui ajunseră până la ea. Lyle tresări, își trase nasul și ridică ochii spre el.

– Ce ai spus? murmură ea cu o voce frântă.

– Ai auzit foarte bine, mormăi el venind lângă ea sub cuvertură. Se întoarse spre ea, cu bărbia sprijinită în palmă.

– În viața mea nu m-am străduit atât de mult pentru un rezultat atât de jalnic. Te rog, dragostea mea, încetează să mai fugi de mine, să te ascunzi în spatele unui scut, ca și cum eu ți-aș amenința prețioasa ta siguranță. A cam venit vremea să devii și tu adult și să te porți ca o femeie, nu crezi?

Lyle avu o tresărire furioasă.

– Și până acum cum m-am purtat?

În indignarea ei, se ridică în șezut. Simțind o adiere rece pe piele, își aminti că era goală și-și trase repede cuvertura până sub bărbie.

Fără să spună un cuvânt, Thad trase cuvertura. Apoi, liniștit, spuse:

– Dacă îți este frig, Lyle, am să dau drumul la căldură. Dar când ți-am spus să încetezi să te mai ascunzi, mă refeream și la gesturile acestea...

Lyle se culcă la loc, neluându-și privirea de la el, părându-i-se că-l vede pentru prima oară. De altfel era adevărat că el nu se mai purtase niciodată astfel cu ea, ferm și blând în același timp. Lyle se înfioră ușor de teamă, dar și de bucurie.

– Ce-ai zis adineauri? îl întrebă ea din nou.

– Că te ascunzi.

– Nu... mai înainte.

– Că te iubesc. Nu știai?

El dădea din cap, ușor ironic, în timp ce cu un deget urmărea conturul senzual al buzelor ei.

– Dar... când te-ai căsătorit cu mine nu mă iubeai, zise ea, stupefiată, cu o voce abia auzită.

– Ba bineînțeles că da. Când am proclamat logodna noastră, poate că nu eram decât la jumătatea drumului. Dar, când te-am luat sub aripa mea, cu inel și forme în regulă, știam perfect că era pentru totdeauna.

– Dar... și Cora?

Pronunță acest nume cu repulsie; era ca și cum o făcea pe această străină să pătrundă dintr-o dată în calda intimitate a dragostei lor în care ea, în sfârșit, începea să creadă.

– Voi încerca să-ți explic... sunt sigur că mă vei înțelege, începu el cu convingere.

Pe sub cuvertură, el o mângâia atât de voluptuos încât ea se străduia din răputeri să-și fixeze atenția asupra ceea ce-i spunea el.

– A fost o vreme când, presupun, eram foarte îndrăgostit de Cora. Când m-a părăsit pentru Bill Lambert, am hotărât că am terminat-o cu toate femeile, că nu voi mai avea decât aventuri trecătoare. Apoi, ai venit tu... Nu erai deloc genul de fată cu care să ai o aventură. Asta însă nu mă împiedica să te doresc... asta era problema! Ești chiar cea mai exasperantă, cea mai misterioasă, cea mai plină de contradicții fată din lume... nu știai? Enervantă, excitantă, și deodată, hop! Dispari în spatele zidului tău... Cora n-a înțeles nimic. N-aveam încotro, trebuia s-o văd din când în când pentru că lucram cu Charles. Dar de fapt, când Cora a încercat să se întoarcă la mine, eu m-am refugiat la familia Simpson.

Zâmbi și o sărută pe vârful nasului.

– Eu sunt bărbatul cel mai pașnic din lume, scumpa mea Lyle, în afară de situația când te văd cu Stan Merrill.

Vocea îi devenise mai gravă; Lyle fu emoționată de gelozia lui evidentă.

– Stan nu înseamnă nimic pentru mine, știi bine, murmură ea, jucându-se cu nasturele lui.

Nerăbdător, el se descheie la toți nasturii și-și aruncă departe cămașa. Începu apoi să-și desfacă cureaua pantalonilor, și aruncă o privire spre ea. Lyle roși și se întoarse spre perete. Ceea ce-l făcu pe Thad să râdă în hohote.

O clipă mai târziu, se strecură lângă ea în pat. Lyle îi simți imediat căldura și forța.

– Imediat ce am văzut că ai plecat, am alergat după Merrill; el mi-a povestit în amănunt relația dintre voi. Mă tem că ține la tine mai mult decât crezi. Bietul de el...

O întoarse ușor și-i atinse buzele cu un sărut blând ca atingerea unor aripi de fluture.

– Să terminăm cu vorbăria, draga mea. Ceea ce am eu să-ți spun acum este mult mai important; și... asta nu se poate exprima în cuvinte...

Buzele lui Thad alunecară spre sânii ei, aprinzându-i o violentă dorință. Lyle îi strânse cu putere capul la pieptul ei și începu să-i mărturisească dragostea ce i-o purta... Apoi glasul ei nu mai rosti decât cuvinte fără șir, tânguiri care-i trădau plăcerea, în timp ce el o purta în sfere din ce în ce mai înalte. Și când dorința lui nu mai putea fi stăpânită, Thad îi murmură cu infinită tandrețe:

– Dragostea mea, iubirea mea, nu-ți fie teamă, n-am să-ți fac nici un rău. Ești pentru mine tot ce am mai de preț pe lume și mă voi strădui să te fac să mă iubești măcar pe jumătate cât te iubesc eu.

Fiecare cuvânt era punctat de sărutări când tandre când îndrăznețe, în timp ce mâinile lui magice îi mângâiau tot corpul. Lyle ar fi vrut să strige sub puterea dorinței care o cuprindea și amenința să-i contopească unul într-altul...

Îi trebui mult timp Lylei ca să-și revină din această prăbușire vertiginoasă în abisul plăcerilor pe care abia acum le descoperea. Cu capul pe pieptul lui Thad care nu-și slăbise strânsoarea, istovită, ea murmură timid:

– Thad, ce-o să creadă familia Simpson despre mine?

El zâmbi malițios, fără să deschidă ochii.

– Că ești foarte frumoasă, dar un pic cam nebună!

– Frumoasă!

Consternată, ea își duse mâna la capul tuns; uitase de asta.

– Oh, Thad, cred că arăt îngrozitor! Cum de poți să mă mai privești?

– Ești foarte frumoasă, zise el mângâindu-și bărbia în buclele ei roșcate. Eu sunt în stare să văd dincolo de frumusețea superficială, dragostea mea; cu noua ta coafură semeni cu un înger... Ceea ce nu vrea să însemne că-mi doresc acum să am un înger în patul meu...

El o privea printre pleoapele întredeschise. Lyle nu se putea înșela asupra expresiei pe care i-o descifra în ochi. Thad se întinse apoi pe spate și adăugă cu nespusă tandrețe:

– Dragostea ta îmi va umple viața, iubirea mea... Și acum, dacă dorești și tu, să ne întâlnim din nou în tăcere... Vrei?

Sfârșit